

მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე

სერია: ისტორიული ბედი საქართველოს ეკლესიისაგან განშორებული ქართველებისა

შიდა ქართლი

ქართველთა გაოსება

1. შესავალი	1
2. ოსები – ორი ეთნოჯგუფის მემკვიდრე ხალხი	5
3. ოსთა და ქართველთა ურთიერთობა მონღოლებამდე	9
4. დვალეების სარწმუნოება და მათი გაოსება	13
5. დვალეების შემოსვლა ქართლის მთიანეთში	22
6. დვალეების გაოსება ქართლის მთიანეთში	27
7. ოს-დვალთა განსახლება ქართლის ბარში	30
8. ქართველთა გაოსება XIX საუკუნეში	39
9. გაოსების რელიგიური მომენტი	53
10. გაოსებულთა გვარები	62

შესავალი

ზოგჯერ ისმის კითხვა: საჭიროა თუ არა წერა ქართველთა გაოსების შესახებ და, საერთოდ, არსებობს თუ არა ასეთი პრობლემა? ქართველთა გაოსების საკითხი ჩვენ ძალზე მნიშვნელოვნად და, ამასთანავე, სასწრაფოდ გადასაჭრელ პრობლემად მიგვაჩნია. როგორც ცნობილია, ოსებს და ქართველებს ხშირად აქვთ ერთნაირი გვარები. სხვადასხვა კუთხის ქართულ მოსახლეობას ამ საკითხის არსში გაურკვეველობის გამო „ოსური“ გვარის მატარებელი ადამიანი, როგორც წესი, ოსური ეროვნების მქონედ მიაჩნია. ეს თაობათა მანძილზე ოსურ თვითშემეცნებასაც კი უწყალებდა „ოსური“ გვარის მატარებელ ქართველს, ზოგჯერ კი მძიმე ფსიქოლოგიურ შედეგსაც იწვევდა.

მაგალითად, თბილისთან ახლოს, სოფელ დიდ ლილოში, ცხოვრობენ „ოსური“ გვარის მატარებელი ქართველები: ცხოვრებაშვილები, თიგიშვილები და სხვანი. ისინი თავის დროზე სამაჩაბლოდან გადასახლებულან ლილოში. სამაჩაბლოში დარჩენილი მათი მოგვარეები ოსური გარემოს ქვეშ მოექცნენ. მთებიდან ოსების ქართლში ჩამოსახლების შემდგომ ისინი გაოსდნენ, ამიტომაც ეს პრობლემა (კერძოდ ის, რომ მათ ოსებად მიიჩნევენ) გამოწვეულია აღნიშნულ საკითხში მათი მეზობლების გაუცნობიერებლობით. გულნაკლული რ. თიგიშვილი წერს: „წინაპართა გადმოცემით, დიდ ლილოელთა ჯილაგი და მოდგმა წმინდა ქართულია, ასეთივე აზრია დამკვიდრებული სამაჩაბლოს ქართული მოსახლეობის ნაწილში (ე.ი. მათში, რომელთაც აღნიშნული „ოსური“ გვარები აქვთ და შეიძლება პასპორტში „ოსიც“ უწერიან – ეპისკოპოსი ანანია ჯაფარიძე). მართლაც, რომ ყველა ნიშნით ქართული ბუნებისაა, ადასტურებს შემდეგი შეუვალი საბუთები: მთელი სოფლის უხუცესებმა, მათმა წინაპრებმა არც ერთი ოსური სიტყვა არ

იცოდნენ, ოსური სახელი არც ადრე და არც გვიან არავის რქმევია. ოს ეროვნებასთან გენურ-ნათესაობით კავშირებზე ლაპარაკიც ხომ ზედმეტია. არც ერთ ლილოელს არასოდეს არ ჰყოლია ოსი ნათესავი... ისეთ კომპაქტურ, მრავალრიცხოვან სოფელს ოსურის ნასახიც რომ აღარ შემორჩა? პასუხი მხოლოდ ერთია: დიდი ლილო და მისი მოსახლეობა არასოდეს ყოფილა ოსური, თორემ ერთი ოსური ოჯახიც რომ გამორეოდა, მაშინ საქართველოს ზოგ რაიონში თუნდაც კანტიკუნტად მცხოვრები ოსების მსგავსად, ისინიც შემოინახავდნენ თავის თვითმყობადობასა და ჯიშის ნაწილს მაინც.

ბუნებრივია, იბადება კითხვა: მაინც როდემდე უნდა იყოს დიდი ლილოს მკვიდრი მოსახლეობა გაბატონებული მცდარი შეხედულებით მონათლული? ჩვენ კარგად გვესმის, რომ ყოველივე ამის გასარკვევად დიდ ლილოელთა ეთნოლოგიით დაინტერესებულ ისტორიკოსთა ავტორიტეტული დასკვნებია საჭირო, ამიტომაც მოთმინებით ველით იმის საჯაროდ გამოცხადებასა და აღიარებას, რაც ჩვენთვის ცხადზე უცხადესია.

საყურადღებოა ერთი გარემოება – ძველი გადმოცემების მიხედვით, თაობიდან თაობის ხსოვნას შემორჩა ლილოელთათვის უცილობელი ჭეშმარიტება: „ჩვენი წინაპრები გმირი ქართველები იყვნენ და სამაჩაბლოს დროშის ქვეშ იცავდნენ სამშობლოს“ (რ. თიგიშვილი, დიდი ლილოს ჭეშმარიტი სული, გაზ. „მამული“, №15, VIII, 90 წ.).

მიუხედავად დიდ ლილოელთა ასეთი ეროვნული სულისკვეთებისა, მეზობლები მათ თავდაჯერებით ოსებს უწოდებდნენ, ამიტომაც კითხულობს ავტორი – „აბა მაშ რა გამართლება უნდა მოვუძებნოთ ისეთ აბსურდულობამდე თავდაჯერებულ ადამიანთა ახირებას, რომლებიც სისხლით, სულით-ხორცამდე ქართველებს არაქართველებად აცხადებენ?“ (იქვე, გვ. 4).

მართლაც, უცოდინარობა და სიმათლის გაგების უსურველობა წარმოშობით ქართველს არაქართველად აცხადებს საქართველოშივე! მაღლობა დმერთს, რომ სამაჩაბლოს ზემოთ აღნიშნული მკვიდრნი არ გაოსებულან, მაგრამ მათი თანამეტომეების ნაწილი გაოსდა, სხვა ავტორები წერენ: „მრავალი ქართველი, რომელნიც ცხოვრობდნენ ქსნის, ლიახვის, მეჯუდას, ჭარებუდას თუ ელტურას ხეობებში, ისტორიულ სამაჩაბლოსა და ქსნის საერისთავოში – ილურიძეები, ელბაქიძეები, მარიამიძეები, შევარდნაძეები, ჯირკვალიძეები და სხვა მთიდან მოწოლილი ოსური მოსახლეობის ისეთ იზოლაციაში მოხვდნენ, რომ ნაწილობრივ დაკარგეს მშობლიური ენა, თვითშემეცნება და ბევრჯერ ჩვენ თვითონ დაგვიდასტურებია, რომ ერთი ძმა ქართველად იწერება, ხოლო მეორე – ოსად“ (ელ. ნადირაძე, ნ. შოშიტაშვილი, „კვიცი გვარზე ხტის“ გაზ. „ახ. ივერიელი“, 26.VI. 1990 წ.).

უფრო მეტიც, ჩანს ერთი-ორ „ოსად ჩაწერილ“ ქართველს მოუწადინებია მამაპაპეული ეროვნების აღდგენა, მაგრამ მას დიდ წინააღმდეგობას უწევენ. ამიტომაც, ზემოთ ხსენებული ავტორები ეკითხებიან მსგავს მოწინააღმდეგეს: „ამხ. მ. ბერელიძე, როგორ ფიქრობთ, ასეთ ხალხს უარი უნდა ეთქვას თავისი ნამდვილი გვარის აღდგენაზე თუ ყველაფერი მოსკოვს უნდა შევეკითხოთ?“ (იქვე, გვ. 3).

უთუოდ უნდა იქნეს გათვალისწინებული ის გარემოება, რომ ისტორიულ სამაჩაბლოში მცხოვრები ქართველები იძულებულნი იყვნენ ოსებად ჩაწერილიყვნენ, როგორც XIX, ისე XX საუკუნეში. XX ს-ის 20-30-იანი წლებში მსგავსი იძულების გამომწვევი პირობები კარგად აქვს გადმოცემული მეცნიერ-მკვლევარს გ. ბოჭორიძეს, რომელიც ე.წ. „სამხრეთ ოსეთის ავტონომიურ ოლქში“ მოყოლილი 4 129 ქართული კომლის, ანუ 23 460 ქართველის შესახებ წერდა: „ოსეთში მოყოლილი ქართველები ყოველმხრივ საშინლად შევიწროებულნი არიან; ისინი აშკარა ტყვეებად გრძნობენ თავს, საქართველოდან სამსახურის საქმეზე მისულ კაცს ისინი თავს ევლებიან და თავიანთ ჭირ-ვარაშს ოხვრითა და კვნესით შესჩივიან: „რა გვიყვეს ჩვენმა ძმებმა, ამათ (ე.ი. ოსების) ხელში რად ჩაგვყარეს, განა ჩვენ ქართველები არა ვართო? ...საბჭოთა ტერიტორიაზე, ვგონებ, არც ერთი მოსახლეობა არ უნდა იყოს ისე აბუჩად აგდებული და საზოგადო მოქალაქეობრივ უფლებებს

მოკლებული, როგორც ეს ოსეთის ქართველობაა. მენშევიკების მიერ მიყენებული შევიწროების ნიადაგზე ოსები აშკარად შურს იძიებენ ქართველებზე. ამას სჩადიან ისინი საბჭოთა ხელისუფლების მთელ სიგრძეზე. მაგრამ აშკარაა, პირღია ქართველჭაშიობას ოსები იჩენდნენ განკულაკების დროს. განკულაკება ოსეთში ისეთი ფორმით მოხდა, როგორც არსად მომხდარა: ისინი, ნაციონალისტები, განკულაკებას კი არ აწარმოებდნენ, არამედ თავიანთ ფარულ ნაციონალურ ზრახვებს ახორციელებდნენ: აშკარად ქართველებს ერეკებოდნენ, შემდეგ განკულაკებულთ ერთი ხელი ლოგინისა და იმის გარდა, რაც ტანზე ეცვათ, სხვა არაფერი დაანებეს და ყველანი შიშველ-ტიტველნი გამოდევნეს. ბოლოს, მრავალნი სომეხთაგანნი (განკულაკებული) უკანვე დააბრუნეს, ხოლო ქართველთაგანი კი – თითქმის არავინ. ქართული ენა იდევნებოდა ქართულ სოფლებში. მიწერ-მოწერა და სხვა, ჯერ რუსულად სწარმოებდა, ხოლო ახლა ოსურად, ქართული კი განდევნილია. სამართალი მიდგომითია. ყველაფერში აშკარა გადახრა არის ოსების მხარეს. თვალში ამოღებული კაცისთვის სამართალი არ არსებობს. 1929 წლიდან საქართველოში საქმის წარმოება, ჩვენების მიცემა და პროცესი ოსურად შემოიღეს... ქართველ ქალებზე თარეში და აღვირახსნილობა ფართო მასშტაბით სწარმოებდა. ქალებს იტაცებდნენ და აუპატიურებდნენ. თუ ვერ მოიტაცებდნენ, ოჯახს გადაეკიდებოდნენ და აიძულებდნენ ქალის მიცემას... ადგილ-მამულის მფლობელობის საქმეში უპირატესობა ოსებს ეძლევა (ეს ისეთი მიზეზია, რომლის გამოც ქართველის ოსად ჩაწერა უთუოდ შესაძლებელია - ეპისკოპოსი ანანია ჯაფარიძე), გადასახადს პირველ ხანებში მარტო ქართველებს ახდევინებდნენ, ხოლო შემდეგ კი აშკარად ქართველ გლეხებს ტვირთავდნენ. სკოლებს უხსნიან ოსებს, ქართველებს კი იშვიათად ... ბევრი მასწავლებელი იძულებული გახდა, სკოლისათვის თავი დაენებებინა და წასულიყო. ამის შემდეგ სკოლაც იკეტებოდა. მოსახლეობა სკოლას თხოულობდა, ეუბნებოდნენ: თუ გინდათ, ოსურ სკოლაში ატარეთ შვილები, თუ არა და, თქვენთვის სკოლას ვერ გაგხსნით“ ... ოსური ენა სავალდებულო საგანია ქართულ სკოლებში (შვიდწლედებში), ხოლო ქართულ ენას ოსურ სკოლებში ადგილი არა აქვს... მოსამსახურეებად, მილიციიდან დაწყებული, სულ ოსებს იღებენ. სომეხებს უფრო აძლევდნენ ადგილს, ვიდრე ქართველებს. ყველა ზემოთხსენებულის ფაქტიური მასალა უამრავია ოსეთის ქართულ სოფლებში. მოსახლეობის სტატისტიკური ცნობები ამოღებულია სს. ცაკის საორ. განყ. გამოცემიდან საქ. სსრ ადმინისტრაციული დაყოფა, 1930, ტფილისი“ (ლ. ფრუიძე, გ. ბოჭორიძის ცხოვრება და მოღვაწეობა „მნათობი“, №9, 1990 წ, გვ. 136).

გ. ბოჭორიძის მიერ მოყვანილი ფაქტები სხვა მასალებითაც დასტურდება, მაგალითად, ა. თოთაძე წერს: „ავტონომიური ოლქის შექმნისთანავე სამხრეთ ოსეთის ცაკი იღებს ბევრ უკანონო გადაწყვეტილებას. მაგალითად, 1923 წელს სამხრეთ ოსეთის ცაკმა მიიღო დადგენილება „ოლქის ფარგლებში ოსურის, როგორც სახელმწიფო ენის, შემოღების შესახებ“. დადგენილებაში აღნიშნული იყო, რომ „შემოღებულ იქნას თანდათანობითი მშობლიური ოსური ენა ყველა სახელმწიფო და პარტიულ დაწესებულებაში სამხრეთ ოსეთის ავტონომიური ოლქის შიგნით. მეზობელ რესპუბლიკებთან ურთიერთობის ენად დატოვებულ იქნას რუსული ენა და მოეთხოვოს რესპუბლიკას სამხრეთ ოსეთთან ხსენებულ რუსულ ენაზე ურთიერთობის წარმოება“. ამრიგად, საქართველოს ისტორიულ ნაწილში საერთოდ უგულვებელყოფილ იქნა ქართული ენა. ბევრ ასეთ ფაქტს „ვერ ვამჩნევდით“ (ა. თოთაძე, ოსები ქართულ მიწაზე, გაზ. „ცხოვრება“ 9.II. 1991 წ.).

სამაჩაბლოში ანტიქართული პოლიტიკა და ქართველთა შეუბრალებელი ხოცვა-ჟლეტა უფრო ადრეც – 1917-1920 წლებშიც მიმდინარეობდა. მაგალითად, გაზეთი „ალიონი“ წერდა 1918 წლის 29 მარტს სტატიის „ცხინვალის ტრაგედიის გამო“: – „გაბოლშევიკებულმა ჯარისკაცებმა უთხრეს გლეხებს: ხომ ჰხედავთ, მიწას არ გაძლევთ, გასწვივით თავადაზნაურობა და წაიღეთ მიწებიო. გლეხები ასეც მოიქცნენ. თავადებსა და მათ ბავშვებს ბრბო შეუბრალებლად ჰხოცდა...“

„აბა ჩაუკვირდით ცხინვალის ამბებს. ცხინვალს იკლებენ, სძარცვავენ, მიცვალებულებსაც კი ჰხდიან ტანისამოს...“

ქართული მოსახლეობის სასტიკი დევნის შესახებ წერს ლევან თოიძე „ქართველ და ოს ხალხთა ურთიერთობის ისტორიიდან 1917-1920 წლებში“ (მაცნე, ისტორიის სერია №3, 1990, გვ. 17-65).

საერთოდ, უნდა ითქვას, რომ რევოლუციამდეც ოსი მოსახლეობა, რომელიც მაშინ ხიზნების სახელით ცხოვრობდა შიდა ქართლში, ქართველ მოსახლეობაზე მეტი უპირატესობებითა და შეღავათებით სარგებლობდა სოციალურ სფეროებში. „ტყით სარგებლობის პრაქტიკა გარკვეულ საბაბს ქმნიდა ქართველთა და ოსთა დაპირისპირებისათვის, მაგალითად, სოფელ ავლეკში მცხოვრებ ოსებს, რომლებიც ხიზნის უფლებებით იყვნენ აღჭურვილი, შეეძლოთ უფასოთ ესარგებლათ ტყით. აბორიგენი ქართველი გლეხები კი ამ უფლებას მოკლებული იყვნენ ... აღმასკომმა 1917 წლის ზაფხულში დაადგინა, რომ ტყით სარგებლობისათვის (მაგალითად, შეშის გამოტანისათვის) თითოეულ ქართულ კომლს 5 მანეთი უნდა გადაეხადა, ოსებს კი, როგორც ხიზნებს, გადასახადი არ დააკისრეს... (იქვე, გვ. 33).

ოსებს ქართველებთან შედარებით დიდ უპირატესობას ანიჭებდა რუსეთის ხელისუფლება XIX საუკუნეში, რაც წინასწარ იყო გამიზნული იმპერიის ინტერესებიდან გამომდინარე. შიდა ქართლის საბოლოოდ ოსებით დასახლება რუსეთის ხელისუფლებამ ვერ მოასწრო. მეფის მთავრობა დაემხო. – „მეფის მთავრობამ ერთი ასეთი პროექტიც შეიმუშავა, ქართველების აყრა – გადასახლების მიზნით; ტირიფონის ველის გარშემო მიმდებარე სოფლებიდან განზრახული იყო 40 000 ქართველი გლეხის აყრა და იქ სამხედრო პოლიგონის მოწყობა, ამას წინ უსწრებდა მთავრობის მიერ შედგენილი გეგმა, რომელიც ითვალისწინებდა ოსი ხიზნებისათვის ქართული მიწების სამუდამო მფლობელობაში გადაცემას.

კაკკასიის ქედიდან მეჯვრისხევამდე (მდ. მეჯუდა) საციციანოსა და საჯავახოში ათიათასობით დესეტინა მიწა უფასოდ უნდა გადასცემოდა ოსებს, ეს მაშინ, როცა ქართველი გლეხები ბატონყმობის გადავარდნის შემდეგ ჯერ კიდევ გამოსასყიდ ფულს იხდიდნენ იმ მიწებისას, რომელზეც ესახლნენ“ (ნ. გრიგალაშვილი, „ისტორიის გზაჯვარედინზე“, გაზ. „სოფ. ცხ.“ 4.I.1990 წ.).

ყოველივე ზემოაღნიშნული მიზეზი იწვევდა ქართველი ადამიანის სოციალურ-ეროვნულ შეზღუდვას ოსი ეროვნების ადამიანთან შედარებით, რაც ედებოდა კიდევ საფუძვლად ქართველების გაოსებას საქართველოში.

„ქართველთა ისტორიული ბედუკუდმართობის ბრალია ყოველივე ეს, თორემ ჩვენს ქვეყანაში რატომ უნდა გაოსებულიყო, გასომხებულიყო, გაათათრებულიყო, გაფრანგებულიყო, გალექებულიყო, გააფხაზებულიყო ჩვენი სისხლი და ხორცი? – წერს როლანდ თოფჩიშვილი (ისტორიის გამყალბებლებთან კამათს აზრი აქვს? გაზ. ლ.ს. 18.I.1991 წ.).

დიახ, ქართველები გაოსდნენ. საბედნიეროდ, ხშირად გაოსება იმით გამოიხატება, რომ გაოსებულს უყალიბდება ოსური ეროვნული თვითშექცევა, სხვა მხრივ კი, ის ინარჩუნებს ქართულ წეს-ჩვეულებებს, ქართულ ენას, ქართულ ტრადიციებს და გვარსაც კი. მაგ. ასეთი გაოსებულის ქართული ფორმის მქონე გვარი უკვე აღარ მიიჩნევა ქართულად. ეროვნული თვითშექცევა სხვა ყველა თვისებას ფარავს. ასე იქცევა ხოლმე სისხლ-ხორციით, მამა-პაპით ქართველი ოსად, ანუ როგორც ამბობენ, „ალანად“.

ხშირად ასეთი კითხვა ისმის: ოსები და ალანები ერთი ხალხია თუ არა? თანამედროვე ოსური ისტორიოგრაფია მიიჩნევს, რომ ოსების წინაპრები ცნობილნი იყვნენ ალანებისა და იასების (ასების) სახელით, მაგრამ, თავის მხრივ, ალანებსა და ასებს (იასებს) ყარაჩაელი და ბალყარელი მეცნიერები მიიჩნევენ ყარაჩაელებისა და ბალყარელების წინაპრებად (კერძოდ, ენათმეცნიერი უ. ალიევი, ისტ. მეცნ. დოქტ. ე. ალექსეევა, ფილოლოგი მეცნიერი ს. ბაიჩიროვი).

როგორც ოსი, ასევე ყარაჩაელი და ბალყარელი მეცნიერების აზრი ალანების ენის (ეთნიკური კუთვნილების) შესახებ განსხვავებულია. პირველთათვის ალანები ირანულენოვანი ტომია, მეორეთათვის – თურქულენოვანი.

განსაკუთრებით აღსანიშნავია, რომ ყარაჩაელები და ბალყარელები ალანებს არა მარტო თავიანთ წინაპრებად მიიჩნევენ, არამედ ამჟამადაც კი ისინი „ალანებს“ უწოდებენ, ზოგიერთი მეზობელი ხალხი ბალყარელებს – „ასებს“, ხოლო ყარაჩაელებს – „ალანებს“ უწოდებს, ამის შესახებ ქვემოთ მოწოდებულია ს. ბაიჩროვის გამოკვლევიდან ერთი ნაწილი. ალანები ჩრდილოკავკასიური ტომისათვის ისეთივე სახის წინაპარია, როგორც, ვთქვათ, ქართველებისათვის შუმერები თუ ქალდეველები, ანდა ხეთები.

ალანებისაგან ოსების წარმოშობას ესაჭიროება დამტკიცება, ეს ძალზე რთულია, არ არსებობს პირდაპირი დამამტკიცებელი ფაქტები.

აღნიშნულ საკითხზე ქართულ ისტორიოგრაფიას ჯერ კიდევ რამდენიმე საუკუნის წინ გააჩნდა თავისი აზრი (ვახუშტი ბატონიშვილი).

ქვემოთ განხილულია თანამედროვე ოსი, ყარაჩაელი, ბალყარელი, ძველი ქართველი ისტორიკოსების შეხედულებანი.

ოსი ხალხის ჩამოყალიბება «ოსები - ორი ეთნოგენეზის მიშვილი ხალხი»

ოსთა ეთნოგენეზის შესახებ ვახუშტი ბატონიშვილისა და თანამედროვე ისტორიკოსთა დიდი ნაწილის შეხედულებანი ფაქტიურად მსგავსია.

თანამედროვე ისტორიკოსების დიდი ნაწილის შეხედულება ასეთია: „ოსი ეროვნების ჩამოყალიბება ენობრივ, ნაწილობრივ ისტორიული და არქეოლოგიური მონაცემების შექმნის შედეგად, როგორც ხანგრძლივი და რთული პროცესი, რომელშიც დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა ურთიერთქმედებასა და ურთიერთშეღწევას ორი ეთნიკური ჯგუფისა: ჩრდილოირანულს (სკვითურ-სარმატულ-ალანურს), ერთი მხრივ, და ადგილობრივ, კავკასიურს – მეორე მხრივ. ამ ორი ჯგუფის ურთიერთქმედებისას ირანული ჯგუფის ირანული ენა იქცა გამარჯვებულ ენად, რომელმაც შეინარჩუნა თავისი გრამატიკული წყობა და ძირითადი სიტყვიერი ფონდი. ამავე დროს, ირანული ენის სიტყვათა მარაგი შეივსო ადგილობრივი აბორიგენების ენის ხარჯზე. ამავე დროს, კულტურამ და ყოფამ ადგილობრივი მოსახლეობისა შეინარჩუნა თავისი ძველი ტრადიციული კავკასიური ფორმები“ („სამხრეთ ოსეთის ისტორიის ნარკვევები“, I, 1985, რუსულ ენაზე, გვ. 58).

სწორედ ასეთი თვალსაზრისი ოსთა ეთნოგენეზის შესახებ (ოსები, როგორც ორი ეთნიკური ჯგუფის შერევის შედეგად შექმნილი ხალხი) ვახუშტიმ გამოთქვა საუკუნეებით ადრე.

მიუხედავად იმისა, რომ ოსი ხალხის ეთნოგენეზისში ადგილობრივ კავკასიურ ეთნიკურ ჯგუფს ისეთივე წვლილი მიუძღვის, როგორც სტეპებიდან მოსულს, მაინც თანამედროვე მეცნიერების უმრავლესობა ოსი ხალხის წინაპრად ასახელებს არა კავკასიურ ჯგუფს, არამედ მოსულთ – ალანებს.

„ისტორიული წყაროების შესწავლამ საშუალება მოგვცა მივსულიყავით დასკვნამდე, რომ ის ხალხი, რომელსაც ქართველები „ოვსებს“ უწოდებდნენ, ბერძენი, რომაელი, ბიზანტიელი, სპარსი, სომეხი და სხვა ძველი ავტორები „ალანთა სახელით“ იცნობდნენ. ისტორიკოსებისათვის ცნობილი

იყო, რომ ალანები მიეკუთვნებოდნენ სკვითურ-სარმატულ ტომებს, რომლებიც ძველ დროს რუსეთის სამხრეთ რაიონებში ცხოვრობდნენ. ამრიგად, გამოიკვეთა გზა ოსების წინაპრების გადაადგილებისა ჩრდილოეთიდან მათ თანამედროვე საცხოვრებელ ადგილებამდე“ (იქვე, გვ.56).

როგორც აქედან ჩანს, ოსთა წინაპრებად მიჩნეულია სკვითურ-სარმატული ტომი – ალანები. ოსების ამ წინაპრების თავდაპირველი საცხოვრისი და სამშობლო ყოფილა სამხრეთ რუსეთის ველები, საიდანაც ისინი გადმოსახლებულან კავკასიაში. სად ბინადრობდნენ თავდაპირველად ოსთა წინაპრები?

ამ კითხვას პასუხი ვასცა ვახუშტიმ. მან ოსების ჩამოყალიბება დასახა, როგორც მოსულ „ხაზართა“ ელიტისა და მკვიდრ „კავკასიელთა“ ურთიერთშერევის პროცესი (თუ რატომ უწოდებდა ჩრდილო კავკასიაში სტეპიდან მოსულ ხალხს ვახუშტი „ხაზარებს“, ამას განვიხილავთ ქვემოთ). „ხაზართა ქვეშ ვახუშტი, ჩანს, გულისხმობდა ირანულენოვან ანდა თურქულენოვან ტომებს.

ვახუშტის შეხედულება ასეთია: ხაზარების სამშობლოა დონის წყლის მიმდებარე ქვეყანა. „ხაზარეთის მდინარე არის დონის წყალი და ხაზარეთი დონის წყლიდან დნესტრამდე, შავი ზღვის პირი ლიტოვამდე და რუსეთამდე“ (ქართლის ცხოვრება, ტ. IV, გვ. 51).

ასევე მიაჩნიათ ოს ისტორიკოსებსაც, რამეთუ ისინი ოსთა წინაპრების პირველსაცხოვრისად სწორედ სამხრეთ რუსეთის ველებსა და ჩრდილო შავიზღვისპირეთს სახავენ: „ნართების ლაშქრობათა და გმირობათა არენას თითქმის მუდამ წარმოადგენს სტეპი, ძალზე ხშირად იხსენიება ზღვა, რაც, კერძოდ, ეთანხმება ისტორიულ მონაცემებს ოსთა წინაპრების (სკვითების, სარმატების და ალანების) ძველი სახლობის შესახებ სამხრეთ რუსეთისა და ჩრდილოკავკასიის სტეპებში“ („სამხრეთ ოსეთის ისტორიის ნარკვევები“, გვ. 60).

ალანებს თავდაპირველად უცხოვრიათ არა მარტო აღმოსავლეთ აზოვისპირეთსა და დონზე, არამედ ყირიმშიც, როგორც ამას ლინგვისტური მონაცემები უჩვენებენ (იქვე, გვ. 63).

როგორც ვახუშტის, ისე ოს ისტორიკოსთა თანახმად, ოსი ხალხის ჩამოყალიბებას საფუძვლად დაედო სტეპების ბინადართა კავკასიაში შემოსვლა. ეს მოხდა კავკასიურ ეთნიკურ ელემენტთან შერევის შემდეგ.

როდის შემოვიდნენ კავკასიაში ალანები? როგორც ჩანს, ეს მომხდარა ჩვენი წელთაღრიცხვის დასაწყისამდე. „საბჭოთა ენციკლოპედიური სიტყვანი“ მიიჩნევს, რომ ალანების სარმატული წარმოშობის ირანულენოვანი ხალხი I საუკუნიდან ცხოვრობდა აზოვისპირეთსა და კავკასიის მთისწინეთში. ალანთა ნაწილი მონაწილეობდა ხალხთა დიდ გადასახლებაში, ეს კავკასიელი ალანები ყოფილან ოსების (იასების) წინაპრები (გვ. 35, სტატია „ალანი“).

ვახუშტიც უძველესი დროით ათარიღებს ოსების ერთ-ერთი წინაპარი ტომის ჩრდილოეთ კავკასიაში შემოსვლას.

როგორც აღინიშნა, ჩრდილო კავკასიაში სტეპებიდან შემოსულ (ოსთა ერთ წინაპარ) ხალხს ვახუშტი „ხაზარებს“ უწოდებს. ჩანს, ეს შედეგია შემდეგი გარემოებისა: – მართალია, ალანები ჩვენს წელთაღრიცხვამდე იყვნენ ცნობილნი, მაგრამ „ალანია“, ანუ „ალანეთი“ ეწოდებოდა მე-9 საუკუნის დასასრულიდან მე-13 საუკუნის დასაწყისამდე არსებულ სახელმწიფოს ჩრდილო კავკასიის ცენტრალურ ნაწილში. ეს სახელმწიფო – „ალანია“ ხაზართა კაგანატს, ანუ ხაზარების სახელმწიფოს გამოეყო (ე.ი. მე-9 საუკუნის დასასრულს) და დაიშალა მონგოლ-თათართა შემოსევების გამო (იქვე, სტატია „ალანია“).

იმიტომ რომ ალანების სახელმწიფო საუკუნეთა მანძილზე ხაზარების სახელმწიფოში შედიოდა, ვახუშტი ჩვენს წელთაღრიცხვამდე მცხოვრებ ალანებსაც ხაზარებს უწოდებს. ცხადია, ეს ანაქრონიზმია, მაგრამ ვახუშტის დროის მკითხველისათვის ასეთი სახელწოდება უფრო გასაგები იყო, რამეთუ ქართული ძველი ისტორიოგრაფია ტერმინ ხაზარებს იცნობდა, ხოლო ალანებს – არა.

ვახუშტი ასე ხატავს ოსი ხალხის ჩამოყალიბების პირველ ეტაპს: ხაზარები (ე.ი. სტეპების მკვიდრნი) მდინარე დონზე და დნესტრზე, შავი ზღვიდან ლიტვამდე, ცხოვრობდნენ ჯერ კიდევ ფარნავაზამდე, მცხეთაში მამასახლისობის ეპოქაში (ე.ი. ქრისტემდე ასწლეულებით ადრე). შემდგომ ისინი დაიძრნენ კავკასიისაკენ და შემოიჭრნენ კავკასიაში თარგამოსიანთა მიწებზე. ცხადია, ამ შემთხვევაში ხაზართა ქვეშე სკვითურ-სარმატული ტომები იგულისხმება. იქამდე ჩრდილო კავკასიის მთლიანი მიწა-წყალი დასახლებული იყო თარგამოსის ძეთა – ლეკანისა და კავკასოსის შთამომავალთა მიერ. ვახუშტის („ქართლის ცხოვრების“) თანახმად, კავკასიაში დასახლებული შვიდი ერთმანეთის სისხლით მონათესავე ტომი (ე.ი. თარგამოსის ძეები: ქართლოსის, ბარდოსის, მოვაკანოსის, ჰეროსის, ეგროსის, ლეკანის, კავკასოსის შთამომავლები) ერთმანეთს ეხმარებოდნენ საერთო მტრის გამოჩენისას.

მართლაც, სტეპის მკვიდრების („ხაზარების“) ჩრდილო-კავკასიაში შემოჭრის შემდეგ შვიდივე კავკასიელი ხალხი გაერთიანებულა საერთო მტრის წინააღმდეგ.

„ხოლო შემდგომად განძლიერდნენ ხაზარნი და უწყეს ბრძოლა ძეთა კავკასოსთა; არამედ ძეთა შორის კავკასოსათა უწარჩინებულესი იყო პირველად ძურძუკოს ძე ტინენისა, ესე ეზრახა ექვსთა ნათესავთა ძმათა (რამეთუ მაშინ იყვნენ სიყვარულსა ზედა ურთიერთისა და მორჩილებისა მცხეთელ მამასახლისისა), რათა მწე ეყვნენ. მაშინ შეითქვნენ შვიდივე ნათესავნი ესე, შეკრბნენ და გარდავლეს მათა კავკასი, მოსრნეს და მოსტყვევენეს ხაზარეთი და აღაშენეს პირსა ხაზარეთისასა ციხე (ბერძულსა 3861, რამეთუ ხაზარეთის მდინარე არს დონის წყალი და ხაზარეთი დონის წყლიდამ დნესტრამდე შავი ზღვის პირი ლიტვამდე და რუსეთამდე) და წარმოვიდნენ თვის-თვისად დასაბამითგან წ 2302, ქართულსა 273. შემდგომად ამისა თავი იჩინეს ხაზართა მეფე და შეკრბნენ მის ქვეშე და გამოვლეს გზა დარუბანდისა. ამათ ვერ წინა აღუდგენ თარგამოსიანნი, შემოვიდნენ, მოსრნეს მოსტყვევენეს თარგამოსიანნი დასაბამით 2310, ქართულსა 241, და დაისწავეს გზა დარუბანდისა და არაგვისა და განამრავლეს შემოსვლა თარგამოსიანთა ზედა და იყვნეს მოხარკედ მათდა ჟამ რაოდენმე“ (ქართლის ცხოვრება, ტ. IV, გვ. 51).

მაშასადამე, ვახუშტის აზრით, სტეპის მკვიდრთა კავკასიაში შემოჭრის დროს კავკასიის ყველა ტომი გაერთიანდა ქართველთა მეთაურობით მტრის წინააღმდეგ. ამ დროს მათ ვერ შესძლეს მტრის დამარცხება, მაგრამ გარკვეული ხნის შემდეგ სტეპის მკვიდრებში განვითარებულა სახელმწიფოებრიობა და ორგანიზებულ ხალხს დაუმარცხებია იბერიელ-კავკასიელები. ისინი დარუბანდის გზით შემოჭრილან ამიერკავკასიაში, აქაც მრავალჯერ დაუმარცხებიათ იბერიელ-კავკასიელთა საერთო ლაშქარი, ტყვედ წაუსხამთ ჩრდილო კავკასიაში ქართველ-ალბანელთა ერთი ნაწილი და დაუსახლებიათ იქ. აქამდე ჩრდილო კავკასიის ველები დასახლებული იყო ქართლოსის ორი ძმის – ლეკანისა და კავკასოსის შთამომავლებით. საერთოდ, ვახუშტი იმეორებს ძველ ისტორიკოსთა ცნობებს, რომელნიც, თავის მხრივ, საინტერესოა ჩრდილო კავკასიის ეთნოგრაფიული სურათის აღქმისათვის უძველეს დროს. იმის გამო, რომ ვახუშტის მოსაზრება ოსი ხალხის ეთნოგენეზის შესახებ ფაქტიურად გაზიარებულია თანამედროვე ისტორიოგრაფიის მიერ, მისი ყოველი ცნობა საინტერესოა.

იბერიულ-კავკასიურ ენათა ოჯახის წევრების დასადგენად მეცნიერებს დიდი შრომა და ძიება დასჭირდათ უკანასკნელი საუკუნის მანძილზე, ქართველ მეცნიერებს კი ამ კითხვაზე თავიდანვე ჰქონდათ პასუხი გაცემული. მაგალითად, ვახუშტი ასახელებს შვიდ ტომს, რომელთაც აქვთ გენეტიკური ნათესაობრივი კავშირი. სისხლისმიერი ერთობის გარდა, მათ აქვთ თვითშეგნება ერთიანობის შესახებ, ამიტომაც ისინი ერთიანდებიან ხოლმე სამხედრო ძალითაც. ჩვენი ძველი ისტორიკოსები ხალხთა ერთ ოჯახში ათავსებენ ქართულ-ქართველურ და სხვა იბერიულ-კავკასიურ ტომებს. ესენია: ქართლოსის, ბარდოსის, მოვაკანოსის, ჰეროსის, ეგროსის, ლეკანის, კავკასოსის შთამომავლები. ეს უთუოდ დიდი და ხანგრძლივი დაკვირვების შედეგია.

მაშასადამე, როგორც აღნიშნული გვქონდა, საერთო სურათი ასეთია: ჩრდილო კავკასიაში (არა მთებში, არამედ მთისწინეთის ველებზე) ცხოვრობს ორი მკვიდრი ხალხი (კავკასოსის შთამომავლები და ლეკანოსის შთამომავალნი). მალე მათ გამოუჩნდათ საერთო მტერი – „ხაზარები“, ანუ სკვით-სარმატები. მათთან ომში ეს ორი ხალხი ზშირად მარცხდებოდა. იმის გასაგებად, თუ როგორ წარიმართა შემდგომ ამ ხალხის ბედი, მოვიყვანოთ გენეალოგიური სქემა მათი ეთნარქებისა (ქართლის ცხოვრება, ტ. IV, გვ. 633; გვ. 51):

„ხაზართა“ შემოსევის შემდეგ მოვლენები ასე განვითარებულა: ხაზართა ერთი ნაწილი დამკვიდრდა ლეკანის წილ ქვეყანაში (იგულისხმება ჩრდილო კავკასიის ველები), თავის მხრივ, ლეკთა მთავარს, ხოზონს აუყრია თავისი ხალხი, მიუტოვებია ძველი სამშობლო, შემოსულა კავკასიის მთიანეთში და იქ დასახლებულა (გვ. 633).

მეორე ხალხის კავკასიანელთა ერთი ნაწილი შემოსულ „ხაზარებს“ დაუხოცავთ, ხოლო გადარჩენილებს ღურძუკოსის მთავრობით მიუტოვებია ძველი სამშობლო და აყრილა ჩრდილო კავკასიის ველებიდან, შემოსულან კავკასიის მთიანეთში და იქ დასახლებულან. როგორც ვთქვით, კავკასიის მთიანეთში ორივე ხალხის გადარჩენილი ნაწილი დამკვიდრებულა. კავკასიანელები ღურძუკოსის მთავრობით დამკვიდრებულან მდინარე თერგის სანახებში. ამ „ღურძუკოსის“ გამო მდინარის აღმოსავლეთ ნაწილს („კერძს“) ეწოდა ძურძუკეთი, ხოლო თერგის მარცხნივ მიმდებარე ქვეყანას – დვალეთი.

ვახუშტის აზრით, ჩრდილო კავკასიის არცერთ ქვეყანას „ოვსეთი“ არ ეწოდებოდა, რამეთუ ეს მხარე თარგამოსის ძეთა შთამომავლებით იყო დასახლებული. სტეპებიდან შემოსულ მტრებს ერთიანი ძალით წინ აღუდგნენ იბერიელ-კავკასიელნი, მაგრამ დამარცხდნენ. მრავალი ტყვე წაიყვანეს „ხაზარებმა“ ჩრდილოეთში ამიერკავკასიიდან (კერძოდ ქართლ-სომხეთიდან, რანიდან და მოვკანიდან). ეს ტყვეები შემდგომ ხაზარებმა ჩრდილო კავკასიაში დაასახლეს. ვახუშტის აზრით, სწორედ ჩრდილო კავკასიაში შემოსული სკვითებისა და მათ მიერ დატყვევებული მოსახლეობის ურთიერთშერევა დაედო საფუძვლად ძველი ოსი ხალხის ეთნოგენეზისს. „ხაზართა მეფემან მისცა ქვეყანა კავკასოსი ძესა თვისთა ურბანოსს და ტყვენი ქართლ-სომხეთისანი. ამან მოსწყვიდა ნათესავი კავკასოსი და დაეშენა აქა თვისითა და ტყვეთა მით და უწოდა ოვსეთი. ესე არს ხაზარულად „ზოგი თესვად“, ვითომ „ზოგი მოვსწყვიდე და ზოგი დავსხი თესვად“ (ქართლის ცხოვრება, ტ. IV, გვ. 632).

ამის შემდეგ ჩრდილო კავკასია გავლენის სფეროებად გაიყვეს ოვსებმა („ხაზარებმა“) და ქართველთა სახელმწიფომ („ფარნავაზიანებმა“), დვალეთი და ღურძუკეთი, ესე იგი ჩრდილო კავკასიის მთებში არსებული ქვეყნები ქართულ სახელმწიფოს გავლენის სფეროში მოექცა, ხოლო მათ დასავლეთით მდებარე მთისწინეთი და ველები – სკვითებისა („ხაზართა“ მეფისა). დვალეთის დასავლეთით მიმდებარე ვრცელ ქვეყანას უკვე ოვსეთი ეწოდებოდა, „ოვსთა მეფეს“ ერგო დვალეთის საზღვრის გარეთ (დასავლეთით) მიმდებარე ქვეყანა (გვ. 634). (დვალეთი, როგორც ვთქვით, ეწოდება მდინარე თერგის დასავლეთით მდებარე ქვეყანას).

„ხოლო შემდგომ ფარნაოზის გამეფებისა დარჩა ფარნაოზს ძურძუკი და დვალეთი, და სხვა ხევნი იგი დაშთენ მეფეთა ოსთასა და იწოდნენ ხევნი იგინი ოვსეთად, შემოსახლებითა და დამონებითა მათითა მათგანვე“ (გვ. 633). ე.ი. სხვაა ოვსეთი და სხვაა დვალეთი (ჩრდილო კავკასიაში, თერგის ხეობის მარცხენა სანაპიროზე მდებარეობს დვალეთი, ხოლო დვალეთის საზღვრის გარეთ მდებარე მომიჯნავე ხევები დარჩა ოსთა მეფეს („დარჩა ფარნაოზის ძურძუკი და დვალეთი და სხვანი ხევნი იგინი დაშთენ მეფეთა ოსთასა“). ამის მიზეზი ის იყო, რომ ხევებში შემოვიდნენ ოსები, „დაიმონეს“ ხევების მოსახლეობა და დასახლდნენ იქ („იწოდნენ ხევნი იგინი ოვსეთად, შემოსახლებითა და დამონებითა მათითა მათგანსავე“).

ვახუშტი ოსთა ცხოვრებას ორ ნაწილად ჰყოფს: – მონღოლებამდე და მონღოლების შემდგომ. მისი აზრით, ძველი ოსი ხალხი ბარში ცხოვრობდა, როგორც აღინიშნა, იგი ორი ეთნიკური ჯგუფის

შერევის შედეგად წარმოიქმნა, ცხოვრობდა დვალეთის მეზობლად, ჩრდილო კავკასიის მთისწინეთსა და ველებზე. მონღოლების შემდეგ ყალიბდება ახალი ოსი ხალხი, ანუ მთის ოსები. იგი ყალიბდება კვლავ ორი ეთნიკური ჯგუფის მეოხებით. კერძოდ, მონღოლების შემოსევათა გამო დვალეთში ესახლებიან ბარის ოსები, რაც პირობას ქმნის დვალეების გაოსებისა. ეს სათავეს უდებს ოსი ხალხის ახალ ცხოვრებას, რომელიც ახლა უკვე მთიელ ხალხად იქცა.

ოსეთის სამეფო

მონღოლების შემოსევამდე ოსეთის სამეფო ვრცლად იყო გადაჭიმული კავკასიის მთების იქით, დღევანდელ დასავლეთ იმიერკავკასიის მიმდებარე ველებზე. მას მართავდა სამეფო დინასტია, რომელიც საქართველოში მიჩნეული იყო როგორც ერთ-ერთი ღირსეული და სახელოვანი სამეფო სახლი.

ბრწყინვალეობითა და ღიდებულებით ცნობილი ქართველი ბაგრატიონები თავიანთი ღირსებისათვის მისაღებად თვლიდნენ დამოყვრებას ოსეთის სამეფო სახლთან X-XII საუკუნეებში, რაც ოსეთის სამეფოს სიძლიერეზეც მიუთითებდა.

საქართველოს სამეფოს გაერთიანების შემდეგ ბაგრატიონები საქართველოს თვითმპყრობელი მეფეები გახდნენ და, როგორც წესი, მათ სამეფო სახლში რძლებად უცხო მეფეთა ასულები მოჰყავდათ (საქართველოს ღიდებულთა ასულების რძლად მოყვანა სამეფო სახლის ღირსებისათვის მიუღებლად მიიჩნეოდა).

მეფე დიდ გიორგი I-ს, რომელმაც საქართველოში შემოჭრილი ბერძენი იმპერატორი ბასილი ბულგართმმუსვრელი გააქცია, ცოლად ჰყავდა არშაკუნიანთა (სომეხთა სამეფო სახლის) ასული, ეს ქალი გიორგი მეფემ შეირთო ოსთა მეფის ასულის შემდეგ – რომელთანაც ჰყავდა ძე – დიმიტრი – „ხოლო კვალად სხვა ძე ჰყვა გიორგი მეფესა ოვსთა მეფის ასულისა თანა დიმიტრი“ (ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 145).

ბაგრატ IV-ს ცოლად შერთეს ბიზანტიის იმპერატორ რომანოზის ასული (ელენე), მისი გარდაცვალების შემდეგ ბაგრატ IV-მ შეირთო ოსთა მეფის ასული – „ხოლო მეფემან შეირთო ასული ოვსთა მეფისა – ბორენა“ (გვ. 144).

თამარ მეფის დედაც ოსთა მეფის ასულია, ის გიორგი III-ს მამამისმა, დავით აღმაშენებლის ძემ დემეტრემ შერთო. – „მამასავე, სიცოცხლესა შინა თვისსა, მოყვანა ამისთვის ოვსთა მეფის ასული ბურდუხან ცოლად, სახით კეკლუც შვენიერებათა ზე აღმატებელი“ (გვ. 166).

თავის მხრივ, ამ ეპოქაში ოსეთის სამეფო სახლშიც შეჰყავდათ რძლებად ბაგრატიონთა ქალები (მაგ. გიორგი III-ის ოჯახიდან), დავით აღმაშენებლის ასული ოსეთში იყო გათხოვილი. სწორედ ამ მიზეზის გამო თამარს შერთეს ოსთა სამეფო სახლის შვილი დავით სოსლანი, რომელიც თავის მხრივ იყო ბაგრატიონთა შთამომავალი. „ქართლის ცხოვრებას“ მისი გენეალოგია ასე აქვს წარმოდგენილი: – მეფე გიორგი I-ს (ბასილი ბულგართმმუსვრელის დამმარცხებელს) სხვადასხვა ცოლებისაგან ჰყავდა ორი ძე – ბაგრატ IV და დიმიტრი. დიმიტრის შთამომავალია დავით სოსლანი, ბაგრატ IV-ისა კი თამარი.

ვახუშტის აზრით, დავით სოსლანის გენეალოგია ასეთია (ვახუშტი ემყარება კასრის ეკლესიის (დვილეთშია) მხატვრობასა და წარწერებს, თუმცა გასარკვევია, რეალურად არსებობდა ეს წარწერები თუ ლიტერატურული მითითება არსებობდა ამ წარწერების არსებობის შესახებ).

„მოწამე არს მისი მცირე ეკლესია კასრის ხევსა შინა, დახატულ არიან და დაწერილნი ზედ დიმიტრი და ძე მისი დავით, ძე დავითისა ათონ, ძე ათონისა ჯადარინ, ძე ჯადარინისა სოსლან. დავით, რომელიც იყო ქმარი თამარისა, არამედ ეფრემის ძეობა ნუ გიკვირს, ვინაიდგან ოვსეთს

მკვიდრობდნენ, გუნებური გვარი ახსენა და არღარა დიმიტრით ბაგრატიონობა“ (იქვე. გვ. 177, სქოლიოში).

დავით სოსლანი საქართველოში, სამეფო სახლშივე, გიორგი III-ის დასთან – რუსუდანთან იზრდებოდა – „იყო სახლსა შინა დედოფლისა რუსუდანისა მოყმე ეფრემის ძეთაგანი, რომელ არიან ოვსნი კაცნი მძლენი, და ძლიერნი ბრძოლასა შინა“ (ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 46).

ამ წინადადებიდან ჩანს, რომ თამარის ეპოქის საქართველოში ოსები ითვლებოდნენ მძლე და ძლიერ მეომრებად – „არიან ოვსნი მძლენი და ძლიერნი ბრძოლასა შინა“.

ამიტომაც, ოსთა ჯარის გამოყენებას საქართველოს სახელმწიფოს ინტერესებისათვის დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა. საქართველოზე ხვარასნისა, ერაყის სულტანის, ბაღდადის ხალიფასა და სპარსეთის ათაბაგის ერთობლივი ლაშქრობის დროს „...გიორგი მეფემან, შემოკრიბნა სპანი თვისნი იმერ-ამერნი, ზემო-ქვემონი, გამოიყვანა ოვსნი დიდბალი...“ (ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 167) და ქართველ-ოსთა ლაშქარმა გააქცია მტერი.

მონგოლების შემოსევამდე საქართველოსა და ოსეთის სამეფოებს შორის კეთილი ურთიერთობა იყო, სრულიად იცვლება მდგომარეობა მონგოლთა შემოსევის შემდეგ.

„მაშინ იყო პაჭანიკეთი მოსაზღვრედ ოსეთისა, (I გვ. 156) მდინარესა მას ოვსეთისასა წიად, და ჯიქეთი მუნვე იყო, შემდგომად ჟამთა მრავალთა იოტნეს პაჭანიკნი და ჯიქნი თურქთაგან და წარვიდეს პაჭანიკნი დასავლეთით კერძო, ხოლო ჯიქნი დაემკვიდრნეს ბოლოსა აფხაზეთისასა“ (ქართლის ცხოვრება, I, 157).

მაშასადამე, აქედან გამომდინარე, V საუკუნეში ოსეთის მდინარის ხეობაში („წიად“) ოსები, პაჭანიკები და ჯიქები ერთმანეთს ესაზღვრებოდნენ, მრავალი საუკუნის შემდეგ („ჟამთა მრავალსა“) თურქებმა განდევნეს ჯიქები და პაჭანიკები დასავლეთის მიმართულებით, ჯიქები დასახლებულან აფხაზეთის „ბოლოს“ (ჩრდილოეთით). რომელ საუკუნეში უნდა მომხდარიყო ეს? ვინ იგულისხმება თურქების ქვეშ – ხაზარები, ყივჩაღები თუ მონგოლები? ყოველ შემთხვევაში, ეს მომხდარა VIII-XIII საუკუნეებში (ხაზარ-მონგოლთა ეპოქა).

„ოსეთის მდინარეს“ ქართველები უწოდებდნენ „თერგს“. ოსები – ვახუშტის აზრით სკვითებისა („ხაზარების“) და კავკასიელების („კავკასიის ნათესავის“) ურთიერთ შერევით წარმოშობილი ხალხია. ამიტომაც, ოსების საცხოვრისი ქართველი ისტორიკოსების აზრით, არის არა დონდნეპრის შორისი (ის იყო მათი წინაპრების საცხოვრისი), არამედ კავკასიის იქით მიმდებარე ველები. აქ ოსებთან ერთად დავით აღმაშენებლის დროისათვის ცხოვრობდნენ ყივჩაღებიც. ყივჩაღთა და ოსთა შორის მუდმივი ომიანობა იყო. მათი მორიგება შესძლო დავით აღმაშენებელმა – „შევიდეს ოვსეთს და მოეგებნეს მეფენი ოვსეთისანი და ყოველნი მთავარნი მათნი და ვითარცა მონანი დადგეს წინაშე მისსა და აღიხვნეს მძევალნი ორთაგანვე, ოვსთა და ყივჩაღთა და ესრეთ ადვილად შეაერთნა ორნივე ნათესავნი. და ყო შორის მათსა სიყვარული და მშვიდობა, ვითარცა ძმათა (ქართლის ცხოვრება, I, გვ. 336).

მართალია, ოსთა და ყივჩაღთა შორის მუდმივი ომი იყო, მაგრამ ოსებმა წარმატებით შესძლეს თავიანთი ქვეყნის დაცვა ყივჩაღებისაგან. თუმცა ისინი საკმაოდ ძლიერი ხალხი იყო, რომელსაც რუსეთის სახელმწიფო და ბიზანტიაც ანგარიშს უწევდნენ. ოსეთის სამეფო მონგოლებმა გაანადგურეს, უფრო მეტიც, ვახუშტის აზრით, მონგოლთა შემოსევების შემდეგ ისე სასტიკად დაზარალდა ოსეთის სამეფო, რომ მის არსებობას საფუძველი შეერყა, კერძოდ ამ დროს ოსეთის უდიდეს ნაწილში ჩასახლებული იქნა სხვა ხალხები, ამის გამო ტერიტორიას, რომელსაც ადრე ოსეთი ეწოდებოდა – ეწოდა „ჩერქეზი“ და „ყაბარდო“, ეს იმას ნიშნავს, რომ როცა ისტორიული ოსეთის სამეფო გაანადგურეს მონგოლებმა – ოსების დიდი ნაწილი ალბათ ასიმილირებული იქნა ისტორიულ ოსეთში დამკვიდრებულ სხვადასხვა ტომებში, იგულისხმება „ჩერქეზ“ „ყაბარდო“. ხოლო ოს დიდებულთა ერთმა ნაწილმა თავი შეაფარა საქართველოს მთებში, კერძოდ დვალეთში.

დვალეთში ოსმა დიდებულებმა და, ჩანს, მასთან ერთად მყოფმა ოსმა სამხედრო არისტოკრატებმა შესძლო დვალეთის („ქართველური ტომის“) ასიმილირება, ამის შემდეგ სწორედ ამ ახალ ტერიტორიას (ისტორიულ დვალეთს) ეწოდა ოსეთი (ვახუშტის ამ მოსაზრების შესახებ იხ. ქვემოთ).

ვახუშტის ამ თვალსაზრისის სისწორეს „ისიც მიუთითებს, რომ არ შეიძლებოდა ისტორიული ოსეთი ყოფილიყო ისეთი მეორე ქვეყანა, როგორც ოსეთი იყო მონგოლთა შემოსევის შემდეგ – კავკასიის მთიანეთში მდებარე დვალეთის მომცველი მხარე, რამეთუ ისტორიული ოსეთი ღირსეული მეტოქე მონგოლებისა, მისი მეზობლები ყოფილენ, ხაზარეთი და რუსეთი.

საქართველოს ჩრდილოეთით მდებარე ეს ქვეყნები მონგოლთა შემოსევის ხანაში ქვაზე ხშირად ერთად მოიხსენებიან.

ჩინგიზ ყაენმაო, ნათქვამია „ქართლის ცხოვრებაში“, „უხუცესსა შვილსა თუბისსა მისცა ლაშქარისა ნახევარი და წარავლინა დიდისა საყვირალეთსა ზედა, ოვსეთს, ხაზარეთს და რუსეთს, ვიდრე ბნელეთამდე“ (ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 163. აქ „ბნელეთის“ ქვეშ იგულისხმება არქტიკული ტერიტორიები ჩრდილო რუსეთისა, სადაც მართლაც ნ თვე მზე არ ამოდის).

ბათო ყაენს (ჩინგიზ ყაენის შვილს თუბის ძეს) – „...ჰქონდა ოვსეთი და დიდი ყივჩაყეთი, ხაზარეთი და რუსეთი, ვიდრე ბნელეთამდის და ზღვამდე დარუბანდისა“ (იქვე, გვ. 196).

მან ქვეყნის აღსაწერად კაცი „წარავლინა ყოველსა საბრძანებელსა მას მისსა რუსეთს, ხაზარეთს, ოვსეთს, ყივჩაყეთს, ვიდრე ბნელეთამდე, აღმოსავლით ვიდრე ჩრდილოეთამდე და ხატაეთამდე“ (იქვე, გვ. 234).

აქედან ჩანს, რომ ოსეთი ისეთივე მნიშვნელოვანი ქვეყანაა, როგორც დიდი ყივჩაყეთი, ხაზარეთი და რუსეთი, ცხადია, აქ კავკასიის მთიანეთში მდებარე დვალეთის მომცველი ტერიტორია არ იგულისხმება. ოსეთი ვრცელი ქვეყანაა, ამიტომ იხსენიება მძლავრი მეზობლების გვერდით, სწორედ ამიტომ გაანადგურეს ის მონგოლებმა. მონგოლებმა აღმოაჩინეს სახსენებელი ხაზარეთისა და ყივჩაყეთისა, მათი ქვეყნები მოსპეს, ასევე გაანადგურეს ისტორიული ოსეთიც. ოსებმა (დიდგვაროვნებმა და სამხედრო არისტოკრატებმა) თავი შეაფარეს საქართველოს, განსაკუთრებით კი საქართველოს მთიანეთს – ისტორიულ დვალეთს.

განსაკუთრებით აღსანიშნავია ის, რომ მონგოლები, რომლებიც ისტორიულ ოსეთში ოსების არსებობას ვერ ითმენენ, სამაგიეროდ, ხელს უწყობენ ოსების გაძლიერებას საქართველოში, ანუ მონგოლები შეეცადნენ ოსთა სამხედრო ძალა გამოეყენებინათ ქართველთა დასასუსტებლად საქართველოში. ისინი ოსებს აძლევენ საქართველოს გულში მდებარე გორის ციხეს, და იქ ოსთა სამხედრო ძალები ჰყავთ როგორც მონგოლთა დამხმარე გარნიზონი.

საერთოდ, მონგოლებს ახასიათებდათ მსგავსი ქმედება, მაგალითად, გაჰყავდათ ქართველთა სამხედრო ძალა და მისი საშუალებით ებრძოდნენ მახლობელ აღმოსავლეთსა და ეგვიპტეს. ამავე დროს, საქართველოს შიგნით სხვა ეროვნების სამხედრო ძალა (ამ შემთხვევაში ოსები) შემოიყვანეს. ჩანს, სხვა ქვეყნებშიც მსგავსადვე იქცეოდნენ. საქართველოში მონგოლთა შემოსვლიდან ვიდრე გიორგი ბრწყინვალის გამარჯვებამდე, ანუ მონგოლთა ბატონობის მანძილზე, როგორც წესი, მონგოლები ქართველთა სამხედრო ძალებს უცხოეთში აომებდნენ.

მონგოლთა ბატონობისას საქართველომ ასე თუ ისე შესძლო შეენარჩუნებინა თავისი სახელმწიფოებრიობა. საქართველოს ქართველი მეფეები მართავდნენ, თუმცა მათ მონგოლები ამტკიცებდნენ ტახტზე. ასეთი მდგომარეობისასაც კი ქართველი მხედრები ქართველ მეფეთა თუ დიდებულთა წინამძღვრობით, შეიძლება ითქვას, რომ ძალზე ხშირად უცხო ქვეყნებში (საქართველოს მიმდებარე ტერიტორიებზე) ომობდნენ მონგოლთა სასარგებლოდ.

საფიქრებელია, რომ იმ 90 000 ქართველი მხედრიდან, რომელნიც მონგოლებს გაჰყავდათ, მონგოლები სხვა ქართულ ლაშქრის თუ ციხე-სიმაგრეთა გარნიზონებს ჰქმნიდნენ საქართველოს ახლოს მიწებზე და ახლო აღმოსავლეთში. ქართველები ღაზამდე და სუეცის ყელამდე იბრძოდნენ

მთელი ორასი წლის მანძილზე - ალამუთში, ასურეთში, შამში, ჰემსში, იერუსალიმსა თუ დამასკოში. ამ ორი საუკუნის მანძილზე მონგოლების სასარგებლოდ გაუმართავთ 28 დიდი ბრძოლა. მებრძოლ, ბრძოლის უნარის მქონე სამხედრო საქმეების მოყვარულ ტომებს მონგოლები თავიანთ სასარგებლოდ იყენებდნენ სხვადასხვა ქვეყნებში. ასევე იყენებდნენ ოსურ (აღწერ) მებრძოლ ტომებს მონგოლები ოსეთის სამეფოს განადგურების შემდგომ, ოღონდ გაუკაცრიელებულ საქართველოში.

როგორც აღინიშნა, ქართველები მისი მეზობლებისავე წინააღმდეგ ამხედრეს მონგოლებმა, ქართველ-სომეხთა ლაშქარს რამდენჯერმე დაულაშქარავს დამასკო (იხ. ზემოთ), ამ დროს კი, როგორც აღინიშნა, ოსების ლაშქრის ერთი ნაწილი მონგოლებს საქართველოს გულში - ქართლში ჩამოუყვანიათ და მის ცენტრში - გორის ციხეში გაუმაგრებიათ. აღსანიშნავია, რომ იმ იმ დროს, როცა ქართველთა მრისხანე ლაშქარი ლაშქრავდა და ზედიზედ ამარცხებდა ზემოთაღნიშნულ ქალაქებს, სიმაგრეებს (ჰელმსს, იერუსალიმს, დამასკოს) და ქვეყნებს, სწორედ მაშინ, საქართველოს გული ოსთა ჯარს ეჭირა და ქართველები მათგან სასტიკად იყვნენ შევიწროებულნი. ცხადია, ეგვიპტესთან მებრძოლ ქართულ ლაშქარს ადვილად შეეძლო გორში მსხლომი ოსების დამარცხება, მაგრამ ეს არ სურდათ მონგოლებს. ოსები გორში სწორედ მონგოლთა სურვილით იხდნენ. საქართველოდან მონგოლების განდევნის შემდეგ ოსებიც განდევნეს.

მემატიანეს ოსთა ლაშქრის მიერ გორის ციხის დაჭერა ასე აქვს აღწერილი - საქართველოს მეზობლად „საბერძნეთში“ (იგულისხმება მცირე აზია) მონგოლებს განუდგა ქალაქი „ტუნღუბალო“. მონგოლებმა ამ ქალაქის დასამორჩილებლად გაგზავნეს მეფე დიმიტრის ძე დავითი (VIII - 1293-1311), სწორედ ამ დროს, როცა ქართველთა ლაშქარი უცხოეთში იყო გაკრებილი, ოსებმა მონგოლების მხარდაჭერით ქართლის აოხრება დაიწყეს - „მუნ ყოფათა ფარეჯანისა იწყეს ოვსთა აოხრებად, ხოცად და რბევად და ტყვევნად ქართლისა და ქალაქი გორი წარტყუნეს და თვისად დაჭირეს ოვსთა. მაშინ შეკრბეს ქართლის ერისთავისა ბეგასძესა ამადას წინაშე ყოველნი ქართველნი და მოადგეს გორსა და მრავალგზის შეებნეს და ქალაქსა შინა მრავალი კაცი მოკვდა, ოვსიცა და ქართველიცა, და დაწვეს გორი სრულიად. და ვითარ მისჭირდა ოვსთა, ციხადაღმან გარდმოუშვეს საბლით კაცი და წარავლინეს მუხრანს მდგომთა თათართა თანა, რათა შეეწივნენ. ვითარცა ესმათ, ჩამოადგეს შუა, შველა ქმნეს და ზავი და მიერთგან შეიქმნა მტერობა შორის ქართველთა და ოვსთა, ვიდრემდის მეფეთა შორის ბრწყინვალემან დიდმან სახელგანთქმულმან გიორგი განასხნა და აღფხურნა“ (ქართლის ცხოვრება, ტ. II. გვ. 296). ჩანს, ეს მომხდარა დავით VIII-ის გამეფების წელს (1293 წ.) (იქვე, გვ. 297).

აქედან ჩანს შემდეგი: გორში, საქართველოს შუაგულში, ქართველთა ქალაქში გარკვეული მიზეზების გამო (უცხოეთში ლაშქრობა) მონღოლებმა ოსები ჩააყენეს და ქალაქი ჩააბარეს. ქართველები შეებრძოლნენ ოსებს და შეძლებდნენ კიდევ მათ დამარცხებას, მაგრამ მუხრანს მდგომ მონღოლებს ამის ნება არ დაურთავთ. გორი ოსთა ლაშქარს დარჩა. გიორგი ბრწყინვალემ (1314-1346) ოსები დაამარცხა და განდევნა ქვეყნიდან. მონღოლები ქართველ დიდებულებსაც ამხედრებდნენ ცენტრალური ხელისუფლების (მეფის) წინააღმდეგ. მაგალითად, შალვა ქუენიფნეველს მეფისათვის მონღოლთა შემოსევის დროს უღალატნია (ქართლის ცხოვრება, II. გვ. 305), გამოსძლოლია მტერს და შეუყვანია ისინი ცხავატსა, ცხრა ძმის ხევსა და ქართლის მთიულეთში. აღსანიშნავია, რომ მოღალატე ქართველები და ოსების დიდებულები გაერთიანდნენ ქართველი მეფის დასუსტების მიზნით, ადგილ-მამულების ხელში ჩასაგდებად. აქედან ჩანს, რომ მონღოლებმა საგანგებოდ მოიყვანეს ოსთა ლაშქარი, სწორედ ისევე, როგორც ქართველთა ლაშქარი მცირე აზიაში გაიყვანეს საომრად. საქართველოში მყოფ ოსთა ლაშქარი შედიოდა მუხრანს დაბინავებული ოსური გარნიზონის შემადგენლობაში, მისი მეურვეობის ქვეშ. როგორც ითქვა, გიორგი ბრწყინვალემ ოსები გაამევა ქვეყნიდან მონღოლთა ლაშქრის გასვლის შემდეგ,

ხოლო რაც შეეხება ქართლის მთიულეთის ნაწილს – დვალეთს, მისი ისტორიული ცხოვრება სხვა გზით წარიმართა.

მონღოლთა ბატონობისას დვალეთში არა საქართველოს ბარიდან შევიდნენ მოლაშქრე ოსები, არამედ ჩრდილო კავკასიის ველებიდან, კერძოდ, მონღოლთა მიერ ოსთა სამეფოს განადგურების შემდეგ დვალეთში შევიდა და დამკვიდრდა ოსური სამხედრო არისტოკრატია.

სრულებით შეიცვალა ოსეთისა და საქართველოს ჩრდილო ტერიტორიების (დვალეთის) ბედი მონღოლების შემოსევის შემდეგ. „მონგოლ თათრებმა ალანების (რომელნიც მათ მტკიცე წინააღმდეგობას უწევდნენ) საწინააღმდეგოდ მოაწყვეს მთელი რიგი დიდი ლაშქრობები, რომელნიც შესვენებებით მრავალ ათწლეულს გრძელდებოდა, რის გამოც ალანის მოსახლეობა კატასტროფულად შემცირდა, ოსების მნიშვნელოვანი ნაწილი ცენტრალური კავკასიის მთებისაკენ გარეკეს.

ბარის „ალანია“ სრულიად გააუკაცრიელეს, ... მაგრამ თათარ-მონგოლებმა ვერ შესძლეს მთლიანად დაემორჩილებინათ ალანები. ალანების იმ ნაწილმა, რომელმაც მთებისაკენ დაიხია, სადაც მანამდეც იყო ალანური მოსახლეობა, შესძლო შეენარჩუნებინა თავისი დამოუკიდებლობა. მდგომარეობის თანდათანობითი სტაბილიზაციის შემდეგ ალანები, საბოლოო ჯამში, შეჩერდნენ ცენტრალური კავკასიის მთისწინეთში და შესძლეს რაღაც ზომით თავიანთი პოლიტიკური ორგანიზაციის შენარჩუნება ... ალანის ველი გარკვეული ზომით გაუკაცრიელდა და დასახლდა ყაბარდოელებით, მთიან ნაწილში იალბუზიდან დიგორამდე თემურის შემოსევის შემდეგ გამოჩნდნენ თურქულენოვანი „პოლოვცები“, აქ დღევანდელი ბალყარეთისა და ყარაჩაის ტერიტორიაზე მოხდა საბოლოო შერევა „პოლოვცებისა“ ალანებთან, რომელთაც მიიღეს შემოსულების ენა. ამ ტერიტორიაზე ალან-ოსების ყოფნის დამადასტურებელი წერილობითი წყაროების გარდა არის მრავალი ადგილის სახელწოდებანი ყაბარდო-ბალყარეთის მთიან ნაწილში, რომელნიც აიხსნება ოსური ენით ... თათარ-მონგოლთა იძულებით ალან-ოსების ნაწილი გადავიდა კავკასიის ქედის ჩრდილო ფერდობებიდან სამხრეთში“ (სამხრეთ ოსეთის ისტორიის ნარკვევები, I, 1985, გვ. 65-66).

მსგავსად ოსი ისტორიკოსებისა, რომელნიც ვახუშტის დამოწმებით აცხადებენ, რომ ოსეთის (ალანის) ველებზე (დღევანდელი ბალყარეთისა და ყარაჩაის ტერიტორიებზე) მოხდა სტეპური ტომებისა („პოლოვცი“) და ალანების შერწყმა, რის შედეგადაც წარმოქმნილმა ნარევმა ხალხმა მიიღო მოსულთა ენა (გვ. 66), ასევე აცხადებს ვახუშტი, რომ ჩრდილო კავკასიის მთებსა და, კერძოდ, დვალეთში დევნილი ოსების დამკვიდრების შემდგომ ადგილობრივი ქართველური ტომი – დვალეები გაოსდა, რაც იმით გამოიხატა, რომ მათ მიიღეს მოსულთა ენა, ხოლო თავისი დაივიწყეს.

დვალეების სარწმუნოება და მათი გაოსება ვახუშტის მიხედვით

დვალეთი თერგის მარცხნივ მდებარე ქვეყანა იყო, იქ მონგოლთა შემოსევის გამო ჩრდილო კავკასიის ბარიდან („ველიდან“) სახლდებიან ოსები, რომელნიც იმონებენ მკვიდრ კავკასიელ მცხოვრებლებს: „...იწოდნენ ხევნი იგინი ოვსეთად, შემოსახლებითა და დამონებითა მათითა მათგანვე“ (გვ. 633), „ხოლო შემდგომად ფარნაოზის გამეფებისა დარჩა ფარნაოზს ძურძუკი და ღუაღეთი, და სხვა ხევნი იგინი დაშთნენ მეფეთა ოსთასა, და იწოდნენ ხევნი იგინი ოვსეთად, შემოსახლებითა და დამონებითა მათითა მათგანვე“ (გვ. 633).

დვალეთი და მთის ოსეთი (მონგოლებამდე არსებობდა უფრო ვრცელი ბარის ოსეთი) მკვეთრად იყვნენ ერთმანეთისაგან გამიჯნულნი პოლიტიკური თვალსაზრისით, ერთი ქართული (ქართულ

სახელმწიფოში შემავალი) ტერიტორია იყო, მეორე კი – არაქართული. დვალეთი ხევებად განიყოფებოდა, ქართული ხევები იყო: კასრი, ზრამაგა, ჟლეღი, ნარა, ზროგი და ზახა, არაქართული (პოლიტიკური თვალსაზრისით) ხევები იყო: ჩიმი, თაგური, ქურთაული, ვალაგირი, ფაიქომი, დიგორი და ბასიანი. „არამედ დაულეთიცა განიყოფების ხევ-ხევად და იწოდების ხევნი ესრეთ „კასრის ხევად, ზრამაგად, ჟლეღედ, ნარად, ზროგოდ და ზახად, ხოლო რომელნი დაშთენ მეფეთა ოვსთა, სახელნი მათნი არიან ესენი: ჩიმი, თაგური, ქურთაული, ვალაგირი, ფაიქომი, დიგორი და ბასიანი...“ (გვ. 633).

როდის ეწოდა კავკასიის ხევებს ეს სახელები? ვახუშტის მიხედვით, ეს მოხდა ბათო ყაენის (ე.ი. მონგოლთა) დროს. ვახუშტის მიხედვით, ოსთა მთის ხევებში შემოსვლის შემდეგ მიმდინარეობდა ამ მთის მკვიდრი მოსახლეობისა (ე.ი. დვალეების) და ლტოლვილ ოსთა ეთნიკური შერწყმა. შემოსულები (ოსები) გაბატონდნენ, ხოლო მკვიდრნი (დვალეები) „უგვაროები“ გახდნენ. ოსებისა და დვალეების ამ ერთიან ქვეყანას უკვე ოსეთი ეწოდა.

თუ მონგოლთა შემოსევამდე ჩრდილო კავკასიის ბარის („ველის“) დიდ ნაწილს „ოსეთი“ ეწოდებოდა, მონგოლთა შემოსევისას ამ „ოსეთში („ველში“) ესახლება არაოსური მოსახლეობა და ისტორიულ „ოსეთს“ ეწოდა ჩერქეზეთი, ანუ ყაბარდო, სამაგეიროდ, ოსეთი ეწოდა უკვე ახალ ქვეყანას – კავკასიის მთიანეთს, დვალეთის ნაწილს. – „...ჩიმი, თაგური, ქურთაული, ვალაგირი, ფაიქომი, დიდგორი და ბასიანი, და სახელნი ესენი ეწოდნენ, ანუ დაბებთაგან, გარნა უმეტეს შემოსულთა ოსთაგან, რომელნი შემდგომად ჩინგიზ ყეენისა მოსვლისა, ბათო ყეენმან მოსრნა ოსეთი და მოაოხრნა, ხოლო ოვსნი შემოივლტოდნენ კავკასიათა შინა და იწოდნენ სახელითა მათითა ხეობანი ესენი ესრეთ, ვითარცა აჩენს გვარნი მათნი, რამეთუ უწარჩინებულესნი გვარით არიან ოვსნი და გვარნი ოვსთანი ესენი არიან: ბასიანი, ბადელიძე, ჩერქესიძე, თაგური, ქურთაული, სიღამონი და ჭახილაძე. ხოლო შემდგომად მოოხრებისა ოვსეთისა და შემოსვლისა მათისა კავკასიასა შინა, იწოდნენ: ოვსეთი ჩერქეზად, ანუ ყაბარდოდ და კავკასიასა შინა მყოფნი მათ შემოსულთაგან ოვსეთად, რამეთუ აწცა გვარიანთა მათ უწოდებენ ოსად, ხოლო სხვათა უგვაროთა – კვალად დვალადვე“ (გვ. 634).

მაშასადამე, ოსეთი ანუ როგორც ვახუშტი უწოდებს „აწინდელი ოვსეთი“ (გვ. 634) (განსხვავებით ისტორიული ოსეთისაგან, რომელიც ჩრდილო კავკასიის ველზე დასავლეთით მდებარეობდა), მოსახლეობის შემადგენლობის თვალსაზრისით ორგვარია – 1. ეს არის ამ მიწა-წყალზე შემოსული ოსები, რომელნიც „გვარიანები“ (მაღალი სოციალური ფენა) გამხდარა, (ე.ი. ინდოევროპული ენის მქონე მოსახლეობა) და 2. ადგილობრივი მკვიდრი ქართველური მოსახლეობა – დვალეები – „უგვარონი“ – დაბალი სოციალური ფენა. ასე იყო არა მარტო წარსულში, არამედ ვახუშტის დროსაც კი: „აწცა გვარიანთა მათ უწოდებენ ოსად, ხოლო სხვა უგვაროთა კვალად დვალადვე“ (გვ. 634), მაშასადამე, ვახუშტის დროს ჯერ კიდევ არ იყო დამთავრებული მონგოლობის დროიდან დაწყებული ასიმილაცია ინდოევროპელების (ოსების) მიერ ქართველური ტომისა (დვალეების), ანუ ოსები, როგორც ერთიანი ეთნიკური ერთგვაროვანი მოსახლეობა, ჯერ კიდევ არ იყო ჩამოყალიბებული. შემდეგ კი აქ ოსურმა ენამ საბოლოოდ გაიმარჯვა, ანუ, როგორც ჩანს, ორი სხვადასხვა წარმოშობის ტომების შერწყმა დამთავრდა. ვახუშტის აზრით, ჩრდილო კავკასიის ბარში მონგოლებამდე მცხოვრები ოსებიც ასეთივე ნარევი მოსახლეობა იყო, დონის ველებიდან ჩრდილო კავკასიაში შემოსული ხაზარები (იგულისხმება სკვითები) შეერივნენ აქაურ მკვიდრ მოსახლეობას (კავკასიურ ხალხს, იბერიულ-კავკასიური მოდემის ტომს, „კავკასოსის ნათესავს“) და ამ ურთიერთშერევის შედეგად წარმოიქმნა ბარის ოსები. ამ ოსების თავისი მიწა-წყლიდან მონგოლთა მიერ განდევნისა და დვალეთის მთებში შესვლის შემდეგ ბარის ოსები (სკვით-კავკასიელები) ერწყმიან ქართველურ ტომს (დვალეებს) და ყალიბდება უკვე ახალი ეთნოგეოგრაფიული ოსების სახელით (ოსური ენის გამარჯვების შედეგად). ესაა ვახუშტის თვალსაზრისი, მაშასადამე, „აწინდელ ოსებში“ იგულისხმება ჩრდილო კავკასიელი ოსები, რომლებიც იბერიულ-კავკასიური

ტომისა (კავკასოსის ნათესავისა და დვალების) და სკვითების („ხაზარების“) ურთიერთშერწყმის შედეგად წარმოიქმნა.

მართალია, დვალების ერთი ნაწილი ასიმილირდა შემოსულ ოსებში, მაგრამ მეორე ნაწილმა საცხოვრებელი ადგილი შეიცვალა. მან გადმოიღწა დვალეთის ქედი და ქართლის მთიანეთში დასახლდა (ლიახვის სათავეებში).

ვახუშტის აზრით, ხევი და თრუსო ისტორიულ დვალეთში შემავალი ტერიტორიებია, „არამედ ხევი, ... არს დვალეთისვე“ (გვ. 634), უნდა ვიგულისხმოთ, რომ დვალების ენა (რომელსაც ვახუშტი ახსენებს) იგივე იყო, რაც მოხევეთა ენა, ანუ ქართული იყო (დიალექტი).

როგორც ამბობენ, ოსურ ენაში ჩანს მეგრელიზმის გარკვეული კვალი, რაც მეგრელთა და ოსთა ან მეზობლობაზე მიუთითებს, ან იმაზე, რომ „კავკასოსიანთა“ და „დვალთა ენა მეგრულენოვანი ელემენტების მატარებელი“ იყო. მეზობლების შესახებ უნდა ითქვას, რომ თანამედროვე აფხაზეთის ჩრდილო მთიანეთის ერთ ნაწილს „ალანია“ ერქვა, რაც ეთანხმება ვახუშტის თვალსაზრისს ისტორიული ოსეთის მდგომარეობის შესახებ. ისტორიული ოსეთი სწორედ დასავლეთით მდებარეობდა და მას შემდგომ ჩერქეზ-ყაბარდო ეწოდა, მაშასადამე, ოსურ-მეგრული ურთიერთობები შესაძლებელი იყო თანამედროვე აფხაზეთში და მის მიმდებარე ჩრდილო კავკასიაში, ეს იმაზე მიუთითებს, რომ ისტორიული აფხაზეთი თავიდანვე არა აფხაზური (აფსუა) ტომებით, არამედ მეგრულენოვანი ტომებით იყო დასახლებული.

ვახუშტის დროინდელი ოსეთის სამხრეთი საზღვარი გადიოდა კავკასიის ქედზე. „ხოლო აწინდელისა ამის ოსეთისა საზღვარის არს... სამხრით მზღვრის კავკასი, ხევის ყელიდამ წარმოსული დასავლეთად, რომელ არს ბრუც-საბძელამდე, და ზეკარა, კედელა და რაჭა-დიდგორ-ბასიანს შორისნი კავკასნი“ (გვ. 634).

მაშასადამე, მე-18 საუკუნის 50-იან წლებში (1742-1745 წლებში, როცა ვახუშტი ამ შრომას წერდა (იქვე, გვ. 07), ოსთა განსახლების ძირითადი საზღვარი არ სცილდებოდა კავკასიის ქედს, თუმცა კი დვალები უკვე გადმოცილებულნი იყვნენ ამ ქედს და ლიახვის სათავეებში ცხოვრობდნენ, საქმე ისაა, რომ ვახუშტი განასხვავებს ოსებსა და დვალებს. ისინი მას სხვადასხვა ეთნიკური წარმოშობის ტომებად მიაჩნია, თუმცა იმასაც მრავალგზის აღნიშნავს, რომ ოსებისა და დვალების ურთიერთთანაცხოვრების დროს ოსები მაღალ სოციალურ ფენას შეადგენდნენ, ხოლო დვალები დაბალ ფენად იქცეოდნენ ხოლმე, ანუ ოსები ბატონობდნენ დვალებზე, იმორჩილებდნენ მათ და საბოლოოდ აოსებდნენ კიდევ. დვალთა გაოსება, მისი აზრით, XIII საუკუნეში დაწყებულა და ვახუშტის დროს ჯერ კიდევ არ ყოფილა დამთავრებული (იხ. ზემოთ). იმ დროისათვის, როცა ვახუშტი აგროვებდა თავისი შრომის მასალებს (XVIII ს-ის I ნახევარში, 1725 წლიდან ის მოსკოვშია), დვალებსა და ოსებს მკვეთრად ასხვავებდნენ ერთმანეთისაგან XVIII საუკუნეში, ჩანს, ოსთა დიდი ნაკადი შემოვიდა ქართლის მთიანეთში და დვალების ასიმილაციის ტემპი ძალზე დაჩქარდა. XVIII ს-ის ბოლოს გიულდენშტედტი უკვე ოსურ გარემოში მოხვედრილი ქართველების დენაციონალიზაციის შესახებ წერდა. მაშასადამე, ამ მოგზაურის დროს არა მარტო დვალები გაოსდნენ, არამედ უკვე ქართლის მთიანეთში მცხოვრები ქართველების (ქართლელი მთიელების) გაოსების პროცესი დაიწყო. ისტორიულ „მალრან-დვალეთში“ მცხოვრებთ ვახუშტი ოსებს უწოდებს და არა დვალებს. აქ 1. ან გაოსების პროცესი დასრულებულია, 2. ანდა ადგილობრივი მკვიდრი მოსახლეობა (დვალები) ქართლის მთიანეთში გადმოსულან საცხოვრებლად და მათი ადგილი ოსებს დაუჭერიათ (მალრან-დვინეთის ტერიტორია ამჟამად შედის ჩრდილო კავკასიის იმ რაიონში, რომელშიც არის დასახლებული პუნქტი „ნიჟ. ზარამაგ“, მის სიახლოვეს მდებარეობს დასახლებული პუნქტი „ბურონ“ და „ნიჟ. ცვი“, იქვეა მდინარე არდონის სათავეები, ეს ტერიტორია საქართველოს სამეფოს შემადგენლობაში შედიოდა (ფარნავაზიდან ვიდრე XIX ს-მდე აქ მდებარეობდნენ პუნქტები კასრის კარი (კასრი) და ზარამაგა).

მალრან-ღვალეთის (მალრან – უვალ, მიუდგომელ ადგილს ნიშნავს) მკვიდრ მოსახლეობას, ცხადია, ღვალეები წარმოადგენდნენ, მაგრამ ვახუშტის დროს აქ უკვე ოსები სახლობენ. მალრან-ღვალეთის მკვიდრ მოსახლეობას ქართველებს უწოდებდნენ, ამიტომაც შეიძლება ვთქვათ, რომ ძველი ქართველები ღვალეებს ქართველებად მიიჩნევდნენ, ქართველი საქართველოს ყოველი ეთნოგრაფიული ჯგუფის ზოგადი სახელი იყო.

ვახუშტის აზრი ასეთია: მალრან ღვალეთის მკვიდრ ძველ მოსახლეობას შეადგენდნენ ქართველები, შემდგომ ეს ქართველები საქართველოს ბარში ჩამოსახლებულან. ხოლო მალრან-ღვალეთში ოსები დამკვიდრებულან. ის „მალრან-ღვინეთის აღწერაში“ წერს – „ხოლო რაოდენნი ისინი დავსწერეთ ამ ადგილებთა შინა, პირველად სახლებულან ქართველნი გლეხნი, შემდგომად მეპატრონეთა მათთაგან გარდმოსახლებულან ოსნი და ქართველნი ბართა შინა ჩამოსულან, ვინაითგან მტერთაგან ბარსა შინა კაცნი შემცირებულან“ (გვ. 363-364).

აქედან ჩანს, თუ როგორ გაჩენილა ოსური მოსახლეობა მალრან-ღვალეთში. აქ ადრე მკვიდრობდნენ ქართველნი გლეხნი და მათი მეპატრონენი (ალბათ, მემამულენი – მიწის მფლობელნი). შემდგომ ქართველნი გლეხნი ბარში ჩამოსულან, ხოლო მათ მეპატრონეებს, ჩანს, თავიანთ მამულებში გადმოსახლებიან ოსები – „... მეპატრონეთა მათთაგან გარდმოსახლებულან ოსნი“... ეს „მეპატრონენი“ ქართველ გლეხებთან კავშირში არიან მოსხენებულნი, მათი მეპატრონენი არიან.

მართალია, ადრე, ისტორიულად ღვალეთი ეწოდებოდა ჩრდილო კავკასიაში მდებარე ქვეყანას („კასრის ხეობა, რომელი იწოდების აწცა ღვალეთად“ (644, „აქეს სიგრძე ღვალეთს ზეკარის კავკასიადამ ვიდრე ჩერქეზამდე“ (644), მაგრამ ჩრდილო კავკასიიდან ქართლის მთიანეთში ღვალეების ეთნოგუფის გადმოსახლების შემდგომ ღვალეებით დასახლებული ქართლის მთიანეთიც უკვე ღვალთა საცხოვრისად მიიჩნევა. ჩრდილო კავკასიიდან გადმოსახლების შემდეგ ღვალეები დასახლებულან დიდი და პატარა ლიახვის, ჯეჯორას და სხვა მიმდებარე მდინარეთა ხეობების სათავეებში: „დიდის ლიახვისა, პატარას ლიახვისა, ქსნის ხევისა და კუდაროს მოსახლენიცა არიან ღვალნივე“ (გვ. 648).

როგორც აღინიშნა, ოსები და ღვალეები ეთნიკური წარმოშობით სრულებით სხვადასხვა ტომები იყვნენ. ოსები – ინდოევროპულ (ირანულ) ენათა ჯგუფს განეკუთვნებოდნენ, ხოლო ღვალეები – იბერიულ-კავკასიურ ენათა ჯგუფს, ღვალეები – კავკასიელი აბორიგენები იყვნენ, ხოლო ოსები – სტეპებიდან კავკასიაში მისულნი, მაგრამ ამ ორი ტომის თანაცხოვრების დროს ღვალეები ოსდებოდნენ, განიცდიდნენ ასიმილაციას, რასაც, ცხადია, თავისი სოციალური საფუძველი ჰქონდა. ღვალთა გაოსება ქართლის მთიანეთშიც გაგრძელებულა, ამას მრავალგზის აღნიშნავს ვახუშტი, ამიტომაცაა, რომ მისი დროისათვის ჩნდება ტენდენცია სინონიმად მიიჩნიონ სიტყვები „ღვალი“ და „ოსი“. თუმცა ვახუშტი იცის, რომ ეთნიკურად ისინი სხვადასხვა ტომია, მაგალითად, ვახუშტი კუდაროს მოსახლეობას თავისი შრომის ერთ ადგილას ოსებს უწოდებს, ხოლო მეორე ადგილას – ღვალეებს – „... კუდაროს მოსახლენიცა არიან ღვალნივე“ (648); „არამედ ჯეჯორის მდინარეზედ, სამხრიდამ ჩრდილოეთად დინებულზედ, არს დაბნები ვენახოვან-ხილიანი და მოსავლიანი, მას ზეით მოსახლენი არიან ოვსნი, და უვენახ-უხილო, ვითარცა სხვანი მათის ადგილნი. უწოდიან ამას კუდაროს“ (გვ. 767).

მაშასადამე, ვახუშტი კუდაროს ხან ღვალეებით დასახლებულად მიიჩნევს, ხან კი – ოსებით. აქედან ჩანს, რომ მისთვის „ღვალი“ და „ოსი“ სინონიმებად ქცეულა. მიუხედავად ამისა, ვახუშტი „ოსეთს“ უწოდებს მხოლოდ ჩრდილო კავკასიაში მდებარე ქვეყანას და არა ქართლის მთიანეთს. მაგალითად, როცა ის წერს: „სვანეთი არს მოსავლითა და პირუტყვითა, ვითარცა აღწერეთ აღწერეთ დუალი, ანუ აწინდელი ოსეთი“ (გვ. 788) ის „ოსეთის“ ქვეშ გულისხმობს „მალრან-ღვალეთს“ – ისტორიულ ღვალეთს და არა ქართლის მთიანეთს.

როგორც ვთქვით, ვახუშტი ლიახვის, ქსნის, ჯეჯვორას ხეობათა სათავეებში მცხოვრებს ხან დვალეებს უწოდებს, ხანდახან კი – ოსებს, დვალეების გაოსების გამო. ისმის კითხვა, თუ დვალეები და ოსები სხვადასხვა ეთნიკური წარმოშობის ტომები არიან, იქნებ ამ ხეობებში სწორედ ოსები ცხოვრობენ, ანდა დვალეებიცა და ოსები ერთად? ამ კითხვას თვითვე ვახუშტი პასუხობს: – ქართლის (და იმერეთის) მთიანეთში ეთნიკური დვალეები ცხოვრობენ და არა ოსები, ვახუშტი წერს, რომ ხეობათა მოსახლენი დვალეთიდან (ე.ი. ჩრდილო კავკასიის ისტორიული დვალეთიდან) არიან გადმოსახლებულნი, ეთნიკურად დვალეებივე არიან. ჩრდილოელი და ქართლის მთიანეთში დასახლებული დვალეები ერთმანეთის ნათესავეებიც კი არიან. ვახუშტი თრუსოს აღწერაში წერს: – „არამედ ხეობანი ესენი, რომელნი აღწერეთ მალრან-დვალეთითურთ, არიან დვალეთი. და კუალად დიდის ლიახვისა, პატარას ლიახვისა, ქსნის ხევისა და კუდუროს მოსახლენიცა არიან დვალნივე, ამ დვალეთიდან გარდასულნი, რჯულითა, წესითა და ზნითა ერთნი და დღესაც მონათესავენი ურთიერთთა“ (გვ. 648).

აქედან ჩანს, რომ ქართლის (და იმერეთის) მთიანეთში არა ოსები, არამედ დვალეები სახლობდნენ, ისინი ჩრდილო კავკასიიდან იყვნენ გადმოსულნი და ამ დვალეებს შემდგომ ეწოდათ ოსები, ანუ დვალეები გაოსდნენ. რამ გამოიწვია ამ იბერიულ-კავკასიური (ჩანს, ქართული) ტომის გაოსება? ამ კითხვას თვითონვე პასუხობს ვახუშტი:

როგორც ზემოთ აღინიშნა, თვით ისტორიული დვალეთის (ე.ი. ჩრდილო კავკასიაში არდონის ხეობის სათავეებში) მიწა-წყალზე მცხოვრებ დვალეებს ვახუშტი ერთგან ქართველებს უწოდებს, „მალრან-დვალეთის აღწერაში“ – „ხოლო რაოდენნი ოსნი დაწერეთ ამ ადგილებითა შინა, პირველად სახლებულან ქართველნი გლეხნი, შემდგომად ... გარდმოსახლებულან ოსნი და ქართველნი ბართა შინა ჩამოსულან“, მაგრამ, ცხადია, მალრან-დვალეთს და, საერთოდ, დვალეთს ყველა დვალი (ე.ი. „ქართველნი გლეხნი“) ვერ მიატოვებდა, ცხადია, იქ დვალეების საკმაო რიცხვი დარჩებოდა, რომელსაც ახლა უკვე აქ „გარდმოსახლებულ“ ოსებთან ერთად უხდებოდა თანაცხოვრება. სწორედ მათ (ე.ი. მკვიდრსა და მოსულს) შორის დამყარებული ურთიერთობა ქცეულა, ვახუშტის აზრით, მიზეზად დვალეების გაოსებისა. კერძოდ, დვალეები სოციალური იერარქიის დაბალ ფენებს იჭერენ, ოსები კი – მაღალს. ამის გამო დვალეები ეუფლებიან ოსურ ენას და ოსურ წეს-ჩვეულებებს – ოსდებიან.

თავდაპირველად ოსები ბარში ცხოვრობდნენ (ჩრდილო კავკასიისა), მონგოლების შემოსევისას შემოსულან კავკასიის მთებში – „ხოლო მოსვლასა თათართასა ჩინგიზ ყაენთაგან ... შემოივლტოდნენ ოვსნი ამ კავკასიათა შინა“ (გვ. 654). ოსები მეორედ კავკასიის მთებში შევიდნენ თემურ-ლენგის მოსვლისა და კონსტანტინეპოლის თურქთაგან აღების შემდეგ (ე.ი. XV ს-ის შემდგომ): „და კუალად შემდგომად მოსვლისა ლანქ-თემურისა და აღებისა კონსტანტინეპოლისა, ემძლავრნენ ოვსთა იქით თათარხანნი და აქეთ ლანქთემურის ელნი მაჰმადიანნი და შემოივლტოდნენ კავკასიასა შინა და დაიპყრნეს კავკასთა ნათესავნი რომელ არიან დუალნი...“ (გვ. 654-655).

მაშასადამე, დვალეების (იბერიულ-კავკასიური ტომის) გაოსება გამოუწვევია იმას, რომ ოსებს დვალეთი „დაუპყრიათ“ (655), ეს მომხდარა თემურ ლენგის ეპოქაში. მართალია, ოსების პირველი ტალღა კავკასიის მთებში მონგოლებისას ასულა, მაგრამ დვალეთის „დაპყრობა“ ოსთა მიერ XV ს-ის ბოლოსათვისაა ნაგულისხმევი. ჩანს, სწორედ აქედან იწყება დვალეების გაოსება. „დაპყრობა“ აღარ უნდა ნიშნავდეს სამხედრო დაპყრობას, არამედ ეს ტერმინი, ჩანს, აქ სამოქალაქო მმართველობაში გაბატონებას უნდა აღნიშნავდეს.

დვალეთის დაპყრობის შემდეგ ოსები აქ გაბატონებულან. დვალეთის საზოგადოების დიდგვაროვანი ფენა ოსები იყვნენ, ხოლო უგვაროები – დვალეები, ე.ი. საზოგადოება ორ ეთნიკურ ჯგუფადაა გაყოფილი, ერთი ეთნიკური ჯგუფი სოციალურად გაბატონებულა მეორეზე. გაბატონებულ ჯგუფს ოსები შეადგენენ: „არამეთუ აწცა გვარიანთა მათ უწოდებენ ოსად, ხოლო

სხვათა უგვართა - კვლავად დვალადვე“ (გვ. 634). აქედან ჩანს, რომ დვალების გაოსებას საფუძვლად დაედო სოციალური მიზეზი, კერძოდ, ოსებმა სოციალური პრივილეგიები მოიპოვეს, დვალებმა - დაკარგეს. შეიქმნა ახალი ფსიქოლოგია, რომელიც, ჩანს, საფუძვლად დაედო კავკასიის ამ რეგიონის ეთნოფსიქოლოგიას, რომლის მიხედვითაც ოსობა სასახელოა, დვალობა კი - სათაკილო. ერთი ბატონია, მეორე მონა. ვახუშტი განაგრძობს ოს-დვალთა საზოგადოების აღწერას: - „უწყიან გვარნი და უწარჩინებულესნი გვართა არიან ოვსნი“ (გვ. 639).

„არამედ ღუალნი უმდაბლესნი არიან გვართა“... (გვ. 640). დვალი ღარიბია, ოსი მასზე მდიდარი. გაოსება მაღალ პრივილეგიურულ საფეხურზე ასვლას ნიშნავს, სოციალური გარემო ისეთია, რომ ყველა დვალს ოსობა უნდა. ტერმინებმა „ოსმა“ და „დვალმა“ სოციალური კატეგორიები შეიძინეს.

როგორც აღინიშნა, ისტორიულად დვალეთი საქართველოს ერთ-ერთი პროვინცია იყო და ამიტომაც, ისტორიულად დვალები, ისე, როგორც საქართველოს მთიანეთში მცხოვრები სხვა ტომები, ქრისტიანები იყვნენ. როგორი სახის გახდა დვალების ქრისტიანობა დვალეთში ოსთა დამკვიდრების შემდგომ? მართალია, ოსები ქრისტიანობას იცნობდნენ, მაგრამ ისინი ძირითადად მაინც წარმართულ (სკვითურ) რელიგიურ რიტუალებს ასრულებდნენ, მათ ქრისტიანობა შეთვისებული არ ჰქონდათ. ამიტომაც, დვალეთში ოსების დამკვიდრების შემდეგ საზოგადოება სარწმუნოების თვალსაზრისით ორ ნაწილად იქნებოდა გაყოფილი: დაბალი ფენა, ანუ დვალები, ქრისტიანები იქნებოდნენ, ხოლო მაღალი ფენა, ანუ ოსები - არაქრისტიანები. მართლაც, ვახუშტი დვალეთის შესახებ წერს - დვალეთის ანუ „აწინდელი ოსეთის“ დაბალი ფენა (ე.ი. დვალები) ქრისტიანულია, ხოლო მაღალი ფენა (ე.ი. ოსები) - მაჰმადიანი. ოსური საგვარეულოები („გვარიანები“, წარჩინებულთა გვარები), რომელნიც ზემოთ ჩამოთვლილი ჰქონდა ვახუშტის, არაა ქრისტიანული, სამაგიეროდ დვალები („უმდაბლესნი გვართა“) - ქრისტიანები არიან - „ხოლო თაგაურნი, ქურთაულნი, ვალაგირი, ფაიქომი, დიდგორელნი და ბასიანელნი, რომელთა თავნი და წარჩინებულნი მათნი არიან მაჰმადიანნი და დაბალნი გლეხნი ქრისტიანენი...“ (გვ. 638). ოსეთის „დაბალნი გლეხნი“, რომელნიც „ქრისტიანენი“ არიან, ეთნიკურად დვალები არიან.

- „სარწმუნოებითა არიან ძველად ქრისტიანენი და სამწყსონი ნიქოზლისანი და უფროს დვალნი, არამედ აწინდელთა ჟამთა დვალნი სახელით ოდენ ქრისტიანენი, რამეთუ იმარხავენ დიდმარხვასა, ხატთა, ეკლესიათა და სამღვდელთა პატივსა უყოფენ და თაყვან-სცემენ და სხვისა სრულიად უმეცარნი. არა უვისთ მღვდელნი და უნათლისღებონი არიან, თვინიერ რომელნი ქართლსა და რაჭასა მონათლვიან“ (გვ. 638).

ვახუშტი ნიქოზის საეპისკოპოსოზე წერდა - „... გორგასალ ჰყო საეპისკოპოზოდ და დასვა ეპისკოპოზი. ზის დღესაც, მწყემსნი კავკასიანთა, დვალთა და აწ ოსეთად წოდებულისა, გლოლა-ლებითურთ“ (გვ. 370), ე.ი. ნიქოზელის სამწყსოში თავიდანვე (V ს-დან) შედიოდა დვალეთი, ხოლო დვალეთის ოსეთად ქცევის შემდეგ (XV ს-დან) - ოსეთი.

დვალების გაოსების ერთ-ერთი მიზეზი სოციალურ ფაქტორთან ერთად უთუოდ იყო მათი თანდათანობითი გაწარმართება, დექრისტიანიზაცია, რომელსაც კარგად აღწერს ვახუშტი. დვალები, ძველი ქრისტიანენი, ოსების შემოსვლის შემდგომ თანდათან კარგავენ და ივიწყებენ ქრისტიანობის სულს, ინარჩუნებენ მხოლოდ მის გარეგნულ მხარეს. ეს ხელს უწყობს მათ სარწმუნოებრივ დაახლოებას მათი საზოგადოების მაღალი ფენების სარწმუნოებრივ შეხედულებებთან, საზოგადოების მაღალი ფენები, ანუ „ოსობა“, მატარებელი იყო სკვითურ-ალანური სარწმუნოებისა - წარმართობისა, თუმცა კი, წარჩინებულთა ერთ ნაწილს მაჰმადიანობა ჰქონდა მიღებული (უფრო სწორად, მაჰმადიანობის მხოლოდ გარეგნული მხარე). აქ აღარც ქრისტიანობა იციან და არც მაჰმადიანობა: „გარნა უმეცარნი ორივეს სჯულისანი, რამეთუ გარჩევა მათი არს ესე: რომელნი სჭამენ ღორსა, არიან ქრისტიანენი და რომელნი სჭამენ ცხენსა, ესენი არიან მაჰმადიანნი. გარნა ყოველთავე უწყიან მსგავსი კერპისა, რომელსა უწოდებენ ვაჩილას,

რამეთუ შესწირვენ ელიას თხასა და ხორცსა შესჭამენ თვითვე, ხოლო ტყავსა გასჭიმავენ მაღალსა ძელსა ზედა და თაყვანისცემენ ტყავსა მას დღესა შინა ელიასასა, რათა არა მოუვლინოს ელიამ სეტყვანი და მოსცეს ნაყოფნი ქვეყნისანი“ (გვ. 639).

აქედან ჩანს, რომ დვალებმა დაკარგეს ძველი ქრისტიანობა და მიიღეს წარმართობა – კერპთაყვანისმცემლობა. ეს კულტი აქ შემოიტანეს კავკასიის ბარიდან დვალებში შემოღობილმა ოსებმა. უთუოდ ერთ-ერთი დვალთა გაოსებისა იყო მათ მიერ ოსური წარმართული სარწმუნოების აღიარება, ოსური სარწმუნოებრივი წეს-ჩვეულებების, თქმულებებისა და ლეგენდების გამშობლიურება.

ვახუშტის დროს დვალებს ჯერ კიდევ სცოდნიათ დვალური ენა, მიუხედავად ამისა, მაინც მათი სასაუბრო ენა ოსური იყო (ბილინგვიზმი). ვახუშტი წერს – „ენა აქვთ ძველი, დვალური და ან უბრობენ ოსურსა“ (გვ. 639).

დვალური ენა, რომელიც ვახუშტის დროს (ე.ი. XVIII ს-ში) ჯერ კიდევ არსებობდა, დღესდღეობით, რამდენადაც ცნობილია, მკვდარი ენაა, მეცნიერებს ისიც კი ვერ დაუდგენიათ, დამოუკიდებელი ენა იყო თუ დიალექტი ქართული, ქართველური თუ იბერიულ-კავკასიური ენებისა.

როგორც ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, დვალები, იბერიულ-კავკასიური მოდგმის ტომი, გაოსდა. დვალებმა შეითვისეს ოსური ენა და ოსური „სარწმუნოება“ – წარმართობა. ეთნიკური თვალსაზრისით, ეს ტომი კვლავ კავკასიურ ტომად დარჩა, ვახუშტის აზრით, ოსები ჯერ კიდევ კავკასიის მთებში (ე.ი. დვალებში) შემოსვლამდე ნარევი მოსახლეობა იყო, კერძოდ, ხაზარებისა, კავკასოსის „ნათესავისა“ და „ქართლ-რანის ტყვეებისა“. აქ ხაზარების ქვეშ უნდა ვიგულისხმოთ სკვით-ალანები, ხოლო „კავკასიელთა“ და ქართლ-რანელების ქვეშ – „თარგამოსიანები“. როგორც ითქვა, ვახუშტის აზრით, დვალებში შესვლის შემდეგ ოსები დვალეთის საზოგადოების მხოლოდ „წარჩინებულებს“ წარმოადგენდნენ, ხოლო გლეხები და დაბალი ფენა აქ იყო დვალური. აქედან ჩანს, რომ ოსები დვალებში შეადგენდნენ მხოლოდ თხელ ფენას, ისინი მცირერიცხოვანი იყვნენ დვალებთან შედარებით, მიუხედავად ამისა, მათ „დაიპყრეს“ დვალეთი და მოახერხეს მკვიდრი მოსახლეობის დამორჩილება და გაოსება. უთუოდ ოსები გაცილებით მაღლა იდგნენ დვალებზე თავიანთი სამხედრო ძლიერების თვალსაზრისით: ოსური ზედაფენა იყო კარგად ორგანიზებული სამხედრო არისტოკრატია. „უწყიან გვარნი და უწარჩინებულესნი გვართა არიან ოვსნი, ხოლო ესე ოვსნი განიყოფების ესოდენ გვარად: სიდამონად, ჭახილაძედ, თაგაურად, ქურთაულად, ბედელიძედ, ჩერქესიძედ, ბასიანად და არიანცა ესენი უწარჩინებულესნი სხვათა ზედა. და ამათ გვართა იციან გვართა თვისთა ნიჯადი, ერთმან მეორესა ზედა ლაშქრობა, შველა, მესისხლეობა, რამეთუ უკეთუ მოკლას ერთმან, არა დასცხრების მეორე იგი გვარი შვილით შვილადმდე უკუნისამდე, თუმცა არა მოკლას მანცა და მკვლელი მოკლულსა მათთვის გვარსა ჩასძახებს საფლავსა შინა: „მოვკალო მკვლელი შენი“ და რწამთ ესე საცხონებლად მისად“ (გვ. 639).

დვალებზე ოსების გაბატონება არ მოგვეჩვენება საკვირველად, თუ გავიხსენებთ, რომ მონგოლების გამორჩენამდე ოსები იყვნენ ჩრდილო-კავკასიის ერთ-ერთი უდიდესი ხალხი. დვალებში შემოსვლის შემდეგ ოსურმა სამხედრო არისტოკრატამ შეინარჩუნა და გამოიყენა ძველი ოსური სახელმწიფოებრიობის გამოცდილება, მოიპოვა სამხედრო უპირატესობა მთიელ დვალებზე. მიუხედავად ამისა, ოსების შემოსვლის შემდეგაც დვალეთი კვლავ ქართული სახელმწიფოს შემადგენლობაში დარჩა და მას გარკვეული მოვალეობები ჰქონდა დაკისრებული ქართული ცენტრალური ხელისუფლების მიერ, რომელთა შეუსრულებლობისათვისაც ქართული ლაშქარი სჯიდა, მაგალითად, „... არა მოსცეს დვალეთი ბეგარა მოურავსა, გარდავლო სპითა მოურავმან ზეკარა, შთავიდა და მოსრნა ურჩნი და ყვნა კვალად მებეგრედ და მოვიდა ქართლს“ (გვ. 434). საქართველოს რომელი კუთხე იგულისხმება დვალეთის ქვეშ, ქართლის მთიანეთი თუ მალრან-დვალეთი (ჩრდილო-კავკასიაში)? აქ იგულისხმება მალრან-დვალეთი, რომელსაც

ქართლიდან სწორედ „ზეკარას“ მთა ჰყოფს. ზრამაგა მალრან-დვალეთის ციხეა. „ამ ზრამაგის – ხევის სათავიდან გარდავალს ზეკარზედ გზა ქართლს დიდ-ლიახვზედ“ (გვ. 647).

მაშასადამე, მიუხედავად ქართლის მთიანეთში ცხოვრებისა, მაინც XVIII ს-ში დვალეთი ეწოდება ისტორიულ მალრან-დვალეთს. მასვე ეწოდება ოსეთი, ანუ „აწინდელი ოსეთი“.

აღსანიშნავია ისიც, რომ ოსეთი ვახუშტის დროისათვის ჩრდილო-კავკასიაში მდებარე ტერიტორიას ეწოდებოდა და არა ქართლის მთიანეთს – ლიახვისა და ქსნის სათავეებს, სადაც ოსები (დვალეები) იყვნენ დამკვიდრებულნი – ვახუშტი ვახტანგ V-ს (1658-1675) ცხოვრებაში წერს: „მერმე არღარა მოსცეს დვალთა მეფესა ბეგარანი, ამისათვის მივიდა სპითა ქრცხინვალს შესვლად ოსეთად. მსმენელნი დუალნი შეშინდნენ და მოერთვნენ თავნი მათნი ქრცხინვალს, მოსცეს ბეგარანი და დაემორჩილნენ, ვითარცა პირველ“ (გვ. 455).

აქ შეიძლება მკითხველმა იგულისხმოს, რომ „ოსეთი“ ქრცხინვალის სიახლოვესაა, მაგრამ ეს ასე არ არის, ეს ჩანს ვახტანგ VI-ს (1703-1724) ცხოვრებიდან: „ხოლო ვახტანგ გამგე ქართლისა ... აღიმხედრა სპითა შესვლად ოსეთს და შევიდა და შემუსრნა 70-ნი კოშკენი, მოწვა და მოსტყვევნა ურჩნი, ჩავლო ზრამაგა და შევლო ჟღელის ხევი და გარდმოვლო კედელასა ზედა და მოვიდა კუდაროს და კუდაროდამ ქართლს გამარჯვებული ქორონიკონისა 1711. დაიპყრა დვალეთი და დასდვა ხარკნი“ (გვ. 491).

აქედან ჩანს, რომ XVIII ს-ის დასაწყისში ოსეთი ეწოდებოდა არა ქართლის მთიანეთს, არამედ მის გადაღმა, კავკასიის მთებში მდებარე ისტორიულ მალრან-დვალეთის ტერიტორიას.

როგორც აღინიშნა, ვახუშტის თანახმად, ოსეთი ეწოდებოდა ვრცელ ქვეყანას, გადაჭიმულს ჩრდილო კავკასიის ველებზე. მართლაც, ოსეთი მნიშვნელოვანი სამეფო იყო. ეს იქიდანაც ჩანს, რომ, როგორც ითქვა, ქართველი ბაგრატიონების სამეფო სახლი ხშირად უნათესავდებოდა და უმოყვრდებოდა ოსეთის სამეფო სახლს. მათ შორის დინასტიური ქორწინებები მიღებული იყო. მონგოლებმა და თურქულმა ტომებმა ოსები განდევნეს ბარის ოსეთიდან, ოსეთის სამეფო კი დაამხეს. ლტოლვილმა ოსებმა, როგორც აღინიშნა, თავი შეაფარეს საქართველოს სამეფოს, კერძოდ, კი ამ სამეფოში შემავალ დვალეთის მიწა-წყალს. ოსეთის სამეფოს ყოფილ ტერიტორიაზე კი ჩასახლდნენ სხვა ტომები. ამის შემდეგ ისტორიული ოსეთის მიწა-წყალს ეწოდა „ყაბარდო“ და „ჩერქეზი“. საინტერესოა, რომელ ქვეყანას გულისხმობს ვახუშტი „ჩერქეზის“ ქვეშ... ჩვენ ამჟამად ჩერქეზეთს ვუწოდებთ ჩრდილო კავკასიის დასავლეთ ტერიტორიას, მაგრამ ვახუშტი „ჩერქეზის“ ქვეშ გულისხმობს მალრან-დვალეთის ჩრდილოეთით მოქცეულ ტერიტორიას. „ჩერქეზი“ თერგის ხეობაშია. „მდინარე ესე ჩადის ჩერქეზსა შინა, მერე მიერთვის თერგის მდინარესავე“ (გვ. 651); დვალეთის ჩრდილოეთითაა „მთა ჩერქეზისა“ (651) „ჩიმი, თაგაური, ქურთაული, ვალაგირ-ფაიქომი და დვალეთი, ამათ ყოველთა მდინარენი ჩადიან ჩერქეზსა შინა და მიერთვიან ლომეკსა ანუ თერგს სამხრიდამ“ (გვ. 648) და ა.შ. აქედან ჩანს, რომ ისტორიული ოსეთის დიდ ტერიტორიას „ჩერქეზი“ და ასევე „ყაბარდო“ ეწოდა: – „შემდგომად მოოხრებისა ოსეთისასა და შემოსვლისა მათისა კავკასიასა შინა, იწოდნენ: ოსეთი ჩერქეზად, ანუ ყაბარდოდ და კავკასიასა შინა მყოფნი მათ შემოსულთაგან ოსეთად...“ (გვ. 634).

მაშასადამე, ისტორიულ ოსეთს სხვა სახელი ეწოდა, ხოლო „კავკასიათა შინა მყოფთ“ – ოსეთი ეწოდა. ასე ეწოდა დვალეთს ოსეთი. მაშასადამე, ხდება სახელწოდების ტოპონიმის – „ოსეთის“ წანაცვლება. ის ჯერ ბარს ერქვა, შემდგომ ჩრდილო კავკასიის ცენტრალურ ნაწილს (XIX ს-მდე). შემდგომ კი ქართლის მთიანეთსაც (XIX და განსაკუთრებით XX სს-ში).

აღსანიშნავია, რომ დვალეთში (საქართველოს სამეფოში) შემოსვლის შემდგომ ოსი წარჩინებულების გვარები ქართულად ჟღერს – სიღამონი, ჭახილიძე, თაგაური, ქურთაული, ბადელიძე, ჩერქესიძე, ბასიანი. არა მარტო ძეტი მთავრდება ზოგიერთი ოსური გვარი (ჭახილიძე, ბადელიძე, ჩერქესიძე), არამედ ქართული გვარებისათვის დამახასიათებელი დაბოლოებებით: ური (თაგური), ული (ქურთაული), ონი, იანი (სიღამონი, ბასიანი). (იანი დაბოლოება გააჩნდა ძველ

ქართულ გვარებს, ასევე მთიელი ქართველების გვარებს (იხ. ქვემოთ), ონი -იანის სახეცვლილებაა, ონი დაბოლოებაა უწარჩინებულესი ქართული გვარისა - ბაგრატიონი). მიუხედავად გვართა ქართული ჟღერადობისა, ვახუშტის აზრით, დვალეთის წარჩინებულები ეროვნებით ოსები იყვნენ, ხოლო მათი გვარების ქართული ჟღერადობა, ჩანს, გვიჩვენებს იმას, რომ დვალეების ენა იყო ქართული ენის ერთ-ერთი დიალექტი. დვალეების ქართულენოვნებაზე უნდა მიუთითებდეს ისტორიული დვალეთის ტოპონიმების ქართული ჟღერადობა, აქ მთებს, მდინარეებს, სოფლებს, ციხეებს, დაბებს ქართული სახელები ჰქვიათ.

ვახუშტის მიერ ჩამოთვლილთაგან მოვიყვანოთ მდინარეთა სახელები: „კასრის ხევი“, „არაგვი“ (თერგი), „თაგაურის ხეობა“ (გვ. 642), „ჩიმითის წყალი“ (642), „ხევი ქურთაულის წყლისა“ (643), „კასრის ხეობა“ (644), „ჟღელის ხეობის წყალი“ (645), „ქალაქას დაბას წყარო“ (645), „ნარის ხეობის წყალი“ (646), „ზროგის ხეობის წყალი“ (646), „ზახას ხეობის წყალი“. განსაკუთრებით საინტერესოა ის, რომ ამ ადგილებში (ჩრდილო კავკასიის ცენტრალურ ნაწილში) ორ მდინარეს რიონი ეწოდება: „ხოლო კასრის ხევის დასავლეთით არის დიგორი, რომელი განიყოფის ორად - ჩერქესიძედ და ბადელიძედ, და არს სიგრძე ამისი კავკასიიდან ჩერქეხეთამდე, ამისი მდინარე გამოსდის ღებსა, გლოლასა და ამის შორის კავკასსა, მოდის სამხრიდან ჩრდილოეთ კერძოდ და ჩადის ჩერქეხში, მიერთვის ლომეკს ამას უწოდებენ რიონსავე, ვინაითგან მასვე კავკასსა გამოდის აქათ და იქით-რიონი იმერეთისა“ (649). მაშასადამე, არსებობს რიონი იმერეთისა და მეორე რიონი, რომელსაც შეიძლება ვუწოდოთ ოსეთის რიონი, მაგრამ ყოფილა მესამე რიონიც, ასევე ჩრდილო კავკასიაში გამავალი - „ხოლო ამ ბადელიძის წყლის შესართავს ხევით აღმოსავლიდამ მოერთვის რიონს მდინარე რიონივე, გამოსდის გლოლასა და ამას შორის კავკასსა, მოდის სამხრიდან ჩრდილოთ“ (650).

„მდინარეთა სახელწოდებები ქართულენოვანია, ალბათ, ეს მიუთითებს დვალთა ქართველობის შესახებ. ამჟამად ჩრდილო კავკასიაში გამავალ მდინარე რიონს ეწოდება „ურუხი“, მდინარე „ურუხი“ „იმერეთის რიონის“ სიახლოვეს იწყება. მის შესახებ ვახუშტი წერს, რომ ის (ოსეთის რიონი) გამოდის ღებსა და გლოლას „შორისში“, თან სწორედ ამ რიონის, ე.ი. ჩრდილო კავკასიის რიონების ხეობებში მცხოვრებ ტომს ერქვა „ხუბურები“ (ისინი მართლაც ღების მიმდებარე რეგიონში მცხოვრებლებად ჩაითვლებოდნენ), რომლებზეც შესაძლოა მიუთითებს ანანია შირაკაცი (Очерки истории Южно-осетинской Автономной Области, стр. 64). აღსანიშნავია, რომ ჩრდილო კავკასიის იმ ტერიტორიებზე, სადაც ქართულენოვანი ტომები ცხოვრობდნენ, ზოგიერთ მდინარეს იგივე სახელი ერქვა, რაც ამიერკავკასიის მოპირდაპირე მხარეს გამავალ მდინარეებს, მაგალითად, თერგს არაგვი ერქვა, ძირითადად არსებობდა სამი არაგვი: „ხევის არაგვი“ - ლომეკი, თერგი, შავი არაგვი და თეთრი არაგვი, ასევე ოთხი ალაზანი - 1. პირიქითა ალაზანი; 2. თუშეთის ალაზანი (ანდის ყოისუს შენაკადი); 3. მცირე ალაზანი (იორი, ვახუშტით); 4. და თვით მთავარი ალაზანი. არსებობდა სამი რიონი - იმერეთის რიონი, ჩრდილოეთის რიონი (ურუხი) და მისი შენაკადი რიონივე. ამიტომაც, შეიძლება დავსვათ კითხვა, ხომ არ ეწოდებოდა დვალეთში გამავალ მდინარეს არდონს ან მის რომელიმე შენაკადს ჯეჯორა? ვახუშტი წერს: „არამედ ჯეჯორის მდინარეზედ, სამხრიდან ჩრდილოეთად დინებულზედ არს დაბნები ვენახოვან-ხილიანი“ (გვ. 767). თუმცა, შეიძლება აქ რაჭის ჯეჯორა იგულისხმება.

დვალეების ქართულენოვნების შესახებ მათა სახელების ქართულობაც მიუთითებს. მაგალითად, დვალეთის მყინვარის სახელია „ბრუც-ბზელ-ზეკარისა“, „ბრუც-საბძელი“, „მსგავსი საბძლისა“ (648). „ხოხის მთა“ („ამან მოიგო სახელი თვისი ხოხვით სვლისათვის“) (644), მთა „ზეკარა“, „კარსავით მყოფი“ (648), მთა „კედელა“ ყოფისათვის კედელსავით“ (648), „ლუხუნი“ (651). „ბასიანი“ (სამხრეთ საქართველოშიც არის ეს ტოპონიმი). „ყაყიდური“ (გვ. 642), „ქურთაული“, „კუარა“, „ქურთათა“, „ჩიმითი“, „თაგაური“, „ხეთაძე“ - აშკარად ქართულენოვანი ტოპონიმებია, მსგავსი დაბოლოებებით ფორმირდება კიდევ ძირითადად ქართული ტოპონიმის (ამ ტოპონიმების

არაოსურობის შესახებ მიუთითებს Очерки истории Южно-осетинской Автономной Области), ეს დვალეების ქართულენოვანებით თუ აიხსნება, დვალეების ქართულ ისტორიასთან კავშირს ისიც მიუთითებს, რომ დვალეთის ქვეყანაში ყველა მნიშვნელოვანი ნაშენობა თამარ მეფის სახელს უკავშირდება (გვ. 646); ვახუშტი დვალეთის ფორპოსტების აღწერისას წერს: „მეფეთაგან ქმნული“. აქ ის ქართველ მეფეებს გულისხმობს, მაგალითად, კასრის ხევის (მალრან-დვალეთში) აღწერისას – „არს აქ კარი კლდისაგან და ქვიტიკირით ქმნული, დიდ-კამროვანი, მდინარესა ზედა, მეფეთაგან ქმნული, რათა არა ვიდოდნენ თვინიერ მათსა ოვსნი“ (გვ. 645). ოსების ჩრდილოეთ სტეპებში ცხოვრებისას დვალეთი და კერძოდ, კასრის ხევი – საქართველოს კარად ითვლებოდა, რომელიც ოსთა მოძრაობას აკონტროლებდა, მას ქართველი მეფეები ამაგრებდნენ.

მიზეზი დვალეების უპროვინციო ქართლის მიიანათში

უპირველესად უნდა ითქვას, რომ დვალეები ქართველთა მონათესავე ტომი იყო და ეთნიკური თვალსაზრისით სრულიად განსხვავდებოდნენ ოსებისაგან. ოსები ირანულენოვანი, ინდოევროპული წარმოშობის, უცხო მხრიდან (დონისა და დნეპრის სტეპებიდან) მოსულ ხალხად ითვლებიან, ხოლო დვალეები – ადგილობრივი, კავკასიური, აბორიგენი მოსახლეობა იყო. უფრო მეტიც, დვალეებს ნათესაური კავშირი ჰქონდათ ქართველ ხალხთან იმით, რომ ორივენი იბერიულ-კავკასიური წარმოშობისანი იყვნენ და ამ მხრივ სრულიად განსხვავდებოდნენ სკვითებისა და ალანებისაგან.

იმის გამო, რომ დვალეები ქართველების მონათესავე ტომი იყო, საქართველოს ფარგლებში მცხოვრები დვალეები ადრევე შერწყმიან ქართველ ხალხს. ეთნიკური თავისთავადობა არ დაუკარგავს დვალეების იმ ნაწილს, რომელიც ცხოვრობდა ცენტრალური კავკასიონის მაღალმთიანეთში. ამიტომაც დვალეთი მათ საცხოვრებელ მაღალმთიან ზოლს ეწოდებოდა. პოლიტიკური თვალსაზრისით ისიც საქართველოს სახელმწიფოში შედიოდა: დვალეთი „ტერიტორიულად მოიცავდა კავკასიონის ქედის ცენტრალურ ნაწილს, დარიალს ხეობასა და მამისონის გადასასვლელს შორის“ (საქართველოს ისტორია, ლექსიკონი, 1979, გვ. 280).

ვახუშტი დვალეთის სამხრეთისა და ჩრდილოეთის საზღვრებს ასე გადმოსცემს: „აქვს სიგრძე დვალეთს ზეკარის კავკასიიდან ვიდრე ჩერქეზამდე“ (ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 644). „ზეკარის კავკასი“ არის ის მთა, რომელშიც ამჟამად გაჭრილია როკის გვირაბი, ხოლო „ჩერქეზს“ ვახუშტი უწოდებს არა დასავლეთით, არამედ ჩრდილოეთით მდებარე ტერიტორიას: „არამედ, რომელნი აღწერენით – ჩიმი, თაგაური, ქურთაული, ვალაგირი – ფაიქომი და დვალეთი, ამათ ყოველთა მდინარენი ჩადიან ჩერქეზსა შიდა და მიერთვიან ლომეკსა ანუ თერგს სამხრიდამ“ (იქვე, გვ. 648). აქედან ჩანს, რომ ჩერქეზეთი ეწოდება იმ ტერიტორიას, სადაც თერგს უერთდებიან ცენტრალური კავკასიონის ქედიდან გამომდინარე მდინარეები. მაშასადამე, დვალეთს ჩრდილოეთიდან საზღვრავდა „ჩერქეზი“.

თანახმად ვახუშტისა, დვალეთის ხეობები არიან – „კასრისხევი“, „ჟღელისხევი“, „ზრამაგა“, „ნარა“, „ზრუგო“, „ზახა“, „თრუხო“ (იქვე, გვ. 643). მიუხედავად ამისა, ვახუშტი მიიჩნევს, რომ ყველა ზემოთ ჩამოთვლილ ქვეყანაში (ჩიმი, ვალაგირი, ფარგმი, თაგაური, ქურთაული, დვალეთი) ადგილობრივი მკვიდრი მოსახლეობა იყო დვალური, ხოლო შემოსული, გაბატონებული მოსახლეობა – ოსური.

როგორც აღვნიშნეთ, დვალეთი საქართველოს სახელმწიფოს ეკუთვნოდა მისი წარმოშობის დროიდანვე, ის ნიქოზის საეპისკოპოსოში შედიოდა. დვალეთის ისტორიული ბედი სრულიად

შეიცვალა მონგოლების შემოსევის შემდგომ, ფაქტიურად დვალთა ტომის გადაგვარება, მისი ასიმილაცია, უცხო, შემოსულ ხალხში, გამოიწვია მონგოლების მიზანმიმართულმა პოლიტიკამ.

მონგოლების შემოსევის შემდგომ თუ რა ბედი ეწია დვალთა ტომს, ეს აღწერილი აქვს ვახუშტი ბატონიშვილს, რომლის თვალსაზრისსაც ლინგვისტურ-ეთნოგრაფიული ანალიზის შედეგად ფაქტიურად ადასტურებენ თანამედროვე მეცნიერები. მონგოლების პოლიტიკის წყალობით დვალეთში, საქართველოს ამ მიწა-წყალზე, ჩრდილო კავკასიის ველებიდან შედიან ოსური სამხედრო რაზმები. ოსური მოსახლეობის თხელი ფენა გაბატონდა მრავალრიცხოვან დვალეებზე, როგორც ეს აღნიშნული იყო წინა თავში, ოსების შემოსვლის შემდეგ კავკასიის მთიანეთში „აწცა გვარიანთა მათ უწოდებენ ოსად, ხოლო სხვათა უგვართა – კვალად დვალადე“ (იქვე, გვ. 634).

„სარწმუნოებით არიან ძველად ქრისტიანენი და სამწყსონი ნიქოზლისანი და უფროს დვალნი, არამედ აწინდელთა ჟამთა დვალნი სახელით ოდენ ქრისტიანენი“... (გვ. 638). „უწყიან გვარნი და უწარჩინებულენი გვართა არიან ოვსნი“ (გვ. 639). „... წარჩინებულნი მათნი არიან მაჰმადიანნი და დაბალნი გლეხნი ქრისტიანენი“ (გვ. 638) „...ენა აქვთ ძველი, დვალური და აწ უბნობენ ოსურსა საკუთრად...“ (გვ. 639) „არამედ დვალნი უმდაბლენი არიან გვართა“ (გვ. 640).

როგორც აქედან ჩანს, საქართველოს სახელმწიფოში შემავალ კუთხე დვალეთში მონგოლების ბატონობის ეპოქაში შედის ოსური ეთნიკური ჯგუფი. ისინი ემკვიდრებიან იქ, დვალეები კვლავ ამ ქვეყნის უმთავრესი მოსახლეობაა, მიუხედავად ამისა, ოსები გაბატონდნენ დვალეებზე. ყველა დიდგვაროვანი ოჯახი ოსურია, ხოლო ქვეყნის დაბალი ფენა – ადგილობრივი მკვიდრი – დვალეები, ისინი სარწმუნოებითაც განსხვავდებიან. დვალეები უკვე VI საუკუნიდან ქრისტიანები იყვნენ და ოსების შემოსვლის შემდეგაც ინარჩუნებდნენ ქრისტიანობას. მათ სარწმუნოებასთან ერთად დაკარგეს მშობლიური ენაც და დაიწყეს ოსური ენის შესწავლა. აქ ურთიერთშერევა და ასიმილაცია არ ხდება. დვალეების გაოსება მხოლოდ მათ მიერ ოსური ენის ათვისებაში გამოიხატა. ისინი გენეტიკურად უცვლელნი დარჩნენ. მათ შეინარჩუნეს თავიანთი ძველი იბერიულ-კავკასიური წესი, ჩვევა, მეურნეობა. მათი ენიდან მრავალი სიტყვა შევიდა ოსურში, შეიცვალა ოსური ენის ბუნება.

დვალეების გაოსება გამოიწვია პოლიტიკურმა მიზეზებმა: მე-13 საუკუნის მეორე ნახევარში წარმოიშვა ორი უძლიერესი სახელმწიფო: ოქროს ურდო, რომელიც მოიცავდა ჩრდილო კავკასიას, ყირიმს, სტეპებს ვოლგიდან დუნაიმდე, ვოლგისპირეთს, ჩრდილო ხორეზმს, ციმბირის დასავლეთსა და ჰულაგიდების ილხანთა ირანის მონგოლური სახელმწიფო, რომელიც მოიცავდა ამიერკავკასიას, მცირე აზიის აღმოსავლეთს, ერაყს, ირანთან ერთად თურქმენეთსა და ავღანეთს. ეს ორი უძლიერესი სახელმწიფო სასტიკად მტრობდა ერთმანეთს. მათ ჰქონდათ საერთო საზღვარი. ეს იყო კავკასიის ქედი. ამ ქედის უღელტეხილები იყო მათი ყურადღების უმთავრესი საგანი, ორივე ეს სახელმწიფო ცდილობდა კავკასიის გზით მოესპო და დაემარცხებინა ერთმანეთი, დაეცვა უღელტეხილები, ჰყოლოდა ერთგული ტომები.

მონგოლების შემოსვლამდე ოსები ჩრდილოეთ კავკასიის მნიშვნელოვან ხალხს წარმოადგენდნენ, მაგრამ ისინი ცხოვრობდნენ არა დვანეთსა და ცენტრალური კავკასიის მთებში, არამედ ველებზე. მონგოლებმა 1222 წელს სასტიკად დაამარცხეს ოსები, რომლებიც შემოსულ მტერს მედგარ წინააღმდეგობას უწევდნენ, 1238 წელს დიდი ძალებით გაილაშქრეს მონგოლებმა ოსებზე, 1278 წელს ჩრდილოეთის მხრის მონგოლებმა კვლავ დალაშქრეს ოსეთი. ჩრდილოეთ კავკასია შევიდა ოქროს ურდოს სახელმწიფოს შემადგენლობაში. ოსები მტრულად იყვნენ განწყობილნი ოქროს ურდოს მიმართ. ამ დროს ამიერკავკასია შედიოდა ილხანების (ირანის) მონგოლთა სახელმწიფოში. ოსებს სურდათ, ილხანების ძალაც გამოეყენებინათ ოქროს ურდოს წინააღმდეგ და ისინი მიემხრნენ ჩრდილო კავკასიაში ოქროს ურდოს წინააღმდეგ შეჭრილ ილხანებს. ილხანების მონგოლური სახელმწიფო ოსებს უყურებდა, როგორც ერთგულ მეომარ

ხალხს, რომელსაც შეეძლო კავკასიის უღელტეხილები (ანუ ილხანთა სახელმწიფო) დაეცვა ოქროს ურდოს ლაშქრის შემოსევისაგან.

„ოსებს სურდათ, ესარგებლათ ჩრდილო კავკასიაში ილხანების შეჭრით და მათი დახმარებით გადაეგდოთ მონგოლთა უღელი (აღსანიშნავი ფაქტია: ქართული მმართველი წრეები ილხანთა წინააღმდეგ ბრძოლისას ეძებდნენ ოქროს ურდოს მონგოლების დახმარებას. ორივე შემთხვევაში მონგოლთა მიერ დამონებული ხალხები ცდილობდნენ გამოეყენებინათ მონგოლთა ურდოებს შორის წინააღმდეგობა“) (სამხრეთ ოსეთის ისტორიის ნარკვევები I, 1985, გვ. 85).

XIII საუკუნის 60-იან წლებში ილხანები შეიჭრნენ ჩრდილო კავკასიაში. მათ ოქროს ურდოს წინააღმდეგ მიემხრნენ ოსები. ილხანები (ოსებთან ერთად) დაამარცხა ოქროს ურდოს ლაშქარმა. ოქროს ურდოს ხანმა დაიწყო ილხანთა მომხრეების დასჯა. ამ დროს, ჟამთააღმწერელის თანახმად, ოქროს ურდოს მიერ დევნილი ოსთა მეფე შველას ეძებს ილხანთა სახელმწიფოში. ილხანთა ყაენმა ჰულაგუმ ის კარგად მიიღო, დაავალა სამხედრო სამსახური და დააჯილდოვა. ამის შემდეგ ის თავის მრავალრიცხოვან ამაღასთან ერთად შემოდის საქართველოში (ე.ი. ილხანთა ერთ-ერთ ქვეყანაში). ქართველი მეფეც კარგად ხვდება მას და ოსებს ასახლებს დმანისსა და ჟინვალში (ქართლის ცხოვრება, II გვ. 251, იქვე, გვ. 85). „ამრიგად, ეს არის წყაროების მიერ დადასტურებული პირველი ფაქტი საქართველოში ჩრდილო კავკასიიდან ოსების მნიშვნელოვანი რაოდენობის გადმოსვლისა“ (იქვე, გვ. 85).

ცხადია, რადგანაც ოსებს ილხანთა ჰულაგუ ყაენის მიერ დაევალით სამხედრო სამსახური, ისინი საქართველოში დასახლების შემდეგ (პოლიტიკურად) უნდა განვიხილოთ არა როგორც ოსური ემიგრაცია, არამედ როგორც მონგოლთა სამხედრო ძალა. ისინი ებრძვიან ილხანთა მტრულად განწყობილ ყოველგვარ ძალებს, მათ შორის ქართველ მეფესაც, ქართველებს მონგოლთა ილხანთა უღლის გადაგდება უნდოდათ ოქროს ურდოს დახმარებით, რაც, ცხადია, საქართველოში დამკვიდრებული ილხანების ერთგული ოსებისათვის მოუთმენელი იყო. ქართველთა და საქართველოში მყოფი ოსების პოლიტიკური ორიენტაცია სრულებით განსხვავებული იყო, ისინი მტრულ ძალებად იქცნენ. სწორედ ასეთ პოლიტიკურ ფონზე უნდა განვიხილოთ დვალების გაოსება.

როგორც ითქვა, დვალეთი საქართველოს სახელმწიფოს ფარგლებში შედიოდა, ის საზღვარზე მდებარეობდა. საქართველოს მონგოლთა მიერ დამორჩილების შემდეგ დვალეთი, როგორც საქართველოს ნაწილი, ილხანთა სახელმწიფოში შევიდა. დვალეთი მდებარეობდა დარიალის ხეობასა და მამისონის უღელტეხილს შორის, ანუ დვალების ხელში იყო ჩრდილო კავკასიაში გამავალი უღელტეხილები, რამაც განსაზღვრა დვალების შემდგომი ბედი. აქ, ამ უღელტეხილების მომცველ რეგიონში, ილხანებს უნდოდათ ჰყოლოდათ ტომი, რომელიც ამ უღელტეხილებს მტკიცედ დაიცავდა. ასეთი ხალხი ილხანებისათვის იყო ოსები. ოსები, როგორც აღინიშნა, მტრობდნენ ოქროს ურდოს და ეხმარებოდნენ ილხანებს, მონგოლების მრავალი ლაშქრობის შედეგად, ამ ხალხის სასურველად გამოეყენება ძნელი არ იყო. ჩანს, ოქროს ურდოს მიერ დამარცხებული ოსური ლაშქრის ნაწილებს ილხანთა ნებით დაევალით ცენტრალური კავკასიის უღელტეხილების დაცვა.

ამ ეპოქაში, შეიძლება ითქვას, რომ დვალეთი მოექცა მსოფლიო პოლიტიკური ინტერესების ყურადღების ქვეშ.

მონგოლები ქართველებს არ ენდობოდნენ, ამიტომაც ილხანები არ დაუშვებდნენ, რომ დვალეთის უღელტეხილები ქართველი პოლიტიკური წრეების ხელში ყოფილიყო.

ქართველთა მონათესავე და ერთგული დვალები იცავდნენ ამ უღელტეხილებს, ამიტომაც ილხანების მიერ დვალები განიხილებოდნენ, როგორც ქართველები. უღელტეხილების დაცვას ილხანები დვალებს ვერ დაავალებდნენ. ისინი მათ არ ენდობოდნენ. ილხანებს აქ ან თავისი რაზმები უნდა ჩაეყენებინათ, ანდა შემოეყვანათ მათი ერთგული სხვა ტომები. ჩანს, სწორედ ამ პირობებმა

განსაზღვრა ოსების არა მარტო დამკვიდრება დვალეთში, არამედ მათი გაბატონება მკვიდრ მოსახლეობაზე.

ვახუშტის კარგად აქვს აღწერილი, რომ ოსების დვალეთში დამკვიდრების შემდეგ ძირითადი მოსახლეობა კვლავ დვალური დარჩა, ხოლო მათზე გაბატონდა ოსური ფენა. ცხადია, არ შეიძლება, რომ გაბატონებული ფენა უფრო მრავალრიცხოვანი ყოფილიყო, ვიდრე სოციალური იერარქიის დაბალ საფეხურზე მდგომი ფენა. დვალეთში დვალეები იყო უმრავლესობა, მაგრამ მოხდა მათ მიერ ოსების (ანუ ბატონების) ენის შეთვისება. დვალეების გაოსება დაიწყო XIII ს-ში და ვახუშტის დროს (ე.ი. XVIII ს-ში) ეს პროცესი ჯერ კიდევ არ იყო დამთავრებული. ფაქტიურად, ეს იყო ერთი ეთნიკური ჯგუფის მიერ მეორე ეთნიკური ჯგუფის ენის მიღება. ისიც უნდა ითქვას, რომ ოსური ენის ბუნებამ გარკვეული ცვლილება განიცადა, ჩანს, დვალთა ენის (და სხვა კავკასიური ენების ზეგავლენით).

თემურ-ლენგის შემოსევებისას სწორედ ისეთივე პოლიტიკური მდგომარეობა და დამოკიდებულება იყო დვალეთის (უღელტეხილების) მიმართ, როგორც ჰულაგუ ყაენის დროს. ილხანთა სახელმწიფო, როგორც ვთქვით, მტრულად უყურებდა მის მიერ დამორჩილებულ საქართველოს სახელმწიფოსა და მის მმართველ წრეებს, ამიტომაც ჩამოართვა მათ ცენტრალური კავკასიონის გადმოსასვლელების მეთვალყურეობის უფლება და გადასცა ის ოსთა სამხედრო არისტოკრატიას. ველის ოსეთის სახელმწიფოს განადგურების შემდეგ ოქროს ურდო დევნიდა ოსურ პოლიტიკურ ძალებს. მათ თავი შეაფარეს ილხანთა სახელმწიფოს. ილხანებმა ისინი დაასახლეს არა მარტო ქვემო ქართლსა და ჟინვალში, არამედ, ჩანს, შიდა ქართლში (გორში), დედაქალაქში (თბილისში) და უღელტეხილების მომცველ ტერიტორიაზე (დვალეთში).

დვალეთში ილხანები ყოველი ღონისძიებით აძლიერებდნენ ოსურ პოლიტიკურ და სამხედრო ძალებს. ოსების გაბატონებამ დვალეთში აიძულა დვალეების ერთი ნაწილი, თავშესაფარი ეძიათ ქართლის მთიანეთში. დვალეთიდან გამოსული დვალეები დასახლებულან ქართლის მთიანეთის ტერიტორიაზე (დიდი და პატარა ლიახვის, ასევე ქსნის ხეობის სათავეებში), ისინი რაჭის ტერიტორიის ნაწილშიც – კუდროში დასახლდნენ. ვახუშტი წერს: „ხეობანი ესენი, რომელნი აღვწერეთ მალრან-დვალეთითურთ არიან დვალეთი და კუალად დიდის ლიახვისა, პატარას ლიახვისა, ქსნის ხევისა და კუდაროს მოსახლენიცა არიან დვალნივე, ამ დვალეთიდან გარდასულნი, რჯულითა, წესითა და ზნითა ერთი და დღესაც მონათესავენი ურთიერთთა“ (ქართლის ცხოვრება, IV გვ. 648).

მონგოლები ყოველნაირად ცდილობდნენ უღელტეხილების მიმდგომ ტერიტორიებზე (ქსნის, არაგვის ხეობები) მცხოვრები მთიელები გაეორგულებინათ ქართული სახელმწიფოს მიმართ, ამან გამოიღო შედეგი. ქართველ მეფეს არ შეეძლო დაესაჯა ორგული ქართველი მთიელები, მთიელები ეკონომიურად მოგებულნი რჩებოდნენ, აღარ იხდიდნენ სამხედრო ბეგარას, სალაშქრო ვალდებულებას. დაუსჯელობის გამო მათი შემოსავალი იზრდებოდა მეკობრეობით, პირუტყვის პარვით, ნივთების მოტაცებით და სხვა. ასეთი მდგომარეობა პოლიტიკურ წრეებს იმთავითვე შეუფასებიათ, როგორც „ულუსობა“. საყურადღებოა, რომ იმ დროს ქართველ მოღვაწეებს ყველა ეს ბოროტმოქმედება მონღოლთა ბატონობის წესად მიაჩნდათ და „ულუსობას“ უწოდებდნენ მას“ (საქ. ისტ. ნარკვევები, ტ. III, გვ. 631).

ქართველი მთიელების ორგულობას აძლიერებდა მონღოლთა ერთგული ოსთა ლაშქარი. მონღოლთა ეს ოსური ლაშქარი, როგორც ზემოთ იყო აღნიშნული, შიდა ქართლში, ჟინვალსა და ქვემო ქართლში იყო დაბანაკებული.

„XIII საუკუნის დასასრულსა და XIV საუკუნის დასაწყისში ქსნისა და არაგვის მთიელთა დამოკიდებულება ცენტრალურ ხელისუფლებასთან ძალზე გამწვავებულია. მთიელები კლავდნენ მეფის მოხელეებს, ერისთავებს, გამგებლებსა და ხევისბერებს ... მთიელები მეფის ხელისუფლებას სხვა საშუალებითაც ეურჩებოდნენ. მაგ., თავს არიდებდნენ სალაშქრო ვალდებულებას და აქაც

უარს ამბობდნენ არა მხოლოდ ერთეული პიროვნებები, არამედ ერთობლივი „სოფელი“, „ხევი“ და „ქვეყანა“ (ქართული სამართლის ძეგლები, I, გვ. 403-406, საქართველოს ისტორიის ნარკვევები, III, გვ. 630).

მთიელთა ამბოხებას მონგოლები იწვევდნენ სხვადასხვა ხერხებით. ისინი საქართველოში შემოხიზნულ ოსურ ემიგრაციასაც იყენებდნენ ამ საქმეში, ეს ემიგრაცია ილხანთა სახელმწიფოს მიერ დავალებული იყო ელაშქრა მონგოლთა ინტერესების დასაცავად (იხ. ზემოთ).

ოსები, ცხადია, მონგოლთა მხარდაჭერით, წარმატებით ებრძოდნენ ქართველ ფეოდალებს. „ოსთა ზოგიერთი წარმატებები მათი ბრძოლისას მიწისმფლობელ აზნაურებთან პირველ რიგში უნდა აიხსნას იმ ფაქტით, რომ ამ უკანასკნელთ არ გააჩნდათ ერთიანი ფრონტი. ამას ხელს უწყობდა ის, რომ ძველი დამპყრობლური ფორმულის – „დაყავი და იბატონეს“ მიხედვით – მონგოლები მხარს უჭერდნენ ოსებს. ოსები მეფის ძის, ბაყატარის მეთაურობით ქართველ აზნაურებთან ბრძოლისას გამოვიდნენ მონგოლთა მხარეს მათი ბრძოლისას მეფე დავითთან“ (სამხრეთ ოსეთის ისტორიის ნარკვევები, გვ. 88).

ნ. ბერძენიშვილის აზრით, ოსთა ნაკადი ამ დროისათვის ჩრდილოეთიდანაც შემოსულა, მათ ილხანების ხელისუფლება უჭერდა მხარს – ოსთა ტომების ბელადებმა ისარგებლეს ილხანთა მხარდაჭერით და აჯანყებათა გამო ქართლის დაუძღვრებით. მათ დაიჭირეს ლიანხვის გადმოსასვლელი და ძლიერ შეუტყვეს შიდა ქართლს. დაიწყო სამკვდრო-სასიცოცხლო ბრძოლა. ოსთა მთავარმა თავიანთი მამულებიდან გააძევა აზნაურები (ნ. ბერძენიშვილი, VI, გვ. 126, იქვე, გვ. 88).

მონგოლთა დახმარებით საქართველოში მყოფმა ოსმა მოლაშქრე-ემიგრანტებმა დაიწყეს ქართლის აოხრება – „იწყეს ოვსთა ოხრებად, ხოცად და რბევად და ტყვევნად ქართლისა და ქალაქი გორი წარტყვევნეს და თვისად დაიჭირეს ოვსთა“ (ქართლის ცხოვრება, II გვ. 296), ქართველები შეებრძოდნენ მომხდურებს და „ვითარ მისჭირდა ოვსთა, ციხიდალმან გარდმოუშვეს საბლით კაცი და წარავლინეს მუხრანის მდგომთა თათართა თანა, რათა შეეწივნენ, ვითარცა ეს მათ, ჩამოდგმეს შუა, შველა ქმნეს და ზავი ...“ (იქვე, გვ. 296).

ოსები თუ შიდა ქართლში მონგოლების ხელშეწყობით ებრძვიან ქართველ ფეოდალებს, ქართლის მთიანეთში ისინი კვლავ მონგოლთა ნებით ცდილობენ საქართველოს მეფეს აუშხედრონ მთიელები, აქ ისინი ცდილობენ ადგილობრივი ერისთავები მეფის ანუ ცენტრალური ხელისუფლების წინააღმდეგ აამხედრონ, ხოლო ასეთებს ისინი ეხმარებიან. შიდა ქართლში მონგოლებს მნიშვნელოვანი ძალები ჰყავდათ დაბანაკებული, კერძოდ, „მუხრანს მდგომი თათრები“ და ამ თათრების შემწეობით გორში მდგომი ოსები. მეფე დავით VI-ის დროს მათ დაემატა ქართველი ფეოდალი შალვა, ქსნის ხეობაში ცხრაზმის ერისთავი. ისინი ერთად ებრძვიან მეფეს – „რამეთუ წინარნი თათართანი იყვნეს ქუენიფლეველი შალვა და ოვსთა მთავარი ბაყათარ და მუხრანის მდგომი თათარი ბინთანაღუთ“ (ქ.ც. იქვე, გვ. 305).

როგორც ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, გიორგი ბრწყინვალემდე საქართველოში მყოფი ოსები წარმოადგენდნენ მონგოლთა მოლაშქრეებს, პოლიტიკურ ემიგრანტებს, რომლებიც მონგოლის ხელისუფლების მიერ საქართველოს სამეფოს, ანუ მონგოლთა მოწინააღმდეგე ძალების დაუძღვრება ჰქონდათ დაკისრებული, ამიტომაც, ცხადია, მონგოლების უღლის გადაგდებისთანავე ოსურ მოლაშქრე-ემიგრანტებსაც უნდა დაეტოვებინათ საქართველო. გიორგი V ბრწყინვალეს წილად ერგო მონგოლთა უღლის გადაგდება და მისი მომხრე ოსთა ძალების გაძევება საქართველოდან. ოსები შემდეგ აღარ ცხოვრობდნენ საქართველოში.

საქართველოს ისტორიის ნარკვევები წერს: – „უკვე XIII საუკუნეში, ორი მონგოლური სახელმწიფოს – „ოქროს ურდოსა“ და ილხანთა შორის ბრძოლის პერიოდში, შიდა ქართლის მიდამოებში საკმაოდ დიდხანს და საგრძნობი რაოდენობით იყვნენ დარუბანდის გზით შემოსული ოსებისაგან შემდგარი სამხედრო რაზმები, რომლებიც მაშინ ილხანთა ბრძანებით მოქმედებდნენ.

მონგოლები თავიანთი პოლიტიკური მიზნებისათვის ბრძოლაში იძულებით იყენებდნენ დამორჩილებული ქვეყნების მეომრებს და მათ შორის განხეთქილებას თესდნენ. XIV საუკუნის დამდეგს საქართველო მონგოლი დამპყრობლებისაგან გაიწმინდა, ჟამთააღმწერლის ცნობით, ქართლიდან ოსებიც „განასხნეს“, მაგრამ უნდა ვიფიქროთ, რომ ადგილზე დარჩა მცირე ნაწილი, რომელიც მკვიდრ ქრისტიანულ მოსახლეობაში გაითქვიფა. ამის შემდეგ ქართულ წყაროებში ოსთა კომპაქტური მასები დიდხანს აღარ იხსენება (მაგალითად, „ქართლის ცხოვრებაში“ XIV საუკუნის დამდეგს ამბების შემდეგ ოსთა ხსენება აღარაა, გ. თოგოშვილი, ქართლის ბარში ოსთა ჩამოსახლების ისტორიიდან, ჟურნალი „მაცნე“, თბილისი, 1964 წ. №5, გვ. 359“ (ტ. III, გვ. 429).

მამასადაძმე, გიორგი ბრწყინვალის შემდეგ საქართველოში ოსები უკვე აღარ სახლობდნენ. სხვაა საქართველოში დვალთა ცხოვრების საკითხი. ამ დროს დვალეები ჯერ კიდევ არ იყვნენ გაოსებულნი, ამიტომაც, ოსების საქართველოდან გაძევების შემდეგ ქართლის მთიანეთში სრულიად შესაძლებელია დარჩენილიყო დვალური მოსახლეობა და იქ ეცხოვრა სხვა ქართველი მთიელების გვერდით. თუმცა, დვალთა განსახლების ძირითადი რაიონი უწინდებურად ისტორიული დვალეთი იყო. აქ თემურლენგის შემოსევის შემდეგ ჩრდილო კავკასიის ველებიდან შევიდა ოსების ახალი ტალღა, რამაც დვალთა გაოსების პროცესი დააჩქარა. თუმცა, დვალეთი კვლავ საქართველოს სამეფოში შედიოდა (იხ. საქართველოს ისტორიის ნარკვევები, III, გვ. 701).

საქართველოს მთიანეთში დაკვირვებული დვალების გაოსება

დვალების გაოსების მეორე უფრო ძლიერი ეტაპი თემურის ლაშქრობის შემდეგ დაიწყო. ამ დროისათვის, თანახმად ვახუშტისა, დვალეთში უფრო ინტენსიურად ადიან, ესახლებიან და დვალეებზე ბატონდებიან ოსები. ეს უკვე ოსების მეორე ნაკადი იყო მონგოლთა ლაშქრობათა შემდეგ. ამ დროისათვის დვალეები კვლავ ოსებისაგან განსხვავებულ ხალხად მიიჩნევა, მაგრამ მათი პოლიტიკური ორიენტაცია აღარაა პროქართული. ამას მიუთითებს ის, რომ თემურის ერთ-ერთი ლაშქრობისას დვალეები აჯანყებულან ქართველი ერისთავის – გირშელის წინააღმდეგ.

„დვალეები თემურლენგის 1400 წლის შემოსევის დროს აჯანყებიან ერისთავ გირშელს. მტრის შემოსევის დროს მათი ასეთი მოქმედება ღალატად ჩაუთვლიათ და ეს იყო მეფისა და ერისთავების დვალეთში გალაშქრების მიზეზი. შეერთებულმა მხედრობამ დაამარცხა დვალეები და ხელთ იგდო დავლა, მათ შორის, „დაფლული მრავალი განძი“ (საქ. ისტ. ნარკ. III, გვ. 701). დვალეთში გაულაშქრია საქართველოს მეფე გიორგი VII-ს, თემურლენგის შუაგულ საქართველოდან გასვლისთანავე „მან ორგულთა დასჯის მიზნით დვალეების წინააღმდეგ გაილაშქრა ერისთავ გირშელთან და ერისთავ სურამელთან ერთად“ (იქვე).

დვალეთს განსაკუთრებული სტრატეგიული მნიშვნელობა ჰქონდა. ჩანს, მეფე მასზე კონტროლის დაწესებას ცდილობდა, მაგრამ თემურლენგი ამას არ დაუშვებდა.

ოქროს ურდოს ცნობილი თოხთამიშ-ხანი 1382 წელს ირანს შეესია სწორედ დვალეთის უღელტეხილების გზით: „...ჩრდილოეთ ირანს შეესია დერბენდისა და კავკასიონის სხვა გადმოსასვლელების გამოვლით“ (იქვე, გვ. 675). დერბენდის გარდა ცენტრალური კავკასიონის თითქმის ყველა გადმოსასვლელი დვალეთში მდებარეობდა, ანდა დვალეებს მათზე კონტროლის საშუალება ჰქონდათ, რამეთუ, თანახმად ვახუშტისა, დვალეთის ქვეყნის სიგრძე – „არს ხევიდან სვანეთის კავკასიამდე და განი ქართლის კავკასიიდან ჩერქეზის მთამდე“ (ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 635). მამასადაძმე, დვალეებს ხევიდან (ე.ი. დარიალიდან) სვანეთამდე (ე.ი. მამისონამდე) შეეძლოთ უღელტეხილების მეთვალყურეობა.

„თემურლენგმა სასტიკად იდია შური თავრიზელებზე, რომლებიც თოდთამიშს დანებდნენ“ (საქ. ისტ. III, გვ. 675), ცხადია, საქართველოსაც არ აპატიებდა თემურ-ლენგი თოდთამიშის გამოტარებას და ამიტომაც დერბენდისა და დვალეთის გადმოსასვლელების ხელში ჩაგდებას ძალზე მნიშვნელოვნად მიიჩნევდა.

სწორედ ამიტომ, 1395 წელს ჩრდილო კავკასიაში გამართულ დიდ ომში თოდთამიშთან გამარჯვების შემდეგ მან დერბენდი „ხელახლა გაამაგრა და მცველები მიუყენა“ (იქვე, გვ. 688). კავკასიის სხვა გადმოსასვლელებსაც ის ყურადღებას არ აკლებდა. ჩანს, ეს იყო ერთ-ერთი მიზეზი მის მიერ ამავე დროს ჩრდილო-კავკასიის ხალხების დალაშქრისა: „უკან დაბრუნების დროს თემურლენგმა საგანგებოთ დალაშქრა ჩრდილოეთ კავკასიონის მთიანეთი, განსაკუთრებით ის ქვეყნები და ხალხები, რომლებიც კავკასიონის მთის ჩრდილოეთ კალთებზე ცხოვრობდნენ და კავშირი ჰქონდათ საქართველოსთან. თემურლენგმა მათ ქრისტიანული რელიგიის საკულტო ძეგლები დაუნგრია და ძალით მიაღებინა ისლამის სარწმუნოება“ (იქვე, გვ. 688).

ეს მომხდარა 1395 წლისათვის, 1400 წლისათვის საქართველოში თემურის მომდევნო შემოსევის დროს დვალეები უკვე საქართველოს სახელმწიფოს აუჯანყდნენ. ჩანს, თემურმა დვალეთში თავისი მომხრეები გაიჩინა.

თემურის სახელმწიფო გადაჭიმული იყო დერბენდიდან და კავკასიონის მთებიდან და ის მოიცავდა საქართველოს, არმენიას, აზერბაიჯანს (იქვე, გვ. 688), ამიტომაც, თავისი სახელმწიფოს ოქროს ურდოსაგან დაცვის მიზნით კავკასიონის უღელტეხილების ჩაკეტვას დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა. გარდა ოქროს ურდოსი, თემურთან მეზობლ საქართველოს მეფეს ჩრდილო კავკასიიდან გამოჰყავდა ხოლმე თემურის წინააღმდეგ მეზობლი ლაშქარი, ამიტომაც ჰქონდა თემურისათვის ამ გადმოსასვლელების ჩაკეტვას დიდი მნიშვნელობა. 1398 წელს მეფე „გიორგიმ სალაშქროდ გაამზადა მთელი საქართველოს სამხედრო ძალა, გარდა ამისა, დარიალიდან გამოიყვანა „სრულიად კავკასნი“, ე.ი. ჩრდილოეთ კავკასიის ტომი და დასძრა ნახიჩევანისაკენ“ (იქვე, გვ. 690).

1400 წელს გაზაფხულზე თემურის შემოსევისას საქართველოს მხედრობასთან ერთად მეფემ თან არ იახლა „აგრეთვე ჩრდილოეთ კავკასიის სხვადასხვა ტომები („სრულად კავკასნი“) და საომრად გამზადებული გოგჩის ტბის მიდამოებში დაუხვდა მტერს“ (იქვე, გვ. 694).

ამ დროს კი, როცა „სრულად კავკასი“ ქართველ მეფეს ედგა მხარში, დვალეთი მეფის წინააღმდეგ იყო აჯანყებული. დვალთა მხრიდან ეს ლაღატი მოულოდნელი იყო, რამეთუ აქამდე ისინი მუდამ ქართველთა გვერდით იდგნენ. ჩანს, ჯერ ილხანებისა და შემდეგ თემურის პოლიტიკამ დვალეთის მიმართ (იქ ოქროს ურდოს მოწინააღმდეგე ოსების ჩასახლება) შედეგი გამოიღო.

როგორც ითქვა, მეფემ მოლაღატე დვალეები დასაჯა, მან ილაშქრა დვალეთში. მალე დაიღო ზავი თემურლენგსა და საქართველოს მეფეს შორის, ზავის ერთ-ერთი მუხლით „საქართველო არ ჩაკეტავდა სამომავლო გზებს“ (იქვე, გვ. 702). აქედან ჩანს, თუ როგორ იყო დაინტერესებული თემურლენგი საქართველოში არსებული გზებით (ცხადია, საერთაშორისო მნიშვნელობის გადასასვლელებითაც). თემურლენგმა თბილისსა და ქართლის ყოველ სიმაგრეში „ხორასნელები შეიყვანა“ (იქვე, გვ. 695). ჩანს, მსგავსად ილხანებისა, დვალეთის უღელტეხილების დაცვა თემურლენგმა ოსების ტომებს თუ მოლაშქრეებს დაავალა. ამით უნდა ყოფილიყო გამოწვეული ოსების ახალი ნაკადის შესვლა დვალეთში, რის შესახებაც წერს ვახუშტი. საერთოდ, თემურმა ჩრდილო კავკასიის ხალხების განვითარების შემდგომი გზა სრულიად შეეცვალა. ისინი გაამაჰმადიანა და ამით საუკუნოდ გაიერთგულა, ხოლო საქართველოს მტრად მოჰკიდა. თემურმა საქართველოს მრავალი ზიანი მიაყენა, „მაგრამ საქართველოსათვის კიდევ უფრო საზიანო იყო ჩრდილოეთ კავკასიის მთიანეთში მცხოვრები ხალხის ჩამოცილება, საიდანაც საქართველოს მეფეებს ხშირად გამოჰყავდათ ქედფიცხელი ტომები საერთო მტრის წინააღმდეგ ბრძოლების დროს. აქ ქრისტიანული სარწმუნოების ნაცვლად მაჰმადიანობამ მოიკიდა ფეხი და ამით, ფაქტიურად უკვე XV საუკუნის დასაწყისშივე, შეიქმნა საქართველოს გარშემო მუსლიმანური

გარემოცვის რკალი, რამაც დასრულებული სახე მიიღო ოსმალთა მიერ კონსტანტინეპოლის აღების შემდეგ“ (იქვე, გვ. 719).

ვახუშტი კონსტანტინეპოლის აღებასა და თემურის ლაშქრობათა შედეგს უკავშირებს დვალეთის „დაპყრობას“ ოსთა მიერ. „და კვალად შემდგომად მოსვლისა ლანქ-თემურისა და აღებისა კონსტანტინეპოლისა, ემძლავრნენ ოვსთა იქით თათარხანი და აქეთ ლაქთემურის ელნი მაჰმადიანნი, და შემოივლტოდნენ კავკასიასა შინა, და დაიპყრნეს კავკასთა ნათესავნი, რომელ არიან დვალნი...“ (ქართლის ცხოვრება, ტ. IV, გვ. 654).

შესაბამისი პირობების გამო ჩრდილო კავკასიის ბარიდან ოსები მთაში ავიდნენ, კერძოდ, დვალეთში, „დაიპყრეს“ ეს ქვეყანა, ხოლო დვალეებზე გაბატონდნენ. დამორჩილებულმა დვალეებმა შეისწავლეს ბატონების ენა. ვახუშტის დროსაც „აწცა გვარიანთა მათ უწოდებენ ოსად, ხოლო სხვათა უგვაროთა – კუალად დვალადვე“. ოსი გვარიანები მაჰმადიანები იყვნენ, დაბალი გლეხები, ანუ დვალეები – ქრისტიანები: „წარჩინებულნი მათნი არიან მაჰმადიანნი და დაბალნი გლეხნი – ქრისტიანნი“ (გვ. 638). დვალეთის წარჩინებული ოსები მაჰმადიანები იყვნენ. ჩანს, ეს მაჰმადიანური სახელმწიფოების (გვ. 654) ნებით ხდებოდა. მაჰმადიანი ოსების ჩასახლება ქრისტიანულ დვალეთში ამ მიზეზით იქნებოდა გამოწვეული. მაჰმადიანი ოსები ქრისტიან დვალეებზე გაბატონდნენ – „უწყიან გვარნი და უწარჩინებულესნი გვართა არიან ოვსნი“ (გვ. 639); „არამედ დვალნი უმდაბლესნი არიან გვართა...“ (გვ. 640).

ცხადია, დვალეთის „დაპყრობას“ ოსთა მიერ დვალეები ადვილად ვერ შეურიგდებოდნენ, შეიძლება დვალეების ნაკადის შემოსვლა ქართლის მთიანეთში ამით იყო გამოწვეული. დვალეთიდან ქართლის მთიანეთში შემოსული მოსახლეობა ეთნიკურად სწორედ დვალეები ყოფილან. როგორც ცნობილია, დვალეები დვალეთშივე გაოსდნენ, იგივე ბედი ეწია ქართლის მთიანეთში დამკვიდრებულ დვალეებს. ქართლის დვალეები გაოსდნენ იმ დროს, როცა ჩრდილო-კავკასიის ველებიდან თუ მთებიდან ამიერკავკასიისაკენ დაიდრნენ აფხაზები, ჩერქეზები, ოსები, ვაინახები თუ დაღესტნელები, როგორც წერს ნ. ბერძენიშვილი. ასეთი მდგომარეობის დროს, ჩანს, ქართლის მთიანეთში შემოვიდნენ უკვე გაოსებული დვალეები, რომლებიც შეერივნენ თავიანთ მონათესავე ქართლელ დვალეებს და აქაც ოსური ენა გამარჯვებული გამოვიდა. ვახუშტი მათ დვალეებს უწოდებს გარკვეულ დრომდე, შემდეგ კი სატომო სახელეებს „დვალსა“ და „ოსს“ სინონიმებად მიიჩნევს და ერთმანეთთან აიგივებს. ეს იმას ნიშნავს, რომ ვახუშტის დროისათვის ეს დვალეები უკვე ოსებად ითვლებოდნენ ქართველთა მიერ, თუმცა მათი ეთნიკური წარმოშობა მათთვის უცნობი არ ყოფილა (გვ. 357, 363, 370, 372, 455, 648).

როგორც ითქვა, თათარ-მონგოლების შემოსევებმა შეცვალა ოსი ხალხის ბედი, მათი მიზეზით ოსთა ნაწილი დვალეთში დაემკვიდრა, რამაც საფუძველი დაუდო ამ ხალხის ახალ ცხოვრებას. ქართლის მთიანეთში მცხოვრებ მოსახლეობის ერთ ნაწილსაც ოსებს უწოდებდნენ.

დვალეების გაოსებას ქართლის მთიანეთში, ცხადია, ჰქონდა თავისი სოციალური მიზეზები. საერთოდ, უნდა ითქვას, რომ ოსობა სასახელოდ ითვლებოდა (დვალეების საზოგადოებაში), ხოლო დვალობა, ჩანს, დამამცირებლად. ეს კარგად ჩანს ვახუშტის მიერ დვალთა საზოგადოების აღწერისას. ყოველი დვალი გაოსებაზე ოცნებობდა, რამეთუ მათ თვალში ოსობა წარმოადგენდა სოციალურ კატეგორიას და ამიტომაც მან ეთნიკური სახე დაკარგა. გარდა ამისა, ქართლის ზოგიერთი გამართული ოჯახიც ოსური წარმოშობისად მიიჩნევა თავის თავს.

ზოგიერთი ქართლელი წარჩინებული ოჯახის მიერ ოსად გამოცხადება თავის თავისა, ჩანს, იყო ილხანთა და, საერთოდ, თათარ-მონგოლთა პოლიტიკის შედეგი. ეს უნდა მომხდარიყო XIII-XIV საუკუნეებში. ამ დროს, როგორც ზემოთ იყო აღწერილი, ილხანები ოქროს ურდოსთან ომის გამო ძლიერ ასუსტებენ ქართლის მთიანეთში ქართველთა პოლიტიკურ გავლენას, უპირატესობას აძლევენ ოსებს, ოს წარჩინებულებს (ბაყათარ აოხრებდა ქვეყანათა და ზოცდა კაცთა)... ოსი ფეოდალები აფართოვდნენ მისაკუთრებულ მიწა-წყალს, ისინი ძლიერი სამხედრო თავდაცვითაც

ცდილობდნენ უზრუნველყოთ თავიანთი მკვიდრობა ამ მიწებზე, როგორც ვნახეთ, მათ გორის ციხეც დაიკავეს და მტკიცედ ეპყროთ“ (საქ. ისტ. ნარკვევები, III ტ., გვ. 613). ოსებს ეხმარებოდნენ და მართავდნენ მონგოლები. ასეთი დაუსჯელობის დროს ქართლის მთიანეთში მონგოლთა მეოხებით დიდი არეულობა დაიწყო. სწორედ ამ დროს, „ოსობა“ მონგოლთა თვალში ამაღლებდა ფეოდალს, ხოლო „ქართველობა“ ნაკლებ მომგებიანი იყო. ამიტომ, ზოგიერთ ქართველ ფეოდალს „ოსური“ წარმოშობისად გამოუცხადებია თავისი გვარი, რაც ხელს უწყობდა მათ სოციალურ გაძლიერებას (მათ ფანტასტიკური ისტორიებიც კი შეუთხზავთ ამასთან დაკავშირებით).

ამის გამო, ქართლელი დვალეები ყოველი მხრიდან განიცდიდნენ „ოსთა“ ზეგავლენას საქართველოს სახელმწიფოს დაშლის შემდეგ. XIV-XVIII საუკუნეებში, ჩანს, თან დაერთო ჩრდილოეთიდან გაოსებული დვალეების ტალღის შემოსვლა. ქართლელ დვალეებსაც ოსად აცხადებენ ამგვარ სიტუაციებში.

დვალთა გადასახლება შიდა ქართლში და მთიელ ქართველთა გაოსება

საქართველოში, კერძოდ, შიდა ქართლის მთიანეთში, ცენტრალური კავკასიონის მთიანეთიდან ჩამოსახლდნენ არა „ალანები“, არამედ დვალეები. ამის შესახებ მოგვითხრობს ვახუშტის „ისტორია“. ოსეთის საკითხში ვახუშტი განსაკუთრებით კომპეტენტური იყო, რადგანაც იქ იმყოფებოდა გარკვეული ხნის მანძილზე და თვითმხილველი იყო მის მიერ აღწერილი პროცესისა. ვახუშტის აზრით, შიდა ქართლში დამკვიდრებული ოსური მოსახლეობა წარმოშობით იყო არა „ალანური“, არამედ დვალური.

დვალეებს ვახუშტი გარკვეულ ეტაპზე ოსებს უწოდებს, თუმცა ძალზე კარგად იცის, რომ ისინი ეთნიკურად მკვიდრი ადგილობრივი კავკასიური მოსახლეობაა და არა – ალანები. მსგავსად ვახუშტისა, რუსი ელჩი ამ დვალეებსაც ოსებს უწოდებს (ჩანს, მიზეზი ისიც იყო, რომ დვალეთი პოლიტიკურ ოსეთად იქცა ოსების (ალანების) მიერ მისი „დაპყრობის“ გამო, როგორც ვახუშტი წერს). „საქართველოში ნამყოფი რუსი ელჩი მ.ი. ტატიშჩევი (1604-1615) გადმოგვცემს, რომ ზახა (დვალეთში) და მადრან-დვალეთი (დიდი ლიახვის სათავე) უკვე დასახლებული იყო ოსთა მიერ (ს.ა. ბელოკუროვ, სნოშენია როსიი ს კავკაზომ, მ. 1889, ს. 508, ჯონდო გვასალია „ქართლში ოსთა ჩამოსახლების საკითხებისათვის“, ლიტ. საქართველო, 1989 წ.).

რა სიახლეს შეიცავს მ. ტატიშჩევის ცნობა? აქ სიახლე მხოლოდ ისაა, რომ დვალეებს, მცხოვრებთ თავიანთი განსახლების ტერიტორიაზე, უკვე ჰქვიათ არა დვალეები, არამედ ოსები. სხვა მხრივ, ეს ცნობა სიახლეს არ შეიცავს, რადგანაც დიდი ლიახვის სათავეებში (ე.ი. მადრან დვალეთში) დვალეები XIII-XIV საუკუნეებიდან ცხოვრობდნენ (იხ. იქვე), ხოლო ტატიშჩევის მიერ მოხსენებულ ზახაშიც დვალეები მუდამ ცხოვრობდნენ. ამიტომაც, ტატიშჩევის ცნობა იძლევა ინფორმაციას არა ოსების საქართველოში შემოსვლის შესახებ, არამედ დვალთა ოსებად სახელდების შესახებ. მამსადაძე, ტატიშჩევის დროს, ე.ი. XVII საუკუნის დასაწყისში დვალეები ანუ ახლა უკვე ოსებად სახელდებული ტომი ჯერ კიდევ არ დაძრულა შიდა ქართლისაკენ და კვლავინდებურად ცხოვრობს ტრადიციულ ტერიტორიაზე. ამ მოსაზრებას ადასტურებს ის, რომ XVII საუკუნის I ნახევარში ოსები არ მოსახლეობდნენ ჯავაშიც კი: „XVII საუკუნის პირველი ნახევრის ერთი ნასყიდობის სიგელიდან ჩანს, რომ ოსები სოფელ ზემო ჯავაში ამ დროს ჯერ კიდევ არ მოსახლეობდნენ (დოკუმენტები საქართველოს სოციალური ისტორიიდან I, ნ. ბერძენიშვილის რედ. თბ. 1940 წ. გვ. 364, ჯონდო გვასალიას დასახ. ნაშრომი).

მაშასადამე, XVII საუკუნის I ნახევარში დვალეები (ოსები) ჯერ კიდევ არ იყვნენ დაძრულნი შიდა ქართლისაკენ და ისინი კვლავინდებურად დვალეთში (და მალრან-დვალეთში) ცხოვრობდნენ.

ცვლილება უნდა მომხდარიყო XVII საუკუნის II ნახევარში ან XVIII საუკუნის დასაწყისში. XVIII საუკუნის დასაწყისში უკვე არსებობს ცნობები დვალთა (ოსთა) ქართლის ხეობებში ცხოვრების შესახებ, ამიტომაც, ალბათ, არასწორია ასეთი განცხადება: „XVI-XVII სს. ოსური სოფლები კავკასიონის მაღალ მთიან ზოლში არსებობდნენ და ყალიბდებოდნენ ოსთა ახალშენები მდ. არაგვის, ქსნის, დიდი და პატარა ლიახვის, ჯეჯორის და სხვა“. ამ საუკუნეებში, ყოველ შემთხვევაში XVII საუკუნის მეორე ნახევრამდე, ოსები ან დვალეები მოსახლეობდნენ მხოლოდ დვალეთში (ე.ი. წყალგამოყოფ ქედს იქით თერგის ხეობაში) და მალრან-დვალეთში (ლიახვის სათავეში). ამ საუკუნეებშივე ხდება არსებითი ცვლილება დვალთა ცხოვრებაში, მათ სხვადასხვა პირობების გამო ეწოდათ „ოსები“. ამიტომაც ბესარიონ, ქართლის კათალიკოსის მოხსენიება „მახლობელად ჩვენთა მთიულთა ოსთა“ შორის დვალთა (ოსთა) ამ ცხოვრებას გულისხმობს, შეიძლება მალრან-დვალეთი, სადაც ადრეც ცხოვრობდნენ დვალეები, წმინდა ლუარსაბ მეფის წამების პერიოდისათვის (1622 წ.) ოს-დვალეების ახალი ტალღით შეივსო. ეს ტალღა უკვე დაძრული იყო ამიერკავკასიისკენ (როგორც წერს იმიერკავკასიის ტომების შესახებ ნ. ბერძენიშვილი). ცხადია, ჩრდილოეთიდან პირველად ოსები (დვალეები) სწორედ მალრან-დვალეთში უნდა შემოსულიყვნენ, სადაც მათ უკვე თანატომელები ჰყავდათ (ბესარიონ კათალიკოსი „მარტვილობა ლუარსაბ მეფისა“ ძვ. ქართ. ლიტ. ქრესტომატია, I, 1946, გვ. 408, იხ. იქვე, ჯ. გვასალიას წერილი).

ვახუშტის დროისათვის „ოსები“ უკვე ზემოთ აღნიშნული მდინარეების სათავეებში მოსახლეობენ, აქვე განსაკუთრებით უნდა აღინიშნოს, რომ მათ ვახუშტი ეთნიკურად მიიჩნევს არა ოსებად, არამედ – დვალებად, რის შესახებაც კწერდით ზემოთ. მაშასადამე, ჩრდილო კავკასიიდან ანუ ისტორიული დვალეთიდან და მალრან-დვალეთიდან ქართლის მდინარეთა სათავეში დასახლებულან დვალეები და სწორედ ამ დვალეებს უწოდეს „ოსები“.

„სამხრეთ-ოსეთის ისტორიის ნარკვევები“ წერს, რომ XVII საუკუნეში ოსების მცირე ნაწილი აღმოჩნდა კახეთში“ (I, გვ. 90). გასარკვევია, ეს „ოსები“ დვალეები იყვნენ თუ ალანები, რომელი გზით (დარიალთან, დერბენთან თუ დვალეთთან) აღმოჩნდნენ ისინი კახეთში. ასეთი მოძრაობა სხვადასხვა ტომებისა დამახასიათებელი იყო შუა საუკუნეებისათვის და ის არ უნდა დაუუკავშიროთ „ჩამოსახლებას“. ასეთი ჩამოსახლება ოსებისა იწყება XVII საუკუნის ბოლოს ან XVIII საუკუნის დასაწყისში, რადგანაც ვახუშტი სწორედ ამ დროისათვის აღწერს ოსების ქართლის მთიანეთის ცხოვრებას.

XVIII საუკუნის 70-იან წლებამდე რიცხვი ოსებისა თითქმის უმნიშვნელო იყო შიდა ქართლში, 70-იანი წლების შემდეგ მათი რიცხვი იზრდება. უნდა ვიფიქროთ, რომ XVIII საუკუნეში შიდა ქართლის საერისთავოების გაუქმებამ შექმნა ხელსაყრელი პოლიტიკური და სოციალური საფუძველი შიდა ქართლში ოსების რიცხვის გაზრდისათვის. ქართლის საერისთავოები, რომლებიც ერეკლე მეფის დროს გაუქმდა, წარმოადგენდა სამხედრო პოლიტიკურ-ადმინისტრაციულ ერთეულებს და აკონტროლებდნენ და სასურველი მიმართულებით წარმართავდნენ მთიელი ტომების მოძრაობას შიდა ქართლისაკენ. ამ საერისთავოების გაუქმების შემდეგ მოიშალა მთელი ადგილობრივი სამხედრო მაკონტროლებელი სისტემა, ხოლო ცენტრალურმა ხელისუფლებამ ვერ შესძლო მთელი ტომების მოძრაობის თვალყური თუ სასურველი მიმართულებით წარმართვა. თუმცა, ისიც უნდა ითქვას, რომ ძირითადად ჩამოსახლებულ ოსებს (დვალეებს) იყენებდნენ მემამულეები მიწების დასამუშავებლად.

საერთოდ აღსანიშნავია, რომ საერისთავოები ჯერ კიდევ ადრევე აკონტროლებდნენ დვალეების მოქმედებას (ჯერ კიდევ დვალეების გაოსებამდე), ამიტომაც დვალეებსა და ერისთავებს შორის ძალზე ხშირად ხდებოდა შეტაკებები. დვალეთი შედიოდა საქართველოს (ქართლის) სამეფოში და საერისთავო ტერიტორია დვალეთსაც მოიცავდა („ნარო-მამისონის რაიონს“). დვალეები ერისთავებს

წინააღმდეგობას უწევდნენ, დვალეები დახმარებისათვის ოსებს იწვევდნენ, რამაც საბოლოოდ გააოსა კიდეც დვალეთი; „ერთი მნიშვნელოვანი მიზეზთაგანი, განმაპირობებელი დვალეების წარმატებული წინააღმდეგობისა ერისთავებისადმი, იყო შემოდწევა დვალურ გარემოში ჩრდილოეთიდან ემიგრირებული ოსებისა“ (ნარკვევები სამხ. ოსეთ. ისტორ. გვ. 95).

ყოველ შემთხვევაში, კიდეც ერთხელ უნდა ითქვას, რომ ქართლის მდინარეთა სათავეებსა და მთიანეთში ვახუშტის დროს მოსახლე ოსები ეთნიკურად დვალეები იყვნენ. ვახუშტის დროს ოსებით ქართლის მთიანეთის ძალზე ვიწრო ზოლი იყო დაკავებული. ისინი ქართლის მთიანეთის 20-ზე მეტ ქართულ სოფელში ჩასახლებულან.

„XVII საუკუნის 30-იან წლებში ქართლში ოსთა განსახლებას ასახავს ვახუშტი ბაგრატიონის რუკები და „აღწერა“, რომლებიც დიდი ობიექტურობით გამოირჩევიან. ვახუშტის რუკაზე ოსური სოფლები ნიშნებითაა აღნიშნული: მალრან-დვალეთი, საბა, როკა, კოშკა, ხვნე, ჯავა, ქეშელთა, მშხლები, გერი, მეფარეთი, ინაური, ბარალეთი. პატარა ლიახვზე ოსური სოფლებია ქნოლო, ჩაბარუხი, შაბიანი, ნიკორი, შუაცხვირი, ზონკარი. მექედის ხეობაში სამი ოსური სოფელია, ხოლო მდ. ლეხურაზე ზახორის მახლობლად ქსნის ხეობაში ოსურია მთლიანად სათავე – ჟამურის ხევი, თერგის ხეობაში თუ რუსოს ხევი ოსური სოფლების ნიშნებითაა აღნიშნული. გარდა ამისა, ხევში (ყაზბეგის რაიონი) ორი ოსური სოფლის ნიშანია სოფ. ძველეთის სამხრეთით და თანამედროვე კობის ადგილას. არაგვის ხეობაში არაა არც ერთი ოსური სოფლის ნიშანი, ასევე ქართულია სამუხრანბატონო და საამილახვრო. ეს იმას ნიშნავს, რომ ოსური მოსახლეობით კომპაქტურად დასახლებული სოფლები შიდა ქართლის მთისწინეთსა და ბარში არ არსებობდა, ასეთი სოფლები მხოლოდ ხეობათა სათავეებში იყო“ (ბ. გვასალია, დასახლებული ნაშრომი).

თუ ოსთა აღნიშნულ დასახლებას რუკაზე მოვინიშნავთ, დავრწმუნდებით, რომ ისინი გაჩენილან მალრან-დვალეთის ირგვლივ, ანუ სწორედ მალრან-დვალეთიდან გამოსულ მოსახლეობას შეუვსია აღნიშნული სოფლები. მალრან-დვალეთი ლიახვის სათავეში მდებარეობდა. ამიტომაცაა, რომ „XVIII საუკუნის 30-იან წლებში ოსური მოსახლეობა შედარებით კომპაქტურია ლიახვის ზედა წელზე“ (იქვე). მალრან-დვალეთს ესაზღვრებოდა ხევი და ქსნის სათავე, აქაც ჩამოსახლებულან მალრან-დვალეთიდან მთიელები, მაგრამ ოსური მოსახლეობა „მეჯუდის, ლეხურისა და ქსნის ხეობათა სათავეებში სპორადულია, ქსნის ხეობაში ოსთა დამკვიდრება შედარებით გვიან მოხდა“ (იქვე).

ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, რომ XVIII საუკუნის 30-იან წლებში ოსები, ანუ მალრან-დვალეთიდან გამოსული მოსახლეობა შიდა ქართლის ტერიტორიაზე ცხოვრობს, სამაჩაბლოში მათ მიერ დაკავებული სოფლების რიცხვი ძალზე მცირეა. საერთოდ, XV-XVIII საუკუნეებში დიდი ლიახვის ხეობაში, როგორც ეს ჯ. გვასალიას რუკიდან ჩანს, ბევრი ქართული სოფელი იყო. სოფლების ამ კოლოსალურ რიცხვთან შედარებით დვალეთიდან გამოსული ოსების მიერ დაჭერილი სოფლების რიცხვი XVIII საუკუნის 30-იანი წლებისათვის უმნიშვნელოა.

„... ვახუშტის დროს ოსთა დასახლება ქსნის ხეობაში მხოლოდ ჟამურით განისაზღვრება“ (რ. თოფჩიშვილი, „ქსნის ხეობის მოსახლეობის ზოგიერთი ეთნოისტორიული საკითხი“, „მაცნე“ ისტორიის სერია, 1987, №4, გვ. 31).

„ქსნის ხეობაში ვახუშტის დროს ისინი მხოლოდ ჟამურში მკვიდრობდნენ. შემდეგ თანდათან მოხდა ოსების ქსნის ხეობის სამხრეთისაკენ დაშვება. XVIII საუკუნის შუა ხანებში ისინი ჭურთაში ეფუძნებიან (იქვე, გვ. 45). „ვახუშტის დროს ჭურთაში ოსები არ ჩანან. XVIII საუკუნის II ნახ. საბუთით კი ჭურთაში უკვე 60 კომლი ოსი მკვიდრობდა“ (იქვე, გვ. 36). უნდა ითქვას, რომ ახალგორში (დღევანდელ ლენინგორში) ოსები არ სახლობდნენ არა თუ XVIII საუკუნეში, არამედ 1873 წლის აღწერის დროს (გვ. 39).

„XVIII საუკუნის პირველ მესამედში საბოლოოდ ჩამოყალიბდნენ ოსური ახალშენები ქართლის მთიანეთში (მდინარეების: ჯეჯორის, დიდი და პატარა ლიახვის, ქსნის, არაგვის სათავეები)“ (საქართველოს ისტორიის ნარკვევები, ტ. IV, გვ. 429).

„საქართველოს მაღალმთიან ზოლში თავი მოიყარა ოსურმა მოსახლეობამ, XVII-XVIII სს-ში კი აქედან დაიწყო ოსების გავრცელება საქართველოს მთისწინა და ბარის ზოლში. ამრიგად, ხანგრძლივი პროცესის შედეგად შიდა ქართლის ჩრდ. განაპირა ტერიტორიაზე დამკვიდრდა ოსი ხალხის ნაწილი. ოსების ძირითადი ნაწილი ქართლის, მეორე ნაწილი კი იმერეთის სამეფოში შედიოდა. ეს უკანასკნელი - კუდაროს ოსები - დროდადრო რაჭის ერისთავების, თავად წერეთლების ხელქვეითნი ხდებოდნენ, მათზე ბატონობის პრეტენზიას აცხადებდნენ ქართლის მეფეებიც. ქართლში გადმოსული ოსები ძირითადად ქართველი ფეოდალების - არაგვისა და ქსნის ერისთავების, თავად მაჩაბლების სამფლობელოებში მოხვდნენ, ოსთა მცირე ჯგუფები მუხრანბატონების, ფავლენიშვილების, ფალავანდიშვილების, ხერხეულიძეებისა და სხვათა სამფლობელოებშიც ცხოვრობდნენ. XVIII საუკუნის 70-იანი წლების დასაწყისის აღწერით, ქართლ-კახეთის სამეფოში დაახლოებით 6 ათასი კომლი ოსი ცხოვრობდა“ (ქს.ე. ტომი „საქ. სსრ 1981, გვ. 377).

იმიერკავკასიელი ტომების საქართველოს საზღვრებში შემოსვლას XVI-XVIII საუკუნეებში თან სდევდა ხანგრძლივი ბრძოლები ქართველ სახელმწიფოებრივ წარმონაქმნებისა და შემოსულ ტომებს შორის. მაგალითად, აღმოსავლეთ კახეთში (საინგილოში) დაღესტნური ტომების შემოსვლისას ბრძოლა დიდხანს გაგრძელდა და საბოლოოდ ქართველთა დამარცხებით დამთავრდა, რასაც შედეგად მოჰყვა ქართველების გალეკება.

ჩერქეზული ტომების აფხაზეთში შემოსვლას მოჰყვა ხანგრძლივი ომები მთიელ შემოსულ ტომებსა და ქართველობას შორის. ცნობილია, რომ ჩვენი მთიელი ტომები, თუშ-ფშავ-ხევსურები, როგორი თავდადებით ებრძოდნენ სწორედ ამ საუკუნეებში საქართველოსაკენ დაძვრის მსურველ (ჩეჩნურ-ინგუშურ) ტომებს. მსგავსი სურათია შიდა ქართლშიც.

XVII-XVIII საუკუნეებში დვალეთის ოსეთად სახელდებისთანავე იძაბება ურთიერთობა და იწყება დვალეთსა და შიდა ქართლში მთიელთა აჯანყებები. ეს იყო ბრძოლა შიდა ქართლისაკენ დაძვრულ მთიელ ტომებთან. როგორც აღინიშნა, დვალეთი ჯერ საქართველოს, ხოლო შემდეგ ქართლის სამეფოს ნაწილს წარმოადგენდა. აღნიშნულ დროს სწორედ დვალეთში დაიწყო და შემდეგ შიდა ქართლშიც გაგრძელდა ბრძოლა სამეფო ხელისუფლების წინააღმდეგ.

1626 წელს, როცა დვალეთის მცხოვრებლებმა მასიურად უარი თქვეს, დამორჩილებოდნენ ქართულ სამეფო ხელისუფლებას, რაც გადასახადზე უარის თქმით გამოიხატა, გიორგი სააკაძემ ილაშქრა დვალეთში და ჩაახშო ეს აჯანყება.

XVIII ს-ის 20-იანი წლების შემდეგ, რაც ვახტანგ VI-მ დიდი პოლიტიკური მარცხი განიცადა და სამეფო მიატოვა, შიდა ქართლი ქაოსმა მოიცვა. ქართლის პოლიტიკურმა წრეებმა შემოსულ მტერთან ბრძოლას თავი აარიდეს. „ვახტანგისა და მისი ამალის გადახვეწა რუსეთში იწვევდა აქტიური ბრძოლიდან თავის არიდებასა და ძნელბედობასთან პასიური შერიგების ტენდენციებს. ამ საქმეში მეფის მიმბაძველებიც მალე გამოჩნდნენ და ბრძოლის სიძნელეებს გაურბოდნენ“ (საქ. ისტ. ნარკ., ტ. IV, გვ. 424), წარსულ საუკუნეებში მეტადი ქართული პოლიტიკური ძალები ახლა აპათიამ მოიცვა და მტერთან ბრძოლას პასიურ თავის გარიდებას არჩევდნენ (იქვე). ამ საუკუნის I ნახევარში ოსმალთა შემოჭრამ და გაბატონებამ და ყიზილბაშობამ კიდევ უფრო დაასუსტა შიდა ქართლი. სწორედ ამ დროს იზრდება ჩრდილოეთიდან მოსული ოსების (დვალების) რიცხვი შიდა ქართლში. ოს მოახალშენეთა რიცხვი განსაკუთრებით გაიზარდა XVIII ს-ის 40-50-იანი წლებიდან“ (იქვე, გვ. 432).

როგორც აღინიშნა, ოსმალობის საშინელება შიდა ქართლში ყიზილბაშობამ შეცვალა. „სეხნია ჩხეიძის გადმოცემით ქართველებმა ამდენი ველარ აიტანეს და თავადების ერთი ნაწილი

ყიზილბაშებს განუდგა: „უკუდმა ქსნის ერისთავი შანშე, ამილახვარი გივი, აბაშიძე ვახუშტი, სულ ზემო ქართლი ...“ (საქ. ისტ. ნარკ. IV, გვ. 448). შიდა ქართლში ოსმალთა მეზობელი რაზმები შემოესივნენ. მალე ღმერთმა წყალობის თვალთ მოხედა საქართველოს“ ... 1744 წლის ივლისიდან ქართლის სამეფო ტახტი თეიმურაზმა აღადგინა, ხოლო კახეთში მისი შვილი ერეკლე გამეფდა“: „იყო სიხარული ქართლსა და კახეთს სიხარული უზომო“ ... ერთ საუკუნეზე მეტი დრო გასულიყო მას აქეთ, რაც ქართლ-კახეთს გამაჰმადიანებული მეფეები განაგებდნენ. ახლა კი ქრისტიან ხელმწიფეთა მოვალეობას ხალხი დიდ მნიშვნელობას ანიჭებდა...“ (იქვე, გვ. 603).

ჭეშმარიტად, 1744 წელს ქართლ-კახეთის ქრისტიანული სახელმწიფოს აღდგენა იყო გაახლება და გაცოცხლება ქართველობისა.

მიუხედავად იმისა, რომ ყიზილბაშებმა უდიდესი ზიანი მიაყენეს „ბობოქარ ქართლს“, როგორც მ. დუბაძე უწოდებს და მრავალი საქმე მოსაგვარებელი იყო, ქართლის მეფემ უპირველეს ყოვლისა თავისი ყურადღება მიაპყრო მთიანეთიდან ბარში ჩამოსულ ოსებს. ოსები თურმე „ცემდნენ ზემო ქართლს“ – „1745-1746 წლებში ქართლის მეფეს არაგვის ოსები განუდგნენ, „დაუწყეს ცემა ზემო ქართლსა“, არ იხდიდნენ სამეფო გადასახადებს. თეიმურაზმა აქ ჯერ გაგზავნა თუშები მოურავ ჯიმშერის მეთაურობით და სასტიკად დასაჯა ურჩები“ (იქვე, გვ. 605).

უფრო რთულად აღწერს შიდა ქართლში ოსთა გამო შექმნილ ვითარებას პაპუნა ორბელიანი. ის 1745-1746 წლებისთვის წერს: ოსებმა „დაუწყეს ცემა ზემო ქართლს“, ის ჯერ კიდევ თეიმურაზის ქრისტიანული წესით გამეფებამდე წერს იმავეს, აღსანიშნავია, რომ ორივეჯერ თითქმის ერთსა და იმავე წინადადებას იმეორებს, თუმცა პირველ შემთხვევაში ზოგადად ქართლის მთიანეთში მცხოვრებ ოსებს გულისხმობს, ხოლო მეორე შემთხვევაში – არაგვის ოსებს.

მემატიანე წერს: „ამ ხანთა შინა დაუწყეს ცემა ოსთ ზემო ქართლს, აგრეთვე ჩამოღვა ჯარი ლეკისა სომხით-საბარათიანოში“ (პაპუნა ორბელიანი, „ამბავნი ქართლისანი“ 1981, გვ. 100). აქ ზემო ქართლი ეწოდება ისტორიულ შიდა ქართლს. იმის შემდეგ, რაც მეფე ქრისტიანული წესით აკურთხეს, ოსები ახალ შეტევას იწყებენ შიდა ქართლში. ეს ოსები საერისთავოებში ცხოვრობდნენ. „უკუდმწენ ოსნი ერისთავისანი და დაუწყეს ცემა ზემო ქართლსა“ (იქვე, გვ. 110). ოსთა დამარცხებისათვის მეფეს, ჩანს, საკუთარი ძალები არ ჰყოფნიდა. ამიტომაც მან დაიქირავა დაღესტანში ანწუხეცი და სხვა კუთხეთა ლეკები. უწინამძღვრეს შიდა ქართლის თავადებმა და შეებრძოლნენ ოსებს. მაგრამ ლეკებმა ოსთაგან აღებული ნადავლი იცოტავეს და იმერეთშიც შეიჭრნენ – საწერეთლოში (იქვე, გვ. 110). ლეკთაგან დატყვევებული იბერიელები მეფეებმა თეიმურაზმა და კონსტანტინემ გაათავისუფლეს, ლეკებს ფული გადაუხადეს (იქვე, გვ. 112).

მალე სამეფო ხელისუფლება მიხვდა, რომ ქართლში შემოსული ოსების შეჩერებას დაქირავებული ჯარით ვერ შესძლებდა – საჭირო იყო სამეფოს მთელი სამხედრო ძალებით შეებრძოლება. განსაკუთრებით აქტიურობდნენ არაგვისა და ქსნის საერისთავოებში შემოსული ოსები. „ორსავ საერისთავოსნი დიად ავკაცობდნენ, არც ბეგარას აძლევდნენ, არც მოხელე შეუშვეს, ამათი წახდენა ინებეს. მოსწერა მამას წიგნი მეფე ერეკლემ და დაიბარა, წაბრძანდა მეფე თეიმურაზ ჯარითა ქართლისათა. მიბრძანდა ვანათს, ორისავ გზის მხრები შეუკრეს, რომ მიმშველი აღარავინა ჰყვანდათ. აიყარა კახთ ბატონი ანანურით, წაბრძანდა ოსეთზე, არაგვის ერისთავის ჯარს ჯიმშერ თუშთ მოურავი უთავა და მეწინავენი მიიმძღვარა, მემარჯვენე და მემარცხენე განაწყენა და თვითონ ბატონი უკან-უკან მიჰყვა, მოეგებნენ ოსნი და შეიქმნა ომი, ვითა ხვდებოდა და სიმხნე სიკეთესა მისსა, ჯიმშერ ეგრე იბრძოდა და ჯარსაც აბრძოლებდა. მიბრძანდა ბატონიც, დაერივნენ ხმალდახმალ და გააქციეს ოსნი და მიჰყვნენ, შეჰყარეს კოშკებში და შემოადგნენ კარს. განაძლიერა ჯარი მეფემ ერეკლემ, აღუთქვა მისაცემელი, უბრძანა იერიში, რასაც კოშკს იერიში უყვეს, მაშინვე გატეხეს. ორმოცი კოშკი აიღეს, დაწვეს, თრუსი დაატყვევეს და ყოვლის გზით ყალთანს უყვეს, რომ რისხვა ღმრთისა დასცეს“ (იქვე, გვ. 113).

ქართლში შემოსული მთიელი ოსების დამარცხება არ იყო ადვილი საქმე, ამიტომაც ოსებთან ომში (სწორედ ასე წერს მემათიანე „შეიქმნა ომი“) ჩაერთვნენ ქართლისა და კახეთის მეფეები, სახელმწიფოს მთელი ძალები. შეიძლება ითქვას, ოსებთან ომში გამარჯვება იყო პირველი დიდი წარმატება „ახალცხებული“ მეფეებისა. თუ რა დიდ საფრთხეს უქმნიდა ოსების შემოსვლა ქართლს, ეს ჩანს მემათიანის განცხადებიდან. ის ადარებს ერთმანეთს ვახტანგ გორგასალის ოსებთან გამარჯვებისას და მეფე ერეკლეს მსგავს მოქმედებას. „ვითა ვახტანგ გორგასალ თხუთმეტისა წლისა მბრძოლი ოსეთში და დამჯაბნი ბუმბერაზისა, ეგრე მეფე ერეკლე უმხნეს იქცეოდა. ასაკითა თუ იყო მცირე, რომელსაც საქმეს და ან ძნელსა საბრძოლსა მონდომებდა, წინ ველარავინ აღუდგებოდა ... ჩამობრძანდა გამარჯვებული ანანურის, დაიჭირა, ვინც ვინ ბეჟან ერისთავის სისხლში რეულიყო ... დასთხარა თვალები და ცოლ-შვილით აჰყარა და კახეთში გაისტუმრა. რა ეს ამბავი და არავის ოსის წახდენის ამბავი შეიტყეს ქსნის ერისთავთა ოსთა, მოვიდნენ მაშინვე ვანათს და შემოეხვეწნენ მეფეს თეიმურაზს, და ყოველის კეთილის საფუძველსა და მოსთხოვეს დანაშაულის ფარვანი და მოსცეს სრული ბეგარა“ (იქვე, გვ. 114).

ზემომოყვანილი იძლევა უფლებას, გამოითქვას მოსაზრება, რომ ქსნის საერისთავოში ოსების ჩამოსახლება ცნეს ქართველმა ხელმწიფეებმა, რაც იმით გამოიხატა, რომ აქაური ოსები შეიწყალეს, როგორც მთხოვნელები. მათ უნდა გადაეხადათ გადასახადი. „...შემოეხვეწეს მეფეს ... მოსცეს სრული ბეგარა“, ხოლო არავის საერისთავოდან ოსები ფაქტიურად განდევნილ იქნენ, როგორც შემოსული მტრები (აქ თრუსოელები არ იგულისხმება, ისინი, როგორც დვალები, არ გაუსახლებიათ). რაც შეეხება ლიახვის ხეობას, აქ ადგილობრივი თავადები, ჩანს, თავიანთ მიწებზე ასახლებდნენ ოსებს, როგორც მუშახელს და მფარველობდნენ კიდევ.

ოსებთან გამარჯვებას უდიდესი მნიშვნელობა ჰქონდა ქართული სახელმწიფოსათვის. ამის გამო ცენტრალური კავკასიონისა და მის გადაღმა მცხოვრებმა ტომებმა ძველებურადვე აღიარეს ქართული სახელმწიფო.

ამის შემდეგ ცენტრალური კავკასიის ტომები საქართველოში კი არ იჭრებოდნენ, როგორც მტრები, არამედ პირიქით, ისინი ქართულ ლაშქარს უერთდებოდნენ საქართველოს მტრების წინააღმდეგ ომში: - „დაიბარეს მეფეთა ჩვენთა, ჩამოვიდნენ ანანურის ჯარი ჩერქეზის, კალმუხისა, ჯიქისა, ქიშტისა, ლლიღვისა, ნოლისა და ოსისა“ (იქვე, გვ. 219). ზოგჯერ ქართველ მეფეებს „...ახლდნენ ოსნი და ჩერქეზნი“ (გვ. 233). „მოიწვივნეს ჯარები ქალაქსა თბილისისასა, ქართველნი სრულად, იმერნი, ჩერქეზნი, ოსნი და კავკაზისანი“ (გვ. 165).

ოსების შიდა ქართლზე შემოტევის შეწყვეტა იყო უდიდესი გამარჯვება ქართული სახელმწიფოსი, გამარჯვებამ გარკვეული ხნის მანძილზე გაათავისუფლა სახელმწიფო ქვეყნის შიგნით ომისაგან. ამის შემდეგ ოსი მოახალშენნი მთიდან ბარში ჩამოდიოდნენ არა როგორც მებრძოლები და დამპყრობლები, არამედ როგორც მშრომელები, რომელთაც თავიანთი შრომით სურდათ ახალი ცხოვრების კეთილად მოწყობა. ამ მხრივ, როგორც ცნობილია, საქართველოს მიწაზე სხვა მთიელი ტომები სხვაგვარად ესახლებოდნენ. მაგალითად, ლეკები აღმოსავლეთ კახეთში ჩასახლდნენ არა როგორც მშრომელები, არამედ როგორც დამპყრობლები, ექსპლუატატორები ადგილობრივი ქართველი გლეხებისა. ასევე ჩასახლდნენ აფხაზეთში ჩერქეზებიც.

ქართლში თავიანთი პოლიტიკის შეცვლის შემდეგ ოსებს, როგორც ჩანს, აღარ უყურებდნენ, როგორც მტრებს და ასახლებდნენ ქართულ სოფლებში ან ნასოფლარებში. ქართველთა რიცხვი ქართლის მთიანეთში ამ დროისათვის გარკვეულად უნდა შემცირებულიყო, რადგანაც ოსმალთა ბატონობის წლებში (1723-1735) და „ციზილბაშობის“ (1735-1747) დროს მტრები სწორედ ქართველ მოსახლეობას ებრძოდნენ, ჰკლავდნენ და ატყვევებდნენ, ხოლო სხვა ეროვნების მცხოვრებლებთან შეთანხმებას არჩევდნენ. მაგალითად, ციზილბაშობის დროს შიდა ქართლის მთიანეთში ერთ-ერთი ოპერაციის დროს, „გაუშვა მარბიელი ავღანისა და როცა რამ დარჩომილიყო,

დაატყვევეს, ოსეთს აქეთ სულ აჰყარა და მოაბარა გივი ამილახორს. ჩამოუძღვა გივი და დააყენა ფზენისს. გაბრუნდა ხანი, მიუხდა ერთს ალაგს, ცოტა რამ საქონელი დარჩობილიყო, მთის ოსნი შემორიგებულნი იყვნენ, რა შეიტყვეს ღალატი, შეუკრეს ვიწრო ალაგი, დაუშინეს, გამოაქციეს ყიზილბაშები, დაჭრეს ხანი, მოკლეს ჰაპუა მუხრან-ბატონიშვილი, რომელი იყო ნასალჩიბაში, ამოწყვიტეს ყიზილბაშნი...“ (იქვე, გვ. 48).

აქედან ჩანს, რომ ყიზილბაშები ქართველებს ებრძვიან და ატყვევებენ, ხოლო ოსეთში არ შედიან, „ოსეთს სულ აქეთ აჰყარა“, ჩანს, ოსებთან რაღაც პირობაა დადებული, „მთის ოსნი შემორიგებულნი იყვნენ“. მაგრამ, ჩანს, პირობა არ შეასრულეს ოსებმა. ღალატის გაგების შემდეგ ყიზილბაშები შებრძოლებისას დაამარცხეს, „რა შეიტყვეს ღალატი ... ამოწყვიტეს ყიზილბაშნი“, აქედან ჩანს, თუ ქართლის მთიანეთში რა სერიოზულ ძალად იქცა ოსობა ოსმალთა და ყიზილბაშთა ბატონობის დროს, მაგრამ, როგორც აღნიშნული იყო, ერეკლემ და თეიმურაზმა ეს ძალა დაასუსტეს და სახე შეუცვალეს. ოსები კვლავ ქართველ მეფეთა სამსახურში ჩადგნენ XVII საუკუნეში, ამ დროს ოსები ხშირად მხარში ედგნენ ქართველებს მტერთან ბრძოლის დროს, ერეკლე-თეიმურაზის დროს ტრადიცია კვლავ განახლდა. როგორც ითქვა, ქართველ მეფეთა გამარჯვების შემდეგ შეფერხდა ოსთა ჩამოსახლება არაგვისა და ქსანის ხეობების ქვემო მხარეებში, ოსები მხოლოდ მთებში ცხოვრობდნენ. ერთი რუსი ჩინოვნიკის ჩანაწერში 1769 წელს ნათქვამია: „არაგვისა და ქსანის სამფლობელოები ხალხმრავალია და ძლიერი, პურ-ნაყოფიანი და ჰყავთ თავიანთ დაქვემდებარების ქვეშ რამდენიმე ათასი ოსი, მცხოვრებნი კავკასიის მთებში...“ (სამხრეთ ოსეთის ისტ. ნარკ. გვ. 125). ლიახვის ხეობაშიც ოსები კვლავინდებურად მდრან-ღვალეთსა და მის მახლობლად ხეობის ზემო წელშიც ცხოვრობენ. ოსთა ჩამოსახლება მასიური ხდება მხოლოდ XVII საუკუნის ბოლოს 70-იან წლების შემდეგ. ამ დროს მათი რაოდენობა იზრდება. ჩანს, არაგვისა და ქსანის საერისთავოების გაუქმებამ, ასევე ერეკლეს, როგორც საშინაო, ისე საგარეო მდგომარეობის გაართულებამ, კრიზისმა, რომელმაც მოიცვა ერეკლეს სახელმწიფო მისი მეფობის მიწურულს, ხელი შეუწყო ოსების შეუფერხებელ მიგრაციას მთიდან ბარისაკენ. ადგილობრივი ქართული ხელისუფლება ვეღარ აკონტროლებდა, ძალა არ შესწევდა, გამკლავებოდა ბარში ჩამოსულ მთიელებს. „ოსები ენერგიულად გამოდიოდნენ ფეოდალთა წინააღმდეგ“ (იქვე, გვ. 119). თავადები, რომელთა ოჯახის წევრებსაც ხოცავდნენ ოსები, მეფეს დახმარებას სთხოვდნენ. შიდა ქართლში კვლავ სისხლისღვრა გაჩაღდა (იქვე, გვ. 119).

როგორც აღინიშნა, აქამდე XVIII საუკუნის 70-იან წლებში ოსების ძირითადი მასა კვლავ მთიანეთში ცხოვრობდა და ბარისაკენ არ იყო დაძრული, მაგრამ შიდა ქართლში მათი რიცხვი გაზრდილი იყო. თუმცა უნდა ითქვას ისიც, რომ მიუხედავად ქართლის ბარში ოსთა რიცხვის რამდენადმე გაზრდისა, თვით XIX საუკუნის 70-იან წლებამდეც კი ოსების ძირითადი მასა მთებში ცხოვრობდა. მათი გამოყენება სცადეს ბატონიშვილებმა რუსთა წინააღმდეგ. მათ ჩამოიყვანეს ოსები მთებიდან ბარში – ცხინვალის სანახებში დააბანაკეს. რუსებთან შებრძოლების შემდეგ ოსებმა დაარბიეს და დაწვეს ცხინვალის და უკანვე მთებში დაბრუნდნენ. როგორც წერს თეიმურაზ ბაგრატიონი, „ხოლო ოდეს მეფე შთავიდა იმერეთს, თანა შთაიყვანა მეფის ძის იულონის ძეი ლეონ და შეგზავნა რაჭით მათთა ლიახვისათა, რათა მან აღძრას ოვსნი პირისპირ რუსთა. ესე აღვიდა და შემოიყვანა ოვსნი და მოვიდა მახლობელ ცხინვალისა. სცნა ესე ახვერდოვმან, გუბერნატორმა ქართლისამან, აღვიდა ცხინვალს რუსთა მხედრობითა და ოდეს ვერ უძლო ბრძოლა ოვსთა, დამაგრდა ციხესა ცხინვალისასა, მაშინ ოვსთა მოწვეს და მოარბიეს გარემონი ცხინვალისანი და თვით ცხინვალის და უკუნ იქცნენ. მაშინ ჭორმასოვმან შეგზავნა ჭვრივს ფრიადი მხედრობა რუსთა და მოწვეს ჭვრვი, და ვეღარა დადგა ლეონ კოშკს და აღვიდა ნარას“ (თეიმურაზ ბაგრატიონი, „ახალი ისტორია“, 1983 წ. გვ. 77). ჭვრვი მთიანეთშია, ხოლო ნარა – თერგის კავკასიაშია.

ი. გიულდენშტედტი ეხება XVIII საუკუნის 70-იან წლებს – „XVIII საუკუნის 70-იან წლებში მდგომარეობა რამდენადმე შეცვლილია. ქართლში მეტი ოსი იყო, ვიდრე ადრე, ამავე პერიოდის

ვითარების ამსახველია გიულდენშტედტის მოგზაურობის დღიურები. გიულდენშტედტი ჩრდილო ოსეთისაგან განსხვავებით, რომელსაც ოსეთს უწოდებს, შიდა ქართლის პროვინციებზე საუბრისას მათ აღნიშნავს, როგორც ოსური მოსახლეობით დასახლებულ მხარეებს. ი. გიულდენშტედტის მონაცემებით, ლიახვის ზემო წელზე XVIII-ის 70-იან წლებში ოსებთან ერთად კიდევ ცხოვრობენ ქართველები. ლიახვის ხეობის აღწერისას გიულდენშტედტი წერს: „ჩელიათი, დიდი ლიახვის აყოლებით ქართულია. აქ სულ რამდენიმე სოფელია და დაახლოებით 300 ოჯახს შეიცავს“ (გიულდენშტედტის მოგზაურობა საქართველოში, II, 1964, გვ. 67). შემდეგ „დიდ ლიახვზე ზემოდან ქვემოთ არის: ქართულ-ოსური მხარე სბა, დიდი ლიახვის ზემოთ და მარცხნივ, წინას (ურსთვალთას - ჯ.გ.) საპირისპიროდ. ქართულ-ოსური მხარე ჯომადი, ამავე სახელის მქონე მდინარეზე, რომელიც ზემოთ, ლიახვს მარჯვენა მხრიდან ერთვის. ქართულ-ოსური მხარე გუდისი, ზემოთ დიდი ლიახვის მარცხენა მხარეს, სბის მხარეს ქვემოთ. ქართულ-ოსური მხარე ჯაუკომი, მდინარე ფაწაზე, დიდი ლიახვის მარჯვენა შენაკადზე. ქართული მხარე მალრან-დვალეთი და მეჯვრისხევი მთიანეთის ძირში“ (გიულდენშტედტის მოგზაურობა საქართველოში, I, 1962, გვ. 277-279, ჯ. გვასალია, დასახელებული ნაშრომი).

აქედან ჩანს, რომ ტერიტორია, რომელსაც მალრან-დვალეთი ეწოდებოდა, არა მარტო ოსებით, არამედ ქართველებითაც იყო დასახლებული და აქ ქართველთა რიცხვი მცირე არ ყოფილა მთიანი რეგიონის პირობის გათვალისწინებით.

ჩელიათი, რომელიც გიულდენშტედტის თანახმად, ქართველებით არის დასახლებული, მალრან-დვალეთის ერთ-ერთი ცენტრი იყო. ჩელიათი მხარე იყო, რომელშიც ქართველებით დასახლებული რამდენიმე სოფელი შედიოდა, აქ კომლების საერთო რიცხვი 300 ყოფილა. იქვე მდებარეობდა მხარე სბა, იქ მოსახლეობა ქართულ-ოსური ყოფილა. ზემო და ქვემო როკასთან (სადაც ახლა გაჭრილია გვირაბი) რამდენიმე კილომეტრის მოშორებით მდებარეობდა ქართულ-ოსური მხარე ჯომადი. საბასთან ახლოს, ე.ი. მალრან-დვალეთთან მდებარეობს ქართულ-ოსური მხარე გუდისი და ჯაუკომი. საერთოდ, მალრან-დვალეთი გიულდენშტედტს ქართულ მხარეს მიაჩნია, მაშინ როცა სწორედ მალრან-დვალეთი იყო ოსების მოსახლეობის ძირითადი ტერიტორია - „ქართული მხარე მალრან-დვალეთი“ - წერს ის. აქედან ჩანს, რომ თვით XVIII საუკუნის ბოლოს შიდა ქართლის არც ერთ რეგიონში ოსური მოსახლეობა ძირითადი არ არის, და ყველა მხარეში, მთიანეთის ჩათვლით, ქართველებს მნიშვნელოვანი რიცხვი გააჩნიათ. ამ მოგზაურის მიერ ჩამოთვლილი მხარეები და სოფლები მდებარეობდნენ ჯავის ჩრდილოეთით, საკმაოდ დაშორებით ჯავისაგან, როგორც აღინიშნა - ოსთა რიცხვი შემდგომ გაიზარდა - „გიულდენშტედტის მოგზაურობის შემდგომ ხანაში ქართლში მატულობს ოსური მოსახლეობა, მათი განსახლების არე სამხრეთით მოიწევს“ (იქვე).

როგორც ვხედავთ, ოსების რიცხვი და განსახლების არეები თვით მე-18 საუკუნის ბოლოს დიდი არ იყო, საერისთავოთა გაუქმების შემდეგ მათი რიცხვი მკვეთრად იზრდება. უნდა ვიფიქროთ, რომ ოსების რიცხვი გაიზარდა არა მარტო ბუნებრივი გამრავლებისა და ჩამოსახლების შედეგად, არამედ იმითაც, რომ ოსურ გარემოცვაში მცხოვრებმა ქართველებმა დაივიწყეს მშობლიური ენა, სარწმუნოება, რამაც საფუძველი დაუდო ქართველთა გაოსებას. უთუოდ გაოსებული ქართველების რიცხვი ქართლის მთიანეთში საკმაოდ მრავალრიცხოვანი იყო, რამეთუ ეს შეამჩნია უცხოელმა მოგზაურმა. გაოსებული ქართველების რიცხვი უმნიშვნელო რომ ყოფილიყო, ანდა გამონაკლისი, ამის აღნიშვნა საჭირო არ იქნებოდა.

გიულდენშტედტი წერს, რომ ოსურ გარემოში მცხოვრებმა ქართველებმა ენა და სარწმუნოება დაივიწყეს, ეს იმას ნიშნავს, რომ ქართველებმა შეითვისეს და გაიმშობლიურეს ოსური ენა, ქართველებმა დაივიწყეს ქრისტიანობა და მიიღეს ოსური სარწმუნოება. მოგზაური წერს - „კავკასიელ მთიელთა შორის, - განსაკუთრებით ლეკებსა და ოსებში არიან ბევრი ქართველები, რომელთაც რელიგიასთან ერთად, ენაც დაივიწყეს“ („გიულდენშტედტის მოგზაურობა

საქართველოში“ ტ. I, გვ. 185). გიულდენშტედტი აღწერს, თუ როგორ იცლებოდა ქართლის მთიანეთი ქართული მოსახლეობისაგან და როგორ უპატრონოდ და უმრევლოდ რჩებოდა ქართველთა ეკლესიები – „სოფელ სახლებში ჯერ კიდევ არის პატარა ძველი ქვიტკირის ეკლესია, რომელშიც ჯერეც დგას ვერცხლით მოჭედილი ჯვარი, ის არის 2 ფუტი სიმაღლის და 40 წლის წინათ თავადმა მანაბელმა და მისმა მეუღლემ შემოსწირეს. თავადს არ ჰქონდა საზაფხულო სახლი. ეს ეკლესია ახლა მხოლოდ დამნაშავე ოსებს ემსახურება თავშესაფრად“ (ტ. II, გვ. 101).

ქართველები, როგორც მოგზაური აღნიშნავს, ოსდებოდნენ და ეს გაოსების პროცესი დაიწყო XVIII საუკუნის ბოლოს. არის თუ არა გამონაკლისი ქართველთა გაოსება და მოექცევნება თუ არა მას ანალოგიები? დიახ, ქართველთა გაოსება გასაკვირი არ არის, რადგანაც ქართველები ამ დროსვე საკმაოდ მრავლად ლეკდებოდნენ, რასაც ეს მოგზაურიც აღნიშნავს. გარდა ამისა, ქართველები „თათრდებოდნენ“ და „სომხდებოდნენ“ კიდევ. ჭარის, ანუ აღმოსავლეთ კახეთის, რომელიც მაჰმადიანებმა დაიპყრეს, მოგზაური წერს: „მათი მოსახლეობა ჯერაც ქართველებია, მაგრამ ცოტა აქვთ ქართული ჩვევები და თითქმის ურელიგიონი არიან, თუმცა მეტი წილი მოსახლეობისა ქართველებია, მაინც ისინი სარწმუნოებით მაჰმადიანები არიან...“ (გიულდენშტედტი, ტ. II, გვ. 91).

როგორც ვხედავთ, თვით ქართული სახელმწიფო სისტემის დროსაც კი ქართველები ოსდებოდნენ. ქართველების გაოსების პროცესი განსაკუთრებით გაძლიერდა ქართული სახელმწიფოებრიობის მოსპობის შემდეგ, ხელისუფლება ქართველობისა, როგორც პოლიტიკური ძალის მიმართ, უარყოფითად იყო განწყობილი. ამ ძალის, ანუ ქართველობის დასუსტება – ახალი ხელისუფლების უპირველეს მიზანს წარმოადგენდა და ამ მიზანს ის უდრეკი სიჯიუტით ახორციელებდა. როგორც ითქვა, ქართული სახელმწიფოებრიობის დროსაც ქართველები ოსდებოდნენ, მაგრამ იმის გამო, რომ არსებობდა ეროვნული სახელმწიფო მთელი თავისი სისტემით, უთუოდ ოსების გარკვეული რაოდენობაც უნდა გაქართველებულიყო შესაბამის გარემოში მოხვედრის შემდეგ. თითქოს ამას ადასტურებს ასეთი ტერმინის არსებობა – „ოს-ყოფილი“. როგორც წესი, „ოს-ყოფილები“ ხელისუფლებასთან დაახლოებული პირები არიან. ჩანს, ეს ის ოსები არიან, რომელთა ქართულ სახელმწიფო აპარატში ჩართვა სურთ ქართველ ხელისუფალთ, მაგრამ საჭიროდ მიიჩნევენ მათ გაქრისტიანებას, სწორედ ახლად გაქრისტიანებულებს უწოდებენ აღნიშნულ სახელს.

1778 წელს უფლისწულმა გიორგიმ უბოძა მამული „ახალ ქრისტიანს“, „ოს-ყოფილ“ ხალინბეგაშვილ თომას და მის შვილ გიორგის (ოსეთის ისტორიის ნარკვევები, გვ. 111). მაშასადამე, ოსობა არაქრისტიანობას, ანუ წარმართობას ნიშნავდა, ხოლო ოსი – მოუნათლავე წარმართს. მაშასადამე, ამ დროს „ოსი“ აღნიშნავდა არა მარტო ეროვნებას, არამედ ადამიანის სარწმუნოებრივ მდგომარეობას, ცხადია, მხოლოდ გარკვეულ ტერიტორიაზე, მხარეში, ამ შემთხვევაში შიდა ქართლში. მაშასადამე, თუ აქ ქრისტიანი სარწმუნოებას დაკარგავდა, ის ოსი ხდებოდა, პირიქით, თუ ასეთი ოჯახი ან ადამიანი გაქრისტიანდებოდა, ის უკვე „ოს-ყოფილი“ ხდებოდა. მთებში, როგორც გიულდენშტედტი წერს, ქრისტიანობა შენედა, ქართველმა მთიელებმა ქრისტიანულ „რელიგიასთან ერთად ენაც „დაივიწყეს“.

1782 წელს „ოსყოფილი ივანე“ წერს: „მე ოსი ვიყავი, მივედი ცხინვალში, მოვინათლე, დაოჯახდი და დავიწყე იქ ცხოვრება“ (იქვე, გვ. 113). აქაც, როგორც ვხედავთ, ოსობა უკავშირდება არა ეროვნებას, არამედ სარწმუნოებას. ივანე ოსყოფილია, მაგრამ ახლა ოსი აღარაა, რადგანაც ის მოინათლა. მაშასადამე, ოსობა წარმართობასთან არის გაიგივებული. შიდა ქართლში ვინც მოუნათლავია, – ის ოსია, ანუ წარმართია (ამ შემთხვევაში მთიდან ჩამოსული წარმართები იგულისხმება). აქედან ჩანს, თუ რაოდენ სახიფათო იყო ბარელი ქართველების თვალში მთიელთა მიერ ქრისტიანობის, ანუ „რელიგიის დავიწყება“. ამით უნდა ყოფილიყო გამოწვეული შიდა ქართლში ოსების რიცხვის მკვეთრად გაზრდა. რუსული ხელისუფლების დამყარების შემდეგ ჩამოდიოდნენ გაწარმართებული მთიელები ქართლის ბარში. ამ ჩამოსახლებას რუსული

ხელისუფლება არა მარტო ხელს უწყობდა, არამედ მთიელებს აიძულებდა, დაეტოვებინათ მთიანეთი და ბარში, მემამულეთა მიწებზე დასახლებულიყვნენ. როგორც გიულდენშტედტი წერს: – ქართველ მთიელებს რელიგია დავიწყებული ჰქონდათ, ამიტომაც ეს მთიელები ბარელი ქრისტიანებისათვის წარმართები, ანუ „ოსები“ იყვნენ. ამ შეხედულებას, ჩანს, ისიც ამტკიცებს, რომ მათ ერთ ნაწილს ქართული ენაც დავიწყებული ჰქონდა. ცხადია, ეს არა ეკლესიური, არა ქრისტიანული ან ნაკლებქრისტიანული მასა, რომელმაც ქართული ენა არ იცოდა, ბარელი ქრისტიანებისათვის წარმართები, ანუ „ოსები“ იყვნენ.

ქართულთა გაოსება XIX საუკუნეში (სოციალური მომენტი)

ოსურ გარემოცვაში მცხოვრები ქართველების მიერ ენისა და სარწმუნოების დაკარგვა ჯერ კიდევ XVIII საუკუნის 70-იან წლებში საქართველოში მყოფმა გერმანელმა მოგზაურმა გიულდენშტედტმა აღწერა. შიდა ქართლელი მოსახლეობის გაოსებისათვის ხელსაყრელი პირობები შეიქმნა XIX საუკუნეში, საქართველოში სახელმწიფოებრიობის გაუქმების შემდეგ. ეს პროცესი შემდგომაც გაგრძელდა, როგორც ეს ჩანს ეთნოგრაფთა დაკვირვებით. უფრო მეტიც, ქართველთა გაოსების პროცესი, გ. ჯალაბადის აზრით, დღემდე გრძელდება: პირველ ეტაპზე გაოსდა წარმოშობით ნახურ-დვალური მოდგმის ქართველობა, მეორე ეტაპზე – ქართლელი მთიელები, ხოლო შემდგომ ეტაპზე ამ პროცესს ბარისაკენ გადმოუნაცვლებია და ბარელი ქართველების გაოსება დაწყებულია: „ქართლის მთის ზოლში, სადაც ქართველებთან ერთად ნახურ-დვალური მოდგმის ხალხი ცხოვრობდა, ქართულ მოსახლეობაში აითქვიფა, მაგრამ XIV საუკუნიდან ქართლის მთაში იწყება ოსური ნაკადის შემოღწევა (დ. მეგრელიძე, საქართველოს ისტორიის ნარკვევები, IV, გვ. 429–432). ოსები ჯერ დიდი და პატარა ლიხვის სათავეებთან, ხოლო, უფრო მოგვიანებით, ქსნის ხეობის სათავეებში დასახლდნენ. დვალური მოსახლეობა ოსური ზედაფენების ქვეშ მოექცა. ოსური ზედაფენების ქვეშ მოექცა იქ მცხოვრები ქართველობა, რომელთაც ოსებისაგან შეისწავლეს სალაპარაკო ენა და გადმოიღეს მათი ზნე-ჩვეულებანი. ეს პროცესი დაიწყო XIV საუკუნეში და დღემდე გრძელდება.

XIV საუკუნიდანვე თანდათან გაფართოვდა ამ პროცესის მოქმედების არეალი. თუ ქართველთა და გაქართველებულ დვალთა გაოსება წინა საუკუნეებში მხოლოდ მაღალმთიან ხეობებს მოიცავდა, XIX-XX საუკუნეებში პროცესმა გადმონაცვლა დაბლობზე და გარდამავალი ზოლისაკენ“ (გ. ჯალაბადი, ეთნიკური პროცესები შიდა ქართლში, „შიდა ქართლი“ თბ. 1987წ. გვ. 18).

ქართველთა გაოსების პროცესი განსაკუთრებით ინტენსიურია XIX საუკუნეში, რასაც საფუძვლად ედო სოციალური, პოლიტიკური და სარწმუნოებრივი მიზეზები. უფრო კი ქართველების გაოსების პროცესის ახსნა სოციალურ სფეროში უნდა ვეძიოთ. საქმე ისაა, რომ ცარიზმის ხელისუფლება სხვადასხვა პოლიტიკური მოსაზრებებით სოციალურ პრივილეგიებს ანიჭებდა ოსურ მოსახლეობას. ამის გამო, შიდა ქართლში ჩამოყალიბდა ეთნოფსიქოლოგიური მოვლენა, რომელსაც შეიძლება „ოსობა“ ვუწოდოთ, ქართველი კაცისათვის „ოსობა“ მომგებიანი იყო. როგორც თურქთაგან დაპყრობილ მესხეთში ქართველებისათვის „თათრობა“ იყო ეკონომიკურ-პოლიტიკურად მომგებიანი, „ლეკობა“ – საინგილოში, „აფხაზობა“ – ჩრდილო-დასავლეთ საქართველოში, „სომხობა“ – აღმოსავლეთის პროვინციებში, ასევე „ოსობა“ ეკონომიკურ-პოლიტიკურად იყო მომგებიანი ცარიზმის დროს შიდა ქართლში. რუსეთის ხელისუფლება ოსურ მოსახლეობას პირველ ხანებში არავითარ პრივილეგიას არ ანიჭებდა, მან ოსების მიმართ პოლიტიკა მხოლოდ იმის შემდეგ შეცვალა, რაც ქართლის ოსური მოსახლეობა ქართველებთან ერთად მრავალჯერ აუჯანყდა ამ ხელისუფლებას. თავისი პოზიციების

განმტკიცებისა და ქართული პოლიტიკური ძალების დასუსტების მიზნით ცარიზმმა ყურადღება მიაპყრო ოსურ მოსახლეობას, მიანიჭა მათ პრივილეგიები, რითაც ამკარად დაასუსტა ქართლში ანტიცარისტული მისწრაფებანი.

ცარისტულმა ხელისუფლებამ ოსებს მრავალი პრივილეგია მიანიჭა. ამიტომაც, ქართველ გლეხთა თვალში „ოსობას“ წონა ღიდად მოემატა, სამაჩაბლოს ოსები ბატონყმობის უღლისაგან, ანუ ყმობისაგან გაათავისუფლეს 1852 წელს (იხ. ქვემოთ), საქართველოში ბატონყმობის გადავარდნამდე გაცილებით ადრე. თუმცა, ამავე საუკუნის 30-იან წლებში პასკევიჩმა ქართველ მემამულეებს მთიელ ოს ყმებზე უფლებები ჩამოართვა და ისინი თავისუფლებად სცნო, ხოლო უფრო ადრე რუსული ეკლესია ოსებს ფულს უხდიდა „გაქრისტიანებისათვის“, ხოლო მათ გვერდით მცხოვრებ მოუნათლავ ქართველებს არაფერს არ აძლევდა. სოციალური პრივილეგია და თავისუფლება ოსი გლეხების დამახასიათებელ ნიშნად იქცა. თუ გავითვალისწინებთ, რა ეკონომიკურ სიღუბეში იმდროინდელი ცხოვრობდა შიდა ქართლს მთიანეთსა და მთისწინეთის ქართველი გლეხი, მის სწრაფვას „ოსობისაკენ“ გასაკვირად არ მივიჩნევთ.

ცარისტულ ხელისუფლებას ოსები გადაჰყავდა სახელმწიფო გლეხების კატეგორიაში და ათავისუფლებდა ყმობისაგან, უფრო მეტიც, ხიზანი, რომელიც ოსის სინონიმად იქცა, ფაქტიურად თავისუფალი გლეხი იყო.

როგორც აღინიშნა, XIX საუკუნის პირველ წლებში ოსი მთიელები ქართველებთან ერთად ებრძოდნენ მოძალადე ხელისუფლებას.

„ქართველმა ხალხმა მალე იგემა ცარიზმის კოლონიური პოლიტიკის სუსხი. საბატონყმო გადასახადებით ისედაც შევიწროებული მოსახლეობის მდგომარეობა კიდევ უფრო გაუარესდა. ცარიზმის საოკუპაციო ჯარების შენახვა და მათი სამსახური სულ უფრო და უფრო აუტანელი ხდებოდა ... ცარიზმის კოლონიური რეჟიმი განსაკუთრებით მძიმე იყო XIX საუკუნის პირველ მესამედში, როდესაც რუსეთი განუწყვეტლივ ომებს აწარმოებდა“ (საქ. ისტ. ნარკვევები, IV, გვ. 916).

ქართველ მთიელებთან ერთად ჟამურისა და თრუსოს ოსებიც აჯანყდნენ. „...ჟამურელებმა იჩივლეს. პასუხად მათ დამსჯელი ექსპედიცია მოეკლინა ანანურის კაპიტან-ისპრავნიკ სტაროსვეტსკის მეთაურობით. თუ როგორ დასაჯა ისინი კაპიტან-ისპრავნიკმა, ამის შესახებ ჟამურელები წერდნენ: „ამას წინათ ის (კაპიტან-ისპრავნიკი) ჟამურს მოვიდა, დაიჭირა ოსები. გობში, საიდანაც ძალები ხვლეპენ, შრატი ჩაასხა, დახოცა კატები და შიგ ჩაყარა ადამიანის სიბინძურე და მათ აჭამა. ამავე ოსებს რვა სახლი დაუწვა, სადაც 300 კოდი ქერი დაიღუპა“. რუსი მოხელეები აიძულებდნენ მათ უფასოდ გამოეყვანათ ხარ-ურემი, ცხენები, მიეცათ სურსათ-სანოვაგე, პური, ქერი, ფრინველ-პირუტყვი, ცხენებისათვის თივა და სხვა, ხოლო ფულს არ უხდიდნენ“ (იქვე, გვ. 916). 1804 წლისათვის „აჯანყება სწრაფად გაფართოვდა. მთიულებს მიემხრნენ გუდამაყრის, ჭართლის, ხანდოს ხეობათა მცხოვრებნი, ასევე ფშავ-ხევსურები და თრუსოს ხეობის ოსები“ (გვ. 917).

არც დიდი ღიახვის ოსები ჩამორჩნენ თანამომხმეებს, ვლადიკავკაზიდან გამოსულ პოლკს დიდი ღიახვის ხეობაში თავს დაესხნენ, ამ დროს საქართველოს სამხედრო გზა აჯანყებულებს ეჭირათ, ღიახველმა ოსებმა დახოცეს რუსი ჯარისკაცები (250 კაცი), მოიტაცეს ცხენები და აღჭურვილობა (სამხრეთ ოსეთის ისტორიის ნარკვევები, გვ. 177). მდგომარეობის სირთულის გამო ღიახვის ხეობაში თვითონ მთავარმართებელი ციციანოვი შეიჭრა. მას მედგარი წინააღმდეგობა გაუწიეს (იქვე).

შიდა ქართლის გლეხთა აჯანყებაში აქტიურად მონაწილეობდნენ ბატონიშვილები ირაკლის ძენი – იულონი, ფარნავაზი და ალექსანდრე (იქვე).

რუსეთის მთავრობა ყოველი ღონით ცდილობდა, შიდა ქართლში დასაყრდენი გაეჩინა, ჯერ მან თავისი ყურადღება მიაპყრო ქსნის ერისთავებს, ხოლო 30-იანი წლების შემდეგ მან გათიშა ქართლის ქართულ-ოსური მოსახლეობა და ოსები დასაყრდენად გაიჩინა.

„რუსეთის მთავრობა და ციციანოვი დიდ იმედებს ქსნის ერისთავებზე ამყარებდნენ. რუსეთის მთავრობამ ქსნის ერისთავებს დაუბრუნა ერეკლე II-ის მიერ ჩამორთმეული ქსნის ხეობა და 4000 კომლი ყმა გლეხი. ასეთი პოლიტიკით რუსეთის მთავრობამ ქსნის ერისთავები გაიერთოგულა, დასაყრდენი გაიჩინა და თანაც ბაგრატიონთა სამეფო სახლს დაუპირისპირა“ (იქვე, გვ. 919).

ამ დროს ქართველი და ოსი აჯანყებულები ერთად ებრძვიან რუსეთის ჯარს და მათ მომხრე ქსნის ერისთავებსაც. „რუსთა ჯარმა პოზიციები დატოვა, უკან დაიხიეს ქსნის ერისთავის შვილებმაც. აჯანყებულებმა ლომისა აიღეს. ეს იყო მათი დიდი გამარჯვება, ლომისას აღების შემდეგ აჯანყება ქსნის ხეობასაც მოედო, აქ გლეხები დაერივნენ თავიანთ მებატონეებს“ (იქვე, გვ. 919). სწორედ ამის შემდეგ შეიჭრა ციციანოვი ლიახვის ხეობაში, აჯანყებულმა ოსებმა იარაღი დაჰყარეს (იქვე).

1804 წლის შემდეგ აჯანყების განმეორების თავიდან ასაცილებლად ხელისუფლებამ მრავალ ღონისძიებას მიმართა. საჭირო იყო ოსებისადმი განსაკუთრებული ყურადღების მიპყრობა, მათ მხარდაჭერას, ანდა განეიტრალებას რუსეთის ხელისუფლებისათვის დიდი მნიშვნელობა ჰქონდა საქართველოში ქრონიკული აჯანყებების დროს. 1810-1813 წლების აჯანყებების დროს 2 ათასი შეიარაღებული გლეხი დაიდრა ცხინვალისაკენ, შეებრძოლა იქ დაბანაკებულ რუსულ გარნიზონს. მეფის ჯარი მალე შეტევაზე გადავიდა და გადაწვა ოსური სოფლები, აჯანყდა პატარა ლიახვის ხეობაც, შეტაკება აქაც მოხდა, 1812 წელს რუსული რაზმები დიდ ლიახვიც შეიჭრნენ, სადაც განიცადეს წარუმატებლობა, რამაც დააფიქრა რუსი სამხედრო ხელისუფლება, აჯანყებულები შეტევაზე გადავიდნენ და კვლავ დაიდრნენ ცხინვალისაკენ, მაგრამ რუსმა ჯარმა ისინი მოიგერია, აჯანყებულები მთებს დაუბრუნდნენ (ოსეთის ისტორიის ნარკვევები, გვ. 178).

როგორც აღინიშნა, რუსებს ქსნის ერისთავები თავის პოლიტიკურ დასაყრდენად მიაჩნდა შიდა ქართლში, მათ მამულები დაუბრუნეს, სწორედ მათ ებრძოდნენ ქსნის ხეობის ოსები. რუსეთის ხელისუფლება ცდილობდა ერისთავების დაცვას, მაგრამ შემდეგ პოზიცია გარკვეულწილად შეიცვალა.

1830 წლისათვის კვლავ ამბოხდნენ ქსნის საერისთავოსა და სამახაბლოში, მალრან-დვალეთში მცხოვრები ოსები.

რუსების ხელისუფლებამ გადაწყვიტა, სამუდამოდ დაემორჩილებინა ოსები, რათა მათ აღარ ჰქონოდათ აჯანყებათა სურვილი. „ოსი გლეხების „საბოლოო“ დამორჩილება ითავა გენერალმა პასკევიჩმა, რომელმაც მთავარმართებლის ადგილი დაიჭირა. ერთი ექსპედიცია განისაზღვრა სამხრეთ ოსების წინააღმდეგ, მეორე – გენერალ აბხაზოვის უფროსობით – ჩრდილო ოსების (თაგაურელების) წინააღმდეგ“ (სამხრ. ოსეთის ისტ. ნარკვ. გვ. 180).

1830 წლის 19 მაისს ცხინვალიდან გავიდა გენერალი რენენკამპფი და იმავე დღეს ჯავაში შევიდა. დაიწყო შეტაკებანი, მთიელები დამარცხდნენ, აყვანილ იქნა ტყვეები, ნაწილი სასტიკად დაისაჯა, ნაწილი ციმბირში გადაასახლეს (იქვე, გვ. 181).

როგორც ვხედავთ, ოსებს რუსეთის ხელისუფლებამ ორივე მხრიდან შეუტია და „საბოლოოდ“ („ასე გამოითქმოდა ოფიციალურ დოკუმენტებში“ (იქვე, გვ. 181) დაიმორჩილა.

„საბოლოო“ დამორჩილების შემდეგ რუსეთის ხელისუფლება შეუდგა ოსი გლეხების (ოსები შიდა ქართლში მხოლოდ გლეხები ან დაბალი ფენის ადამიანები იყვნენ) ადინისტრაციულ მოწყობას (იქვე, გვ. 181), მაგრამ არ დაკმაყოფილებულა.

ოსი მოსახლეობა „საბოლოო დამორჩილების“ შემდეგ ცარიზმისათვის აღარ წარმოადგენდა ანგარიშგასაწევ პოლიტიკურ ძალას. ამავე დროს კი, საქართველო აჯანყებათა ცენტრში იყო

გახვეული. ქართველი ერი მრისხანე ერი იყო ამიერკავკასიის (საქართველოს) მასშტაბით. 1801 წლიდან ამ დრომდე საქართველოს ყოველი კუთხე აჯანყებათა კერას წარმოადგენდა.

ცარიზმი ყოველ ღონეს ხმარობდა ქართველი ხალხის დამორჩილებისათვის, აქამდე შიდა ქართლში ქართველები და ოსები ერთად იბრძოდნენ ხელისუფლების წინააღმდეგ. პასკევიჩმა მიზნად დაისახა, ჩამოეშორებინა ქართული მოძრაობისათვის ოსები და ამით დაესუსტებინა ანტიცარისტული განწყობილება.

პასკევიჩმა გადაწყვიტა, მიენიჭებინათ ოსი გლეხებისათვის სოციალური პრივილეგიები და ამით რუსი ხელისუფლებისათვის გაეერთულებინა ოსური მოსახლეობა. პასკევიჩის პოლიტიკის წყალობით ოსების სახით ცარიზმმა ერთგული მოსახლეობა გაიჩინა შიდა ქართლში.

ცნობილია და დღეისათვის მოძიებულია უამრავი საბუთი თუ სიგელი, რომელიც ადასტურებს, რომ ოსური მოსახლეობა შიდა ქართლის როგორც მთიანეთში, ისე ბარში, დასახლებული იყო ქართველი მემამულეების მიწებზე.

ამით პასკევიჩმა ოსებს სოციალური პრივილეგია მიანიჭა ქართველ გლეხებთან შედარებით, რომლებიც კვლავინდებურად მემამულეთა მფლობელობაში დარჩნენ, მან სრულიად დაასუსტა ქართველ თავად-აზნაურთა ეკონომიკური მდგომარეობა.

უნდა აღინიშნოს, რომ ასეთ პოლიტიკას ცარიზმი ახორციელებდა საინგილოშიც (აღმოსავლეთ კახეთში). აქაც ხელისუფლებამ უარყო ქართველთა უფლებები აქაურ მიწა-წყალზე და იურიდიულად დაუმტკიცა ის ლეკურ (მთიდან ჩამოსახლებულ) თემებს (თ. პაპუაშვილი, „ჭარბელაქანი“, 1972, გვ. 166).

აი, როგორ სოციალურ უპირატესობას ანიჭებს პასკევიჩი ოსებს ქართველებთან შედარებით შიდა ქართლში:

„პასკევიჩი და მისი თანამზრახველები ოსებით დასახლებულ ტერიტორიას განიხილავდნენ, როგორც მიწებს, რომლებზედაც მემამულეებს არავითარი უფლება არ ჰქონდათ.

პასკევიჩმა გადაწყვეტილად განაცხადა, რომ ოსები არასოდეს არ იყვნენ ამ მემამულეთა მფლობელობაში, რომ ამ უკანასკნელებმა თავიანთი უფლებები ოს გლეხებზე წამოაყენეს მხოლოდ რუსების ხელისუფლების დამყარების შემდეგ საქართველოში“ (სამხრ. ოსეთის ისტორიის ნარკვ. გვ. 182). პასკევიჩამდე გაცილებით ადრე წერდა ვახუშტი, თუ როგორ დასახლდნენ ოსები ქართველთა მიწისმფლობელთა მამულებში. – „ხოლო რაოდენნი ოსნი დავსწერეთ ამ ადგილებთა შინა, პირველად სახლებულან ქართველნი გლეხნი, შემდგომად მეპატრონეთა მათთაგან გადმოსახლებულან ოსნი, ქართველნი ბართა შინა ჩამოსულან“... (ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 364).

აქ „მეპატრონის“ ქვეშ იგულისხმება არა ოსების მეპატრონენი, არამედ იმ „ადგილების“ მეპატრონენი, რომლებიც ქართველი გლეხებისაგან დაიცალა. „ადგილების მეპატრონეებს“, ანუ მემამულეებს მიწის დამუშავებისა და ადგილების მოვლის მიზნით თავიანთ მამულში ჩამოუსახლებიათ „ოსები“. პასკევიჩამდე დიდი ხნით ადრე ცნობილი იყო, რომ მთიანეთის მიწა-წყლის მფლობელნი ქართველი მემამულეები იყვნენ, ხოლო ოსი გლეხები ამ „მეპატრონეთა“ მიწებზე ისხდნენ. გარდა ამისა, მოღწეულია უამრავი საბუთი, სიგელი, რომელიც ადასტურებს ქართველთა მფლობელობას. შემდეგ რუსეთის ხელისუფლება იძულებული გახდა მხედველობაში მიედო ეს საბუთები, ქართველთა უფლებები ოსებით დასახლებულ მიწა-წყალზე სცნო გორისა და თბილისის სასამართლოებმა, რაც უარყო პეტერბურგმა.

პასკევიჩმა აუცილებლად მიიჩნია „დადგენილიყო, რომ არც ერთ ქართველ მემამულეს მამულზე, რომელიც სინამდვილეში მთავრობის მიერ იარაღით მათი დაჭერის დროს არ იმყოფება მათ მფლობელობაში, უფლება არ ჰქონდეს მამულზე“ («сделать постановление, чтобы никто из грузинских помещиков на имения, не находящиеся в действительном их владений при занятии оных правительством вооруженной рукой, права не имел»). (იქვე, გვ. 182).

სინამდვილეში რას წარმოადგენდა ასეთი დადგენილება? ფაქტიურად, ეს იყო მოწოდება ოსი გლეხებისადმი, აჯანყებულიყვნენ ქართველ მემამულეთა წინააღმდეგ. მართლაც, თუ კი გლეხები არ სცნობდნენ მემამულეთა უფლებას და გააძევიდნენ მას, ხოლო შემდეგ ამ მამულს დაიჭერდა, ხელისუფლება იარაღის ძალით ამ „აჯანყებას“ ჩახშობდა, ქართველ მემამულეს ამ დადგენილების თანახმად, უფლება ერთმეოდა ამ მიწაზე. შეიძლება მამული ერთ ხეობაში ყოფილიყო, ხოლო მემამულეს სახლ-კარი სულ სხვაგან ჰქონოდა, ოს გლეხებს კი ამ ხეობის მამულებში არ ეცნოთ მემამულის უფლება, მაგრამ საერთოდ, არც შეხებოდნენ მემამულის სახლ-კარს, ხეობის ალებისას რუსის ჯარის მიერ ამ ხეობის მამულს მემამულე კარგავდა. ალბათ, სწორედ ასე უნდა გავიგოთ პასკევიჩის ზემოთ მოყვანილი განცხადება.

ასეთ დროს ვინ რჩებოდა მოგებული? მოგებულნი რჩებოდნენ, პირველ რიგში, აჯანყებული ოსები, რადგანაც მემამულე მოიშორეს, ასევე ხელისუფლება – პოლიტიკური მოწინააღმდეგე, ქართველი მემამულე, ეკონომიურად დასუსტდა.

ჩანს, სწორედ ცარიზმის ასეთი მიდგომის გამო გახშირდა ქართველ მემამულეთა საწინააღმდეგო გამოსვლები შიდა ქართლში. ოსი გლეხები მასიურად აღარ სცნობდნენ მემამულეთა უფლებებს. რუსი ხელისუფლება და თვით პეტერბურგის სენატი მხარს უჭერდა ოს გლეხებს იმით, რომ ქართველ მემამულეთა უფლებებს არ სცნობდა.

შიდა ქართლის მთიანეთსა და მთისწინეთში ფაქტიურად დაიწყო სამოქალაქო ომი თუ არა, რაღაც მსგავსი მაინც ოს გლეხებსა და ქართველ მემამულეთა შორის. ამ ომის ექვს ათეული წლების მანძილზე გაისმოდა არა მარტო შიდა ქართლში, არამედ თბილისსა და პეტერბურგშიც.

რა პოზიცია ეჭირა, ვისი მხარე ეჭირა ქართველ გლეხს ამ „ომში“? ეს „ომი“ იყო არა ეროვნულ ნიადაგზე წარმოშობილი, არამედ სოციალურზე, აქ ეროვნებას მნიშვნელობა არ ენიჭებოდა, მაგრამ ადმინისტრაცია მას ეროვნულ სახეს აძლევდა. უნდა გავითვალისწინოთ, რომ იმ დროს მთელ რუსეთის იმპერიაში ბატონყმობა არსებობდა და ყმათა ფენებიდან მუდმივი გუგუნი გაისმოდა განთავისუფლებისათვის. საქართველოში, ისევე როგორც იმპერიაში, ყმა-გლეხებს განთავისუფლება სურდათ, ხოლო თუ ეს გათავისუფლება მიწით იქნებოდა – კიდევ უფრო უკეთესი.

შიდა ქართლში განსაკუთრებული მდგომარეობა შეიქმნა. თუ მთელ იმპერიაში ხელისუფლება სასტიკად ახშობდა გლეხთა ყოველ გამოსვლას, აქ გლეხებს (ოღონდ ოსური ეროვნებისას) მემამულის მფლობელობისაგან განთავისუფლების საშუალება მიეცათ. ოს გლეხად ყოფნა სანატრელი ან სასურველი გახდა მის მეზობლად მცხოვრები ქართველი გლეხისათვის XIX საუკუნის 50-იან წლებში. ოსი გლეხები ფაქტიურად ბატონყმობისაგან გაათავისუფლეს.

როგორც ვთქვით, ცარიზმის ბატონობის დროს შიდა ქართლში ჩამოყალიბდა ეთნოფსიქოლოგიური მოვლენა – „ოსობა“. ოსი გლეხების სოციალურმა უპირატესობამ, პრივილეგიებმა საფუძველი დაუდო ეთნოფსიქოლოგიაში გადაზრდილ სოციალურ ფსიქოლოგიას: ოსად ყოფნა უკეთესია, სოციალურად მომგებიანია – ქართველთა გაოსებას ამით მყარი საფუძველი ჩაეყარა.

თუ გავითვალისწინებთ იმ გასაოცარ სოციალურ-ეკონომიკურ უპირატესობებს, რომელთაც ოსებს ანიჭებდა რუსეთის ხელისუფლება მათი „გაქრისტიანებისა“ და ქართველ მემამულეთაგან „დაცვის“ მიზნით, ნათლად გამოჩნდება სურათი მთიელი ქართველი ტომების და შიდა ქართლელების გაოსებისა, მათთვის მიმზიდველი გამხდარა „ოსობა“ (და აქედან ოსური ენა). თანამედროვე სამხრეთ ოსების ენას რომ ქართული ენის ძლიერი გავლენა აქვს, ეს შეუმჩნეველი არ დარჩენიათ მკვლევარებს, „ენობრივი მონაცემებით ვ. აბაევი თვლის, რომ ჩრდილო ოსური ენა უკანასკნელი ორასი წლის მიხედვით უფრო რუსული ენის გავლენას გვიჩვენებს, ხოლო სამხრეთ ოსური – ქართული ენისა“ (ი. მეგრელიძე, „სიძველენი ლიანვის ხეობაში“ 1984 წ., გვ. 11). „ზოგი ავტორი საეჭვოდ მიიჩნევს ჩრდილოელი და სამხრეთელი ოსების ერთიან წრმომავლობას, მაგალითად, ვახუშტი ბაგრატიონი წერდა: დვალებს „ენა აქვთ ძველი, დვალური და აწ უბნობენ ოსურსა“ (იქვე, გვ. 70). დვალების გაოსება ცნობილია, მათ მსგავსად გაოსდნენ შიდა ქართლში

ჩამოსახლებისა და ბარში დაბინავების შემდეგ, მათი „ზედაფენების ქვეშ“ მოქცეული ქართველებიც (გ. ჯალაბაძე, დასახ. ნაშრ.; რ. თოფჩიშვილი, „XIX ს. მოსახლეობის აღწერის მასალები საქართველოს ეთნოისტორიისა და სოციალური ყოფის შესახებ“, „მნათობი“, 1987 № 12, გვ. 161; რ. თოფჩიშვილი, „ქსნის ხეობის მოსახლეობის ზოგიერთი ეთნოისტორიული საკითხი (XVIII-XX სს). „მაცნე“ ისტორიის სერია, 1987 № 4, გვ. 34-35, 39; გიულდენშტედტი, დას. ნაშრომი და სხვა).

ჩვენ XIX საუკუნეში ქართლელი გლეხების გაოსების ერთ-ერთ მიზეზად მიგვაჩნია 1851 წლის დადგენილება რუსეთის იმპერიის სენატისა, რომლითაც მან „...უკანონოდ ცნო მაჩაბლების ცდები ოსების დასაყმევებლად, მაგრამ აღიარა მიწაზე მაჩაბლების მემამულური უფლებები და ამ მიწით სარგებლობისათვის ნება დართო ოსებისაგან მოსავლის მხოლოდ ერთი მეათედი მიეღოთ. სხვა ხეობათა გლეხები ყმებად რჩებოდნენ“ (ქს.ე. ტომი „საქ. სსრ“, 1981, გვ. 338).

როგორც სენატის დადგენილება უჩვენებს, ისტორიულ სამაჩაბლოში, რომელიც ვრცლად იყო გადაჭიმული და შიდა ქართლის მნიშვნელოვან ნაწილს წარმოადგენდა, ფაქტიურად გლეხები დაიყო კატეგორიებად ეროვნული ნიშნით: თუ გლეხი ეროვნებით ოსი იყო, ის ბატონყმური უფლისაგან თავისუფლდებოდა. თუ გლეხი ეროვნებით ქართველი იყო, კვლავინდებურად ყმად რჩებოდა. ეს იყო უზარმაზარი მნიშვნელობის მოვლენა შიდა ქართლის გლეხობისათვის, მაგრამ რუსეთის სენატი ამიტომაც არ დაკმაყოფილდა, მან ფაქტიურად შიდა ქართლის გლეხობა ეკონომიკური თვალსაზრისითაც ორ კატეგორიად დაყო: თუ გლეხი ოსი ეროვნებისა იყო, მას უფლება ჰქონდა, ესარგებლა მემამულის მიწით და ამისათვის მხოლოდ ერთი მეათედი უნდა გადაეხადა მოსავლისა, მაშინ, როცა ქართველ გლეხს მემამულისათვის, რომელიც ამავე დროს მისი მებატონეც იყო, კვლავ ყმური წესით უნდა ეხადა გადასახადი მიწით სარგებლობისათვის.

მართლაც, შეუძლებელია ასეთი სოციალური პირობების გამო ქართველ გლეხებს არ ჰქონოდათ სურვილი გადასულიყვნენ „ოსების“ კატეგორიაში. ოსი პირადად თავისუფალი ან სახელმწიფო გლეხი გახდა, ის ეკონომიურად წელგამართული იყო, რადგანაც მოსავლის მხოლოდ მეათედს იხდიდა, ხოლო ქართველი გლეხი ბატონყმობის უფელში შებმული არათავისუფალი გლეხი იყო.

მაშასადამე, 1851 წელს სენატმა სამაჩაბლოს ოსები ყმობისაგან გაათავისუფლა. სამაჩაბლოში ვისაც თავისუფლება სურდა, ოსად უნდა ჩაწერილიყო. პირობები ისეთი იყო, რომ ქართველად ყოფნას ოსად ყოფნა ჯობდა. ოსობა თავისუფლებისა და ეკონომიური სიძლიერის მომტანი იყო.

ჩანს, სწორედ ასეთი იყო შედეგები სენატის 50-იან წლებში და პასკევიჩის 30-იან წლებში გადაწყვეტილებებისა, მაგრამ იყო თუ არა ტენდენციური მათი მოქმედება?

როგორც ვთქვით, პასკევიჩმა საეჭვოდ გამოაცხადა მაჩაბლებისა და ქართველ მემამულეთა უფლებები შიდა ქართლის მიწებზე მაშინ, როცა ქართველ მეფეთა დროს ეს, უეჭველია, „დიდი ღიახვის აუზი ადრე შედიოდა ქართლის საერისთავო-საერისთავოში, რომლის დაცემის შემდეგ ის უშუალოდ დაექვემდებარა მეფის ხელისუფლებას და იმართებოდა მოურავების მიერ. ... თავიდან მაჩაბლები იყვნენ წვრილი ფეოდალ-მიწისმფლობელები ღიახვის ხეობაში (მის ქვემო წელში). მათ თანდათან გააფართოვეს თავიანთი სამფლობელო მეფის ერთგული სამსახურით (XVI საუკუნეში). შემდგომ ისარგებლეს ცენტრალური ხელისუფლების სისუსტით და ადგილობრივი წვრილი მიწათმფლობელების მძიმე ეკონომიკური მდგომარეობით, გამოიჩინეს დიდი აქტიურობა თავიანთი სამფლობელოების გაფართოებისას როგორც შეძენის, ისე ახალი მიწების პირდაპირი მიტაცების გზით. XVII საუკუნის მეორე ნახევარში მაჩაბლებმა თვითნებურად დაიკავეს დაცარიელებული სახელმწიფო მიწები (სახასო) ღიახვის ხეობაში და მოსახლეებს ასახლებდნენ იქ. ქართლის ნაცვალმა ლევანმა (შაჰყულიხანმა) 1704 წლის სიგელით დაუმტკიცა ბაადურ მაჩაბლის შვილებს ფირანსა და ბორტს მამის მიერ მისაკუთრებული მიწები. მეფე იესემ (ალიყულიხანმა) 1714 წლის სიგელით უწყალობა ბიძაშვილებს – ლევან, დავით, ფარსადან და ალხაზ მაჩაბლებს მთის სოფლები. „ისინი, რომელთაც იქ ჩაასახლებთ – წერდა ის – თქვენ გემსახურონ ისეთივე პირობით, როგორც

სხვა მაჩაბლებს ემსახურებიან მათი მთიელები და დვალები“ (სამხრ. ოსეთის ისტ. ნარკ. I, გვ. 96-98).

აქედან სრულიად აშკარაა, რომ არა მარტო ქართლის მთიანეთის ერთი ნაწილი, არამედ დვალებით დასახლებული ტერიტორიებიც კანონიერად ეკუთვნოდათ მაჩაბლებს, მათი მფლობელობა დამტკიცებული იყო ქართველ მეფეთა სიგელებით. ეს მიწები დაუსახლებელი იყო, შემდგომ მაჩაბლებმა იქ ჩაასახლეს ძირითადად გაოსებული დვალები, მაგრამ არც ისაა გამორიცხული, რომ მაჩაბლებს დაცარიელებული მთის მამულებში ქართლელი გლეხებიც ჩაესახლებინათ. ამ აზრის გამოთქმის უფლებას იძლევა ის, რომ მოღწეული დოკუმენტების თანახმად, მაჩაბლები თავიანთ გლეხებს გარკვეულ პრივილეგიებს ანიჭებდნენ. მართლაც, ცნობილია, რომ ქართველი მიწისმფლობელები ახალი მიწების დასახლებისას ახალმოსახლებებს პრივილეგიებს ანიჭებდნენ გარკვეული ხნის მანძილზე, რათა ისინი მიწაზე დაემაგრებინათ. ჩანს, ასევე იქცევიან მაჩაბლებიც: „მაჩაბლები ცდილობდნენ შეექმნათ საყრდენი თავიანთ გლეხებში ზოგიერთი მათგანისათვის განსაზღვრული პრივილეგიების მინიჭებით“ (იქვე, გვ. 109). ასეთი სათარხანო სიგელი მიუცია ლევან მაჩაბელს მადინა მელაძისა, მისი ძმებისა და ბიძებისათვის XVIII საუკუნეში.

როგორც ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, პასკევიჩსა და, საერთოდ, რუსულ ხელისუფლებას არავითარი საფუძველი არ ჰქონდათ დიდი ლიანხვის ხეობა და დვალებით (ოსებით) დასახლებული ქართლის მთიანეთი არ ეცნო ქართველ მიწისმფლობელთა (მაჩაბლების) მამულებად.

ითქვა, რომ მაჩაბლები თარხნობას, ანუ თავისუფლებას აძლევდნენ გლეხებს, თარხნები ყმებთან შედარებით პრივილეგიების მქონენი იყვნენ. აქედანაც ჩანს, რომ სამაჩაბლოში მცხოვრები გლეხები არ იყვნენ თავისუფლები და ისინი მაჩაბლების საკუთრებაში შედიოდნენ. ეს შეეხება, ცხადია, ოსებსაც, რომლებიც მაჩაბლებმა ჩაასახლეს კიდევ დაცარიელებულ მამულებში. როგორც მეფე იესეს ზემოთ მოყვანილი სიგელიდან ჩანს, ოსები და დვალები ვალდებული იყვნენ გარკვეული პირობით ემსახურათ მემამულისათვის.

მართლაც, „ოსები, რომლებიც დასახლებულნი იყვნენ ქართველ მემამულეთა მიწებზე, გადაქცეულნი იყვნენ ყმა გლეხებად და ფეოდალური მორჩილების მძიმე ტვირთს ეწოდნენ“ (იქვე, გვ. 108). ამას ადასტურებს სხვადასხვა ძველი სიგელები (იქვე, გვ. 108-109).

მაშასადამე, მაჩაბლების მიწებზე დასახლებული ოსები ყმა გლეხები იყვნენ, ანდა რაიმე საყმე პირობით დაკავშირებულნი ფეოდალთან, ამიტომაც სენატის 1851 წლის გადაწყვეტილება, რომელმაც არ სცნო მაჩაბლების მამულებში მცხოვრები ოსების ყმობა, უსამართლო იყო.

ცარიზმის ხელისუფალთა მიერ წაქეზებული გლეხები უარს აცხადებდნენ ყმობაზე, მაჩაბლებიც რუსეთის ხელისუფლებას მუდამ უმტკიცებდნენ, რომ მათ საუკუნოვანი უფლებანი ჰქონდათ მათზე. 1830 წელს მაჩაბლებმა საჩივარი თავიანთი გლეხების მიმართ შეიტანეს გორის სასამართლოში. მათ სასამართლოს წარუდგინეს ქართველ მეფეთა მიერ სხვადასხვა დროს მიღებული დოკუმენტები გლეხების ფლობის უფლების შესახებ. მათ განაცხადეს, რომ სამასი წლის მანძილზე ისინი მათ ფლობდნენ, საქართველოს რუსეთთან შეერთების დროს მეფის ხელისუფლებამ ცნო ეს უფლება. თავის მხრივ, გლეხმა-ოსებმა ასევე წარმოადგინეს ქართველ მეფეთაგან მიღებული დოკუმენტები, რომლებიც ადასტურებდნენ მემამულეთაგან მათ დამოუკიდებლობას. ოსმა გლეხებმა განაცხადეს, რომ ისინი მუდამ ცხოვრობდნენ თავისუფლად და თავისი ნებით არასდროს არ იხდიდნენ არავითარ გადასახადს, თუ კი ამას არ აიძულებდნენ (იქვე, გვ. 186).

1830 წლიდან 1845 წლამდე სასამართლოს გადაწყვეტილება არ გამოუტანია, საქმის გარჩევა გაჭიანურდა. ამასობაში გლეხები მემამულეებს ებრძოდნენ, ხოლო ისინი ჩიოდნენ.

1845 წლის 12 დეკემბერს გორის სასამართლომ გამოიტანა გადაწყვეტილება: ჯავის, ურსძუარის და ძომავის ხეობებში მცხოვრები ოსები დარჩნენ თავად მაჩაბლების მუდმივ მფლობელობაში (იქვე, გვ. 186).

სასამართლოს ასეთმა გადაწყვეტილებამ გლეხები არ დააკმაყოფილა. ცხადია, არც ხელისუფლება შეურიგდებოდა ქართული მხარის გაძლიერებას, ამიტომაც მეფისნაცვალმა ვორონცოვმა დანიშნა კომისია ამ საკითხის გამორკვევისათვის. მაგრამ თბილისის სასამართლო პალატამაც დაადგინა: „ოსებმა თავიანთი თავისუფლება ვერაფრით ვერ დაამტკიცეს“ (იქვე, გვ. 186). თბილისის სასამართლო პალატამ დაამტკიცა გორის სასამართლოს დადგენილება.

რა შედეგი შეიძლება მოჰყოლოდა სასამართლოთა ასეთ დადგენილებას? გაძლიერდებოდა შიდა ქართლში ქართული ელემენტი, გაძლიერდებოდა საერთოდ ქართული ეროვნული სული, რაც საფუძვლად დაედებოდა ქართული პოლიტიკური ძალის გაძლიერებას შიდა ქართლში. ყოველივე ეს სრულიად დაუშვებელი იყო ცარიზმისათვის, რომელიც საქართველოს სხვადასხვა კუთხეებში ჭარ-ბელაქანიდან მესხეთ-აფხაზეთამდე იბრძოდა სწორედ ქართული პოლიტიკური სიძლიერის მოსპობისათვის. სწორედ ამ მიზეზის გამო, რასაც საბაბად ელო ვითომდა „სამართლიანობა“, ცარიზმმა მაჩაბლების საქმე გადასცა სენატს, რომელიც ათასობით კილომეტრით იყო დაშორებული შიდა ქართლიდან, ადვილად შეეძლო არარსებული არსებულად მოეჩვენებინა. სენატი, ცხადია, იმპერიის ინტერესებს ყველაზე მაღლა აყენებდა. სენატისათვის ეს საქმე იყო არა სამოქალაქო, არამედ პოლიტიკური საქმე, რაც მის დადგენილებაშიც გამოჩნდა. დადგენილებაში ნახსენებია არა „გლეხები“, არამედ „ოსები“. „ოსები“ სენატისათვის ეროვნება იყო, ხოლო მაჩაბლების თვალსაზრისით კი - ყმები. იმპერია არ დაუშვებდა, რომ ოსები ქართველების მორჩილებაში დარჩენილიყვნენ, ყოველი ეროვნება თვით იმპერიას უნდა დამორჩილებოდა უშუალოდ. სენატმა გააუქმა თბილისის სასამართლო პალატის დადგენილება, ხოლო ოსები მაჩაბლების ყმად არ ცნო (იქვე, გვ. 186).

რუსეთის იმპერია იმ დროისათვის „სამართლებრივ“ სახელმწიფოდ აჩვენებდა თავის თავს, ხოლო ვორონცოვი ცნობილი იყო ქართველების „კეთილისმყოფელად“. ამიტომაც, ამ უკანასკნელმა სენატის დადგენილება არასწორად ჩათვალა (იქვე, გვ. 187) და საჭიროდ მიიჩნია უშუალო მოლაპარაკებები ეწარმოებინა მაჩაბლებთან. ვორონცოვს სურდა, მაჩაბლებს უარი ეთქვათ ოს გლეხებზე, რათა ისინი გადასულიყვნენ სახელმწიფო გლეხების კატეგორიაში, სანაცვლოდ მაჩაბლებს ჯილდო მიეცემოდათ; მაჩაბლები დათანხმდნენ, იმპერატორს ვორონცოვმა წარუდგინა შემდეგი წინადადება: 1. ჯავის, ურსმუარის, დომაგის, ჩესელთის, ზრუგის, რუკისა და კოშკას ხევებში მცხოვრებ ოსებზე უფლებათა სანაცვლოდ მაჩაბლებს დაენიშნათ სამემკვიდრო პენსია, წელიწადში ექვსი ათასი მანეთი ვერცხლით; 2. რადგანაც თავად მაჩაბლებს რჩებოდა უფლება დასახლებული ხეობების საკუთრებისა, ამიტომაც ოსები, რომლებიც ამ მიწებს იყენებდნენ, ვალდებულნი იყვნენ, მათთვის გადაეცათ მოსავლის მეათედი.

იმპერატორმა 1852 წლის 8 ივნისს დაადო რეზოლუცია „თანახმა ვარ“. აღნიშნულ მაჩაბელთა მამულებში აღმოჩნდა 1137 კომლი გლეხი.

„პირადი თავისუფლების მიღებისა და მაჩაბლების მამულებში საცხოვრებლად დარჩენის შემდეგ ოსი გლეხები აღმოჩნდნენ თავისებურ მდგომარეობაში: ისინი სახელმწიფო გლეხებად იყვნენ ჩარიცხულნი, მაგრამ ამავე დროს განაგრძობდნენ ამ ფეოდალებისათვის ფეოდალური რენტის გადახდას“ (იქვე, გვ. 187).

ოსმა გლეხებმა მოიპოვეს უდიდესი გამარჯვება – ისინი პირადად თავისუფალნი გახდნენ 1852 წელს, იმ დროს, როცა ქართველ გლეხს ბატონყმური უღლისაგან კანონიერ განთავისუფლებასა და პირად თავისუფლებაზე ოცნებაც კი არ შეეძლო.

ოსი გლეხების განთავისუფლებისათვის სახსრები თვით სახელმწიფომ გაიღო. თავისუფლების გარდა, ოსმა გლეხებმა ქართველ გლეხებთან შედარებით, როგორც ითქვა, ეკონომიკური უპირატესობაც მოიპოვეს. ისინი მიწით სარგებლობისათვის მოსავლის მხოლოდ მეათედს იხდიდნენ, მაშინ, როცა ქართველი გლეხი არც თავისუფალი იყო და არც ასეთი უფლება ჰქონდა.

მეათედის გადახდა თუ არ სურდა ოს გლენს, მას, როგორც პირადად თავისუფალს, შეეძლო დაეტოვებინა მემამულის მიწა და სხვაგან გადასულიყო, იქ, სადაც უკეთესი პირობები იქნებოდა. ქართველ გლენს, როგორც ყმას, ცხადია, თავისი მებატონის მიწის დატოვების უფლება არ ჰქონდა.

ოსებმა ისარგებლეს თავიანთი უფლებით, ისინი შეეხიზნენ სხვა მემამულეებს ქვემო ქართლის ბარში. ცხადია, მთებში ცხოვრებას ბარში, ნაყოფიერ მიწებზე ცხოვრება სჯობდა.

ოსების პირადი თავისუფლება და ნაყოფიერ მიწებზე დასახლების უფლება ქართველ გლენს უბიძგებდა, ოსად გამოეცხადებინა თავისი თავი. მართლაც, როგორც ჩანს, მთიელი ქართველები ოსებად აცხადებდნენ თავიანთ თავს და, როგორც ოსები, ეხიზნებოდნენ ბარელ მემამულეთა მიწებს. შიდა ქართლში მკვეთრად იზრდება „ხიზანთა“ რიცხვი. ხოლო შიდა ქართლიდან გასული „ხიზნები“ ესახლებიან კახეთში, თრიალეთსა და სხვაგან.

„XVIII საუკუნის მეორე ნახევარში განსაკუთრებით იზრდება „ნებით მოსულ“, ანუ „ხიზან“ გლენთა რაოდენობა. შემთხვევითი არაა, რომ ტერმინი „ხიზანი“ ამ დროს მკვეთრად გამოხატულ სოციალურ შინაარსს იღებს. ხიზანი თავისებური სოციალურ-ეკონომიკური მდგომარეობის მქონე გლენის აღსანიშნავ ტერმინად XVIII საუკუნის მეორე ნახევარში იქცა“ (საქ. ისტ. ნარკ. ტ. IV, გვ. 555).

ხიზნებს უწოდებდნენ გლენებს, რომლებიც ერთი ფეოდალიდან მიდიოდნენ და ეფარებოდნენ მეორეს. ჩანს, მთიელები და მცირე მიწებზე მცხოვრები როგორც ქართველები, ისე ოსები ეხიზნებოდნენ ბარელ მემამულეებს. ბატონყმობის დროს მებატონეს სხვასთან შეხიზნულ ყმაზე უფლებები გააჩნდა. ოსური მოსახლეობა საერთოდ უარს აცხადებდა ყმურ მორჩილებაზე, ხოლო XIX საუკუნის დასაწყისში მას მეფის ხელისუფლება მფარველობდა, ამიტომაც შედარებით მეტი თავისუფლება ჰქონდა და მათთვის ხიზნობა უფრო ნაკლებ სირთულესთან იყო დაკავშირებული. მაგალითად, 1811 წელს საქართველოს მთავარმართებელმა გენერალმა ტორბასოვმა იმპერატორს წარუდგინა მოხსენება და მოითხოვა, რომ თავაურის ხეობის მცხოვრებლები (ოსები) მოექციათ ქრისტიანობაზე მათი რუსეთთან დაახლოების მიზნით და მეფის „კეთილქვეშევრდომად“ გადაქცევისათვის. ამისათვის საჭირო გახდა, გაეთავისუფლებინათ ქსნის მამულ გვერდისძირის ოსები თავად ერისთავის დაქვემდებარებისაგან და სამაგიეროდ მათთვის მიეცათ 10 000 მანეთი ვერცხლით (სამხ. ოს. ისტ. ნარკ. გვ. 171).

აქედან ჩანს, თუ რა მიზნით ათავისუფლებდნენ ოსებს ქართველი თავადის დაქვემდებარებისაგან ცარიზმის მოხელეები XIX საუკუნის დასაწყისში. კიდევ უფრო მეტი თავისუფლება და უფლებები მიანიჭა პასკევიჩმა ოსებს, ოსები სარგებლობდნენ ამით და მთებიდან ბარელ მემამულეებს ეხიზნებოდნენ. მემამულეებიც დაინტერესებულნი იყვნენ მუშა ხელით – „ოსი გლენები, მცხოვრებნი დღევანდელ ქართლის რაიონში, ცხოვრობდნენ თავად ციციშვილების მიწებზე. მრავალი მათგანი გადმოსახლდნენ მთის სოფლებიდან ჯერ კიდევ XIX საუკუნის 30-იან წლებში თვით თავადების მიწვევით ხიზანთა უფლებით“ (იქვე, გვ. 202). ხიზნებს დიდი უფლებანი და უპირატესობანი ჰქონდათ ყმებთან შედარებით. ეს უფლება ძირითად ოს მოსახლეობას ენიჭებოდა. ჩანს, ქართველი მთიელებიც ოსებად აცხადებდნენ თავს ხიზნობის უფლების მოპოვებისათვის, ამას მიუთითებს მათი ქართული გვარები და ქართული ენის, როგორც დედა ენის ცოდნა. ხიზანთა რიცხვი განსაკუთრებით იმის შემდეგ უნდა გაზრდილიყო, რაც სენატმა 1852 წელს ბატონყმობისაგან გაათავისუფლა ოსი გლენები. სხვათა შორის, უნდა აღინიშნოს, რომ 1864 წლის რეფორმა ბატონყმობისაგან გაათავისუფლების შესახებ მაჩაბლების ოსებს არ შეეხო, რადგანაც ისინი უკვე თავისუფლები იყვნენ: „1864 წლის რეფორმა არ გავრცელდა აგრეთვე თავად მაჩაბლების სამფლობელოში მცხოვრებ ოსებზე, რადგანაც ისინი ჯერ კიდევ 1852 წელს იყვნენ განთავისუფლებულნი ბატონყმური დამოკიდებულებისაგან“ (იქვე, გვ. 196). ეს ფაქტია, რომლის უარყოფა შეუძლებელია. საქართველოში ბატონყმობის გადავარდნამდე დიდი ხნით ადრე

ყმობისაგან გათავისუფლებული ოსები და ამ მიზეზის გამო „გაოსებული“ ქართველები ხიზნების სახით ეფინებოდნენ შიდა ქართლის ბარსა და აღმოსავლეთ საქართველოს სხვა რაიონებს.

„ხიზნის კატეგორიის მქონე გლეხები რეგიონში შედარებით მრავლად იყო: მათი დიდი ნაწილი თავმოყრილი იყო თავად ფალავანდიშვილების მამულებში (საფალავანდოში), დღევანდელი ზნაურის რაიონში. ეს ადგილები დასახლებულნი იყვნენ რეგიონის ცენტრალური რაიონებიდან გადმოსულებით – თავად მაჩაბლების და ასევე ქსნის ერისთავის სამფლობელოებიდან“ (იქვე, გვ. 172).

ხიზნებს ჩვეულებრივ გლეხთან შედარებით ის უპირატესობა ჰქონდათ, რომ ისინი პირადად თავსუფალნი იყვნენ და აგრეთვე უფლება ჰქონდათ უვადო სარგებლობაში ჰქონოდათ მამულის მიწები. ხიზნები, როგორც ვთქვით, აქ იყვნენ ოსები ან „გაოსებული“ ქართველები, ხოლო ჩვეულებრივი გლეხები კი ადგილობრივი ყმები იყვნენ. ამ ყმასთან (ე.ი. ქართველთან) შედარებით ხიზანს (ე.ი. ოსს) ის უპირატესობა ჰქონდა, რომ ის თავისუფალი და მიწის მფლობელი იყო. აქედან ჩანს, თუ რა მაგიური ძალა ჰქონდა შიდა ქართლის გლეხის თვალში „ოსობას“. „ოსობა“ თავისუფლებასა და მიწის ქონებას ნიშნავდა, გლეხისათვის ეს ყველაფერს მოიცავდა.

„ხიზნები სხვა გლეხებისაგან განსხვავდებოდნენ იმით, რომ გააჩნდათ პირადი თავისუფლება და უფლება მემამულის მიწების უვადო მოხმარებისა“ (იქვე, გვ. 172).

მემამულეს, რომელიც ხიზანს მიიღებდა, იურიდიულად არ შეეძლო ის თავის ყმად გამოეცხადებინა (იქვე, გვ. 172). ხიზანსა და მემამულეს შორის უფლება-მოვალეობანი მტკიცედ იყო დადგენილი ხელისუფლების მიერ. მართალია, ხიზანი მემამულის მიწაზე ცხოვრობდა, მაგრამ თავისი საკარმიდამო ნაკვეთის გადასახადს არ იხდიდა, მიწების მოხმარებისათვის განსაზღვრულ გადასახადს იხდიდა. შეეძლო, ესარგებლა ტყითა და სარწყავი წყლით (იქვე, გვ. 173). ხიზნები, თავის მხრივ, ჯგუფებად იყოფოდნენ. პირველ ჯგუფში 10 დესეტინამდე მიწის მქონე ხიზნები შედიოდნენ. მემამულის მიწით სარგებლობისათვის გადასახადი უნდა ეხადათ. გადასახადი წელიწადში იყო 15 მანეთიდან 130 მანეთამდე, მიწის ფართობის მიხედვით (იქვე, გვ. 173). მემამულეები ხიზნებს დიდ შეღავათებს აძლევდნენ. მაგალითად, მემამულის მიწაზე ბალის გაშენების შემდეგ ხუთი ან მეტი (12 წლამდე) ბალი ხიზანს ეკუთვნოდა, თითქმის მსგავსად იყო ვენახის გაშენებისას.

„ბარის სოფლებში ოს-ხიზნების რაოდენობა მუდმივად იზრდებოდა, ისინი ძირითადად მემამულე ფალავანდიშვილების, აგრეთვე ხერხეულიძეების, ტეტიშვილების, ფავლენიშვილების და სხვათა მიწებზე“ (იქვე, გვ. 195).

ბატონყმობის გადავარდნის შემდეგ ბატონებმა ყმებზე უფლებები დაკარგეს, მამულები კი დარჩათ, ყოფილი ყმა ახლა თავისუფალი გლეხი გახდა, ყოფილი ბატონები თავიანთი ეკონომიკური მდგომარეობის შენარჩუნების მიზნით გარკვეული პირობებით მიწებს დასამუშავებლად აძლევდნენ ყოფილ ყმებს – თავისუფალ გლეხებს. ამავე მამულში ცხოვრობდნენ ოსი ხიზნები, რომელნიც ამ გლეხთან შედარებით უფრო ნაკლებ გადასახადს იხდიდნენ. უფრო მეტიც, ოსური წარმოშობის ხიზნებს აღარ სურდათ რაიმე გადასახადი ეხადათ მემამულის მიწით სარგებლობისათვის, ანდა ითხოვდნენ შეღავათებს, მემამულეებს კი სურდათ, მათაც ისეთივე გადასახადები ეხადათ, როგორც სხვა გლეხებს. ამაზე ხიზნები არ თანხმდებოდნენ.

„იმის გამო, რომ ხიზნები პირადად თავისუფალ გლეხებად ითვლებოდნენ, 1864 წლის რეფორმა მათზე არ გავრცელდა და მემამულეებმა დაიწყეს მათი უფრო მკაცრი ექსპლუატაცია.“

საგლეხო რეფორმის შედეგ მრავალი მემამულე შეეცადა, გაესახლებინათ თავიანთი მიწებიდან ოსი ხიზნები, მაგრამ მტკიცე ბრძოლის შედეგად ამ უკანასკნელებმა შეძლეს დარჩენილიყვნენ მემამულეთა მიწებზე“ (იქვე, გვ. 195).

მემამულეებმა ვერ შესძლეს, თავიანთი მიწებიდან გაესახლებინათ ოსი ხიზნები, „ოსი გლეხების ბრძოლა, ისევე როგორც საქართველოს სხვა რეგიონებში, გამოიხატებოდა როგორც გადასახადის

გადახდის თავის არიდებით, ასევე მემამულეთა საწინააღმდეგო საჩივრებით, მათ წინააღმდეგ შეიარაღებული გამოსვლებით. თავიანთ მოთხოვნებს ისინი იხილავდნენ შეკრებებისას, ხოლო შემდეგ წერილობითი ფორმით უგზავნიდნენ ოფიციალურ ხელისუფლებას, თვით სენატსა და მეფეს... უგზავნიდნენ თავიანთ რწმუნებულებს სამაზრო უფროსთან, გუბერნატორთან და კავკასიის მეფისნაცვალთან“ (იქვე, გვ. 198).

ხიზნებს მემამულეებისათვის არა თუ გადასახადების გადახდა აღარ სურდათ, არამედ ითხოვდნენ მიწებს, ტყეებს, საძოვრებს, უფრო მეტიც, ჰკლავდნენ მემამულეებს, უწვავდნენ სახლ-კარს, უჩეხავდნენ ტყეს, უნებართვოდ სარგებლობდნენ საძოვრებით, უხნავდნენ მიწებს (იქვე, გვ. 198).

ყველა ქართველი მემამულის წინააღმდეგ ბრძოლა იყო გაჩაღებული. ხერხეულიძეებს, მაჩაბლებს, ერისთავებს სახლ-კარი გადაუწვეს (გვ. 198), ასევე აზარალებდნენ ფალავანდიშვილებს (გვ. 198), თუმცა ძალიან ეცადნენ, მაგრამ მემამულეებმა ვერ შესძლეს ხიზნების გადასახლება თავიანთი მამულებიდან: „კლასობრივი ბრძოლის სიმწვავეს ახასიათებს თავადი ხერხეულიძეებისა და გლეხების საქმე ყორნისში. მემამულეები თხოვდნენ მეფის ხელისუფლებას, გაესახლებინათ გლეხები მათი სამფლობელოებიდან, მაგრამ მტკიცე ბრძოლის შედეგად გლეხები დარჩნენ ხერხეულიძეთა მიწებზე“ (გვ. 199).

ფაქტიურად ხიზნებს დარჩათ კიდევ მემამულეთა მიწები. ეს იყო ცარიზმის ფარული ნება, რომელიც შეუმჩნეველი არ დარჩათ იმ დროის მოღვაწეებს. ვორონცოვ-დაშკოვს განსაკუთრებით მიუქცევია ყურადღება ოსი-ხიზნების დაცვისათვის. მის დროს მოხდა ძალზე მნიშვნელოვანი მოვლენა. ოს ხიზნებს ფაქტიურად გადასცეს მემამულეთა მიწები. საერთოდ, ოს-ხიზნებს ეჭირათ ყველაზე საუკეთესო 10 დესეტინამდე მიწები მემამულეებისა, ფაქტიურად სწორედ ეს მიწები გადაეცათ უფასოდ ოსებს. იმ დროისათვის ნათლად გამოიკვეთა, რომ ცარიზმის ხელისუფლებას სურდა, შიდა ქართლი გადაეცა ოსი მოახალშენებისათვის, როგორც მტკვრის დასავლეთი, ისე აღმოსავლეთი (იხ. რევაზ გაბაშვილი, „რაც გამახსენდა“). უნდა ვიფიქროთ, რომ ამ დროისათვის იწყება ქართველთა გაოსების ახალი ეტაპი. ხელისუფლების მიერ ოსებისათვის სოციალური პრივილეგიების მინიჭება ყველასათვის ცხადი ფაქტი გახდა. ხელისუფლების მიერ ქართული მიწების ხიზნებისათვის დაკანონებით ეს ხიზნები უკვე ხიზანყოფილები ანუ შიდა ქართლის მკვიდრნი ხდებოდნენ. ამით კი ქართველთა პოლიტიკურ მდგომარეობას შიდა ქართლში საფუძველი შერყევია. ვორონცოვ-დაშკოვს პროექტის განხორციელების შესაძლებლობა I მსოფლიო ომის დაწყებას მოუსპია (იხ. იქვე). ჩანს, ქართველები ტოვებდნენ სამაჩაბლოს, ქსნის ხეობას, საფალავანდოს და საქართველოს სხვა კუთხეებში ესახლებოდნენ როგორც ოსი ეროვნებისანი (ე.ი. მიწაზე უფლების მქონენი). „მრავალი ოსი გლეხი გადასახლდა დღევანდელ გორის, დუშეთის, ქარელის, ხაშურის, კასპის, ბორჯომის, მცხეთისა და საქართველოს სხვა რაიონებში. ისინი მემამულეებისაგან ასევე არენდით იღებდნენ მიწებს, მათი ნაწილი სახელმწიფო მიწებზე მოაწყეს, სხვებმა იყიდეს საკუთარი მიწის ნაკვეთები“ (სამხ. ოსეთის ისტ. ნარკ. გვ. 202).

მართლაც, ოსების რაოდენობის მკვეთრი გაზრდა შეუძლებელი იყო მხოლოდ მათი ბუნებრივი გამრავლების გზით. მათ რიცხვს, ჩანს, დიდად შეემატა გაოსებული ქართლელი გლეხების რაოდენობა. სწორედ ისინი „ოსური დაფენების ქვეშ ოსდებოდნენ“, თანახმად მეცნიერისა. თუმცა, ჩანს, ამ „ოსებმა“ ქართული ენა იცოდნენ, ქართული წეს-ჩვეულებებისა და ადათების მატარებელნი იყვნენ. ისინი მხოლოდ სოციალურად იყვნენ „ოსები“.

მართლაც, შიდა ქართლი ძალზე მჭიდროდ იყო დასახლებული XVII-XVIII საუკუნეებში, ამის შესახებ რუსი ელჩიც მიუთითებდა. ამიტომაც შეუძლებელია იმ ვრცელ ტერიტორიაზე ქართული მოსახლეობა იმ პროცენტით მოსაპოვო, როგორც მას გააჩნდა XX საუკუნის დასაწყისში. ცნობილია, რომ ოსი მოსახლეობა ცხოვრობდა მაჩაბლების, ქსნის ერისთავების, ფალავანდიშვილების ვრცლად გადაჭიმულ მიწებზე, ასევე თავადების: ხერხეულიძეების,

დიასამიძეების, ამირეჯიბების, დავიდოვების, ფავლენიშვილების, თუმანიშვილების, წერეთლების; აზნაურების თულაშვილების, მედეგნიშვილების, მახატელების, ზარდიაშვილების, ჩერქეზიშვილების, ბატიაშვილების მიწებზე (იქვე, გვ. 174). ცხადია, იქ, სადაც იყვნენ ქართველი თავადები და აზნაურები, იყვნენ ქართველი გლეხებიც, ამ ვრცელ მიწებზე, ცხადია, ქართველი გლეხები ცხოვრობდნენ, XX საუკუნის დასაწყისში კი აღმოჩნდა, რომ ამ ვრცელ გადაჭიმულ მამულებში ქართველი გლეხები თითქმის ან აღარ ცხოვრობდნენ, ანდა მცირე პროცენტს შეადგენდნენ. ისტორიულად ამ ვრცელ მიწებზე თუ კი ქართველი მემამულეები იყვნენ, ქართველი გლეხებიც იქნებოდნენ და თუ კი მემამულეები დარჩნენ, გლეხები ასე ერთბაშად როგორ ამოწყდნენ და ქვეყანა ოსი გლეხებით დასახლებული როგორ აღმოჩნდა? ცხადია, ქართველი გლეხები გაოსდნენ. აქ უნდა გავიხსენოთ ვ. აბაევის აზრი: „მოსულმა ალანებმა, რა თქმა უნდა, მათ მიერ კავკასიაში დაკავებულ მიწებზე ნახეს არა დაუსახლებელი უდაბნო, არამედ რაღაც ძველი მოსახლეობა...“ (ვ. აბაევი, ოსური ენა და ფოლკლორი, გვ. 76, რუსულ ენაზე). აქ იგულისხმება ცენტრალური კავკასიონის მთიანეთი, სადაც ალანები დასახლდნენ, ხოლო რაც შეეხება შიდა ქართლს, ცნობილია, აქ დვალეთის მთებიდან ჩამოსახლდნენ გაოსებული დვალეები, ხოლო მათი მეშვეობით ამ „ოსური დაფენების ქვეშ მოქცეულა“, ქართლელი გლეხებიც გაოსდნენ, ცხადია, ცარიზმის ხელისუფლების აშკარა მცდელობით. ცარიზმი განსაკუთრებით იყო დაინტერესებული ოსების საკითხით. ისინი მას არა მარტო საქართველოში მიაჩნდა თავის დასაყრდენად, არამედ ჩრდილო კავკასიაშიც ოსებს განსაკუთრებული პრივილეგია მიენიჭათ.

როგორც ყოველივე ზემოთ მოყვანილიდან ჩანს, ცარიზტული ხელისუფლება განსაკუთრებით მფარველობდა ოს მოსახლეობას. ეს დამახასიათებელი იყო არა მარტო შიდა ქართლისა და საქართველოში მცხოვრები ოსების მიმართ, არამედ ჩრდილო კავკასიაში მცხოვრები ოსების მიმართაც.

ცნობილია, თუ რა დიდ სიძნელეებს წააწყდა რუსეთის იმპერია ჩრდილო კავკასიაში. მის წინააღმდეგ თითქმის ყველა ხალხი იარაღით იბრძოდა, განსაკუთრებული გამონაკლისი იყო ოსური მოსახლეობა“, ოსების ძირითადი მოსახლეობა რუსეთის ერთგული რჩებოდა. ოსებმა არც შეიხ მანსურს დაუჭირეს მხარი 1785-1788 წლებში, როცა მან თურქეთის მიერ წაქეზებული, რუსეთის საწინააღმდეგოდ განწყობილი ჩრდილო კავკასიის ზედა ფენები დარაზმა რუსეთის წინააღმდეგ საბრძოლველად ... ემისრები ოსებთან გამოცხადდნენ. ოსები არ აჰყვნენ ჩეჩენ წინასწარმეტყველის მოძღვრებს“. ოსი გლეხობა რუსეთის ხელისუფლებისაგან მოელოდა შველას და ერთგულების ფიცს არ ღალატობდა“. (მიხეილ გონიკაშვილი, საადგილმამულო საგლეხო რეფორმა თერგის ოლქში, 1984 წ., გვ. 70-71).

„ოსეთის მშრომელი მოსახლეობა, როგორც ზემოთ აღინიშნა, რუსეთის დახმარებით ცდილობდა ბარში ჩამოსახლებას და შემდეგ ფეოდალთა შევიწროებისაგან თავის დაღწევას. ამიტომ იყო, რომ ოსი ხალხი რუსეთთან კავშირისაკენ მიისწრაფოდა და ყოველთვის ერთგული იყო მიცემული ფიცისა“ (იქვე, გვ. 78).

ოსები რუსეთის ხელისუფლებისაგან ეძიებდნენ მიწების მოპოვებას, ხოლო ეს ხელისუფლება ოსების სახით თავის დასაყრდენს კავკასიაში. „ოსი ხალხი რუსეთის მფარველობისაკენ მიისწრაფოდა. რუსეთთან დაახლოებისაკენ ოსებს, პირველ რიგში, სახნავ-სათესისა და სათიბ-სადოვრების უკიდურესი სიმცირე უბიძგებდა“ (იქვე, გვ. 61).

ჩრდილო კავკასიელი მაჰმადიანი ხალხების თურქეთში გადასახლების შედეგად რუსეთის ხელისუფლებას რჩებოდა მიწის უზარმაზარი ფონდი, აქ იმ მიწებზე ხელისუფლებას სჭირდებოდა თავისი ერთგული მოსახლეობის, ანუ ოსების დამკვიდრება. „მას აწყობდა დაუმორჩილებელი მთიელების იმპერიის საზღვრებიდან მოცილება, მათი გადასახლებით ხომ მხარეში მყარი სიმშვიდე დამკვიდრდებოდა. თანაც უზარმაზარი ფონდი განთავისუფლდებოდა, რაც აუცილებელი იყო ახალი

ჩამოსახლებულებისათვის, რათა ცარისტული რეჟიმისათვის სამუდამო და მყარი დასაყრდენი შექმნილიყო ჩრდილო კავკასიაში“ (იქვე, გვ. 158).

მთიელი ოსები მიწების დიდ უკმარისობას განიცდიდნენ და მათთვის ბარში ჩასახლება დიდი ბედნიერება იყო. „ოსეთის მოსახლეობის რიცხვის შეფარდება მათ მიერ დაკავებულ ტერიტორიასთან ცხადყოფს, რომ ოსები მიწის უკიდურეს უკმარობას განიცდიდნენ“ (იქვე, გვ. 58).

ოსებს მიეცათ ბარის საუკეთესო მიწები. მთიელები იქ ჩასახლების შემდეგ გამრავლდნენ და გამდიდრდნენ. თავისი გავლენის გაზრდის მიზნით ხელისუფლებამ საჭიროდ მიიჩნია ოსებისა და მთიელების გაქრისტიანება. ქრისტიანული რელიგიის გავრცელება რუსეთის ხელისუფლებისათვის იყო არა სარწმუნოებრივი აქტი, მიმართული ადამიანთა სულების გადარჩენისათვის, არამედ პოლიტიკური აქტი, სახელმწიფოს გაძლიერებისაკენ მიმართული – „რუსეთის მთავრობა ჩრდილო კავკასიაში თავისი გავლენის გავრცელების ერთ-ერთ პირობად აქ ქრისტიანობის კვლავ აღდგენას თვლიდა. ამიტომ ხელისუფლება ყოველმხრივ ცდილობდა ჩრდილო კავკასიის ხალხთა გაქრისტიანებას“ (იქვე, გვ. 61).

„ოს ფეოდალებს (აღდარებს) ქრისტიანობის მიღებისთანავე რუსეთის მთავრობის მითითებით ჩინები ეძლეოდათ შესაფერისი ჯამაგირებით. მეფის მთავრობა ამგვარად ცდილობდა ოსი ხალხის ზედაფენის წარმომადგენელთა რუსეთის მხარეზე გადმოხრებას. მშრომელი მოსახლეობა კი ბუნებრივად იყო რუსეთისადმი კეთილად განწყობილი, რაც ძირითადად სათიბ-საძოვრებით დაინტერესებით იყო გამოწვეული. მეფის მთავრობის აქაური წარმომადგენლები მათ სხვა პრივილეგიებთან ერთად მიწის დიდ ნაკვეთებს ჰპირდებოდნენ. სწორედ ეს იყო მიზეზი იმისა, რომ მთის მოსახლეობა ბარისაკენ დაიძრა. მთიდან ბარში მასიურად ჩამოსახლების შედეგად ჩრდილო ოსეთის მოსახლეობამ მკვეთრად გაიუმჯობესა ცხოვრების პირობები, ბარში ნოყიერი მიწებისა და უკეთესი ბუნებრივი პირობების შედეგად მოსახლეობამ დაკლების ნაცვლად სწრაფი ტემპით იწყო მატება. საადგილმამულო რეფორმის წინ, 1869 წელს, ჩრდილო ოსეთის მოსახლეობის რიცხვი 66 ათას სულამდე გაიზარდა, 1890 წ. კი 160 ათასი სული შეადგინა“ (იქვე, გვ. 65). ბარის მიწები, რომლებზედაც ოსები სახლდებოდნენ ან რუსეთის მიერ თურქეთში გადასახლებულ მოსახლეობას, ანდა ადგილზევე დარჩენილი მოსახლეობა პრეტენზიას აცხადებდა მათზე, როგორც მამა-პაპეულზე. „ყაბარდოელი თავადები ჩამოსახლებულ ოსთა მიერ დაკავებულ ვლადიკავკაზის დაბლობს თავის საკუთრებათ თვლიდნენ და მასზე ოსების დასახლებას საკუთრების ხელყოფად მიიჩნევდნენ“ (იქვე, გვ. 66). ყაბარდოს მიწებზე ოსები ადრევე ოცნებობდნენ, იქ დამკვიდრებას რუსეთის მეშვეობით ცდილობდნენ – „ისინი ფიქრობდნენ, რომ რუსეთის ყაბარდოში დამკვიდრებით მთისწინა დაბლობები სახელმწიფო მიწებად გამოცხადდებოდა და, თუ ოსები რუსეთის ქვეშევრდომობაში იქნებოდნენ, ხსენებული მიწებით სარგებლობის უფლებას მიიღებდნენ“ (იქვე, გვ. 61).

ოსები ჩასახლეს მიწებზე, რომელთაც ყაბარდოელები თავისად თვლიდნენ. ეს მომენტი საინტერესოა იმით, რომ მსგავსადვე შიდა ქართლში რუსეთის ხელისუფლება ოს მოსახლეობას ასახლებდა მიწებზე, რომელნიც ქართველ მფლობელებს ეკუთვნოდათ. ცხადია, მემამულეები ითხოვდნენ გადასახადს მიწით სარგებლობისათვის, მოახალშენეებს კი ეს არ სურდათ, რაც იწვევდა ურთიერთუკმაყოფილებას. მსგავსადვე იყო ჩრდილო კავკასიაშიც. როგორც აღინიშნა, „ყაბარდოელი თავადები ჩამოსახლებულ ოსთა მიერ დაკავებულ ვლადიკავკაზის დაბლობს თავის საკუთრებად თვლიდნენ და მასზე ოსების დასახლებას საკუთრების ხელყოფად მიიჩნევდნენ. ამის გამო, ახლად ჩამოსახლებულებს თავიანთ ხელქვეითებად თვლიდნენ და მათგან გადასახადებს მოითხოვდნენ ... ოსები და ინგუშები ამ გადასახადისაგან რუსი სამხედრო ხელმძღვანელობის დახმარებით განთავისუფლდნენ XIX საუკუნის 30-იანი წლების მიწურულში. დაბლობ ადგილებში ოსები მისი საიმპერატორო უდიდებულესობის ნებით დასახლდნენ და ამიტომ არ არიან

ვალდებულნი ყაბარდოელ მფლობელებს მიწით სარგებლობისათვის გადასახადი უხადონო“ (იქვე, გვ. 66).

აქედან ჩანს, რომ ოსების მფარველი თვით რუსეთის იმპერატორია, მისი ნებით მთებიდან დაბლობებში ესახლებიან, როგორც იმიერ, ასევე ამიერკავკასიაში.

XIX საუკუნის 30-იან წლებში როგორც შიდა ქართლში, ისე ჩრდილო კავკასიაშიც, ოსებს რუსული ხელისუფლება დიდ პრივილეგიებს ანიჭებდა. სწორედ ეს იყო მიზეზი შიდა ქართლის „გაოსებისა“, როგორც ეთნო-სოციალური მოვლენის გამარჯვებისა.

ბარში ჩასახლებულ ოსებს ცარიზმი ეხმარებოდა: „ახლადჩამოსახლებულს მთიდან თუ თითო-ოროლა ცხვარი, ერთი ძროხა, იშვიათად ცხენი ჩამოყვა, რამდენიმე წლის შემდეგ ძნელი მოსაძებნი იყო კომლი, რომელსაც 10-20 ცხვარი, ორი ძროხა, უღელი ხარი და ცხენი არ ჰყოლოდა ... ჩამოსახლებამ მუდმივი გაჭირვებისაგან იხსნა როგორც მთაში დარჩენილი მოსახლეობა, ასევე ბარში დასახლებულებიც ... ბარში ჩამოსახლებით მშრომელი მოსახლეობა წელში გაიმართა“ (იქვე, გვ. 68-69).

მთავრობა მიწებს ყველას კი არ აძლევდა, არამედ ოსებს, ოსები მდიდრდებოდნენ. აქ ისიც უნდა გავიხსენოთ, რომ ქართველები მსგავსი სოციალური მიზეზების გამო გამაჰმადიანდნენ (გათათრდნენ, გალექდნენ), გასომხდნენ, გააფხაზდნენ. ქართველთა გაოსებაში რელიგიური მომენტიც ერია (ჩემი შრომის დაწერის შემდეგ გამოქვეყნდა როლან თოფჩიშვილის სტატია, რომელშიც აღნიშნულია იმის შესახებაც, რომ ქართველთა გაოსების პროცესი მე-20 საუკუნეშიც გაგრძელდა და მიმდინარეობს ამჟამადაც. მეცნიერი წერს - „თვით ჩვენც არაერთი შემთხვევა გვქონდა შიდა ქართლის მთიანეთში გვენახა გაოსებული ან გაოსების გზაზე შემდგარი ქართველები. ასეთი ეთნიკური პროცესების ერთადერთი მიზეზი, ქართველთა მცირე ნაწილის მრავალრიცხოვან ოსურ ეთნიკურ გარემოში მოხვედრაა“ (რ. თოფჩიშვილი, ლიტერატურული საქართველო, 19 იანვარი 1990 წ. „ისტორიის შეგნებული გაყალბება თუ...“ გვ. 12). მეცნიერი იქვე წერს: „ახლა ქართველთა გაოსების ფაქტებს უნდა დავუბრუნდე იმიტომ, რომ ასეთი პროცესები შიდა ქართლის მთიანეთში მეტ-ნაკლებად დღესაც მიმდინარეობს. შეიძლება ვინმე შემომედავოს, მაგრამ ფაქტია, რომ ჩვენი ქვეყნის ტერიტორიის სხვადასხვა მონაკვეთში ხდებოდა ქართველთა ეთნიკური თვითშეგნებიდან მიქცევა. ასეთი პროცესები განსაკუთრებით იმ დროიდან ხდება, როცა ჩვენი თავი ჩვენ არ გვეკუთვნის. ერთ-ერთი ასეთი მაგალითია ქართველთა გაოსება“ (იქვე).

„ჩვენ მხოლოდ ორიოდე მაგალითი მოვიყვანეთ ქართველთა გაოსებისა XIX-XX ს.ს.-ში. ასეთი პროცესები ხომ უფრო ადრეც იყო. სწორედ ასეთი გაოსებული ქართველები არიან ის ოსები, რომელთა გვარები -ურ და -ძე სუფიქსებით ბოლოვდება. ისტორიის უკან დაბრუნება შეუძლებელია... რომ არ შემომედავონ, კიდევ ერთ გაოსებულ ქართულ გვარს დავასახელებ - გერგაული (გერგაულოვი)...“ (ლიტ. საქ. 26.I.1990 წ. გვ. 14).

ნ. გრიგალაშვილი კი ეხება XIX საუკუნის ამბებს: „მეფის მთავრობამ ერთი ასეთი პროექტიც შეიმუშავა ქართველების აყრა-გადასახლების მიზნით: ტირიფონის ველის გარშემო მიმდებარე სოფლებიდან განზრახული იყო 40000 ქართველი გლეხის აყრა და იქ სამხედრო პოლიგონის მოწყობა. ამას წინ უსწრებდა იმავე მთავრობის მიერ შედგენილი გეგმა, რომელიც ითვალისწინებდა ოსი ხიზნებისათვის ქართული მიწების სამუდამო მფლობელობაში გადაცემას. კავკასიის ქედიდან მეჯვრისხევამდე (მდ. მეჯუდა) საციციანოსა და საჯაგანოში, ათიათასობით ღესეტინა მიწა უფასოდ უნდა გადასცემოდათ ოსებს. ეს მაშინ, როცა ქართველი გლეხები ბატონყმობის გადავარდნის შემდეგ ჯერ კიდევ გამოსასყიდ ფულს იხდიდნენ იმ მიწებისას, რომელზეც ესახლნენ“ (ნ. გრიგალაშვილი, „ისტორიის გზაჯვარედინზე“, „სოფლის ცხოვრება“, 1990 წელი 4 იანვარი).

ბაოსების რელიგიური მოქმედება

ცნობილია, რომ შუა საუკუნეების აღმოსავლეთის ქვეყნების მოსახლეობა ხშირად ეროვნებასა და სარწმუნოებას ერთმანეთისაგან ვერ განასხვავებდა და სარწმუნოება დომინირებდა ეროვნული კუთვნილების განსაზღვრისას. მაგალითად, თურქეთის იმპერიაში ყველა მართლმადიდებელს, მიუხედავად მისი ეროვნული კუთვნილებისა, „ბერძნებად“ თვლიდნენ („ბერძნებად“ ითვლებოდნენ თვით რუმინელები, ბულგარელები და სხვა მართლმადიდებელი ერებიც კი), „სომეხი“ ყველა გრიგორიანს ეწოდებოდა, „ფრანგი“ – კათოლიკეს. ქართველთა ფსიქოლოგიით ყოველი ადამიანი, რომელიც მაჰმადიანურ სარწმუნოებას მიიღებდა, „თათარი“ ხდებოდა. ასე იქცნენ გრიგორიანი ქართველები „სომხებად“, ხოლო კათოლიკენი – „ფრანგებად“.

მაშასადამე, სარწმუნოებას დიდი მნიშვნელობა ენიჭებოდა ადამიანის ეროვნების განსაზღვრისას.

წარმართობაც განუვითარებელი სარწმუნოებაა. ქრისტიან ქართველებს ზემოთ აღნიშნული ფსიქოლოგიური დამოკიდებულების გამო არაქრისტიანი, ანუ გაწარმართებული ქართველი შეეძლო ცუდ ქართველად, ანდა არა ქართველად მიეჩნია, მით უმეტეს, რომ გვიან შუა საუკუნეებში „ქართველი“ მხოლოდ მართლმადიდებელი ქართველის აღმნიშვნელად იქცა გარკვეული თვალსაზრისით. ცხადია, ასეთი თვალსაზრისის მატარებელი იყვნენ მხოლოდ ფართო მასები მოსახლეობისა და არა ნასწავლი, მოაზროვნე ადამიანები.

განვიხილოთ ეს საკითხი გაოსებასთან დაკავშირებით. ოს-ალანებს გააჩნდათ თავიანთი ეროვნული სარწმუნოება – წარმართობა, ეს იყო თავისებური თაყვანისცემა ბუნების ძალებისა და ოსური წარმართული ღვთაებებისა, რომელიც შეერთებული იყო ქრისტიანულ სახეშეცვლილ ელემენტებთან. ერთი სიტყვით, ეს იყო ოსური ეროვნული სარწმუნოება.

როგორც ვთქვით, მართლმადიდებლობა ერთ დროს ქართველთა ეროვნულ სარწმუნოებად იყო მიჩნეული. „ქართველი“ ამავე დროს მართლმადიდებელსაც ნიშნავდა (ასე იყო ძირითადად XIX ს-მდე საქართველოში, რუსეთის ხელისუფლების დამყარების შემდეგ საქართველოში მრავალი არაქართველი მართლმადიდებელი ესახლებოდა, რამაც, ცხადია, ასეთი წარმოდგენა შეცვალა).

ოსური ეროვნული სარწმუნოება ძლიერ განსხვავდებოდა მართლმადიდებლობისაგან, მაგრამ ამავე დროს თავისი სიმარტივისა და უბრალოების გამო კავკასიელი მთიელების ერთ ნაწილზე ზეგავლენა მოუხდენია.

თემურლენგის შემდეგ კავკასიელ ტომებში მაჰმადიანობა გავრცელდა, მხოლოდ დვალები, ცენტრალური კავკასიის მთებში მცხოვრებნი, ძველებურად ინარჩუნებდნენ ქრისტიანობას, მაგრამ დვალეთში ოსთა დამკვიდრების შემდეგ დვალებმაც შეითვისეს ოსური სარწმუნოება, ანუ ოსური წარმართობა, თუმცა კი ის შეაზავეს ქრისტიანული ელემენტებით.

ცნობილია, რომ ვახუშტის ქართლის მთიანეთში დამკვიდრებული ოსები მიაჩნდა არა „ალანებად“, არამედ დვალებად. დვალების მნიშვნელოვანი ნაწილი კვლავ ცენტრალური კავკასიონის მთებში ცხოვრობდა იმ დროისათვის და ვახუშტის დაკვირვებით ისინი ნათესავურ ურთიერთკავშირშიც იყვნენ ერთმანეთთან. ჩრდილო კავკასიაში დამკვიდრებული ოსები (ნარ-მამისონის გარდა) ეთნიკური წარმომავლობით არადვალური წარმოშობისანი იყვნენ (ე.წ. ალანური), ამიტომაც „ზოგი ავტორი საეჭვოდ მიიჩნევს ჩრდილოელი და სამხრელი ოსების ერთიან წარმომავლობას“ (ი. მეგრელიძე, „სიძველენი ლიახვის ხეობაში“, 1984, გვ. 10).

დვალები „ალანების“ (ოსების) მოსვლამდე კავკასიაში მცხოვრები იბერიული ხალხი იყო. მათ გაოსებაში უთუოდ დიდი წვლილი შეიტანა მათ მიერ ქრისტიანობის დაკარგვამ და ოსური წარმართული სარწმუნოების შეთვისებამ. დვალების მიერ ქრისტიანობის დაკარგვისა და გაწარმართების შესახებ მოგვითხრობს ვახუშტი ბატონიშვილი.

დვალეები, როგორც ცნობილია, გვიან შუა საუკუნეებში ჩამოსახლდნენ ქართლის მთიანეთში, დასახლდნენ ლიახვის, ქსნის, ზემოწელსა და კუდაროში. ცხადია, აქ მათ დახვდნენ ქართველი მთიელები. ამ დროისათვის, ჩანს, აქაურ ქართველთა შორისაც შესუსტებული იყო ქრისტიანობა. ეს პროცესი მათში კიდევ უფრო გაულრმავებია დვალეების (ოსების) მეზობლობას. ამის შესახებ წერს გერმანელი მოგზაური გიულდენშტედტი: „კაკასიელ მთიელთა შორის, განსაკუთრებით ლეკებსა და ოსებში არიან ბევრი ქართველები, რომელთაც რელიგიასთან ერთად ენაც დაივიწყეს“ (გიულდენშტედტი, „მოგზაურობა საქართველოში“, ტ. I, გვ. 185).

ე.ი. ზოგადი სურათი ასეთია: XVIII საუკუნის დასაწყისში, ვახუშტის დროისათვის, დვალეებში შესუსტებულია ქრისტიანული სარწმუნოება და ისინი ოსდებიან, ხოლო ამავე საუკუნის ბოლოს, გიულდენშტედტის დროს, ამ ოსურ (ე.ი. დვალურ) გარემოში მცხოვრები ქართველები კარგავენ ქრისტიანულ სარწმუნოებას. ისინი, ცხადია, რელიგიის გარეშე არ რჩებიან, არამედ იღებენ მარტივ სარწმუნოებას, ე.ი. ოსურ წარმართობას.

გაოსების ერთ-ერთი მიზეზი ქართველთა მიერ ეროვნული სარწმუნოების (მართლმადიდებლური ქრისტიანობის) დაკარგვისა, ოსური სარწმუნოების შეთვისებაა, მაგრამ, მიუხედავად ამისა, სარწმუნოების დაკარგვის გამო ქართული მოსახლეობის ოსებად გამოცხადება მოხდა ხელისუფლებისა და რუსი სამღვდელოების მიერ XIX საუკუნის დასაწყისიდანვე.

ქართული ეკლესიის ავტოკეფალიის გაუქმებამდე ქართველი სამღვდელოება გარკვეული იყო საქმის არსში და ქრისტიანობა დასუსტებულ ქართველ მთიელებს (თუმ-ფშავ-ხევსურებს, მოხევეებს თუ ქართლის მთიელებს) შესაბამისი მეთოდებით ეპყრობოდა.

ავტოკეფალიის დაკარგვის შემდეგ ეკლესიის ახალი, არაქართული, ხელმძღვანელობა ძალზე სწორხაზობრივად უდგებოდა საქართველოში არსებულ სარწმუნოებრივ მდგომარეობას. კერძოდ, თუ კი აქამდე ქართველი გრიგორიანების (იგულისხმება ფილიპე ყაითმაზაშვილი და სხვანი), ქართველი კათოლიკების (ვთქვათ სულხან-საბა), ქართველი მაჰმადიანების (ვთქვათ მეფე გიორგი XI), არისტოკრატიული ნაწილი ქართველად ან „საქართველოს შვილად“ თვლიდა თავის თავს და ასევე ითვლებოდნენ კიდევ სამღვდელოთა მიერაც, ვითარება შეიცვალა რუსთა შემოსვლის შემდეგ. რუსულმა ხელისუფლებამ ყველა არა მართლმადიდებელი ქართველი მათი სარწმუნოების შესაბამის ერებს მიაკუთვნა.

რუსულ ხელისუფლებას თან შემოჰყვა საქმის წარმოების ბიუროკრატიული სისტემა, რომელიც მოითხოვდა მოსახლეობისაგან სხვადასხვა ანკეტებისა და საბუთების შევსების დროს დაესახელებინათ თავიანთი ეროვნება.

მოსახლეობის დაბალი და საშუალო ფენები ეროვნებასა და სარწმუნოებას ერთმანეთთან აიგივებდა, მაგალითად, მიუხედავად იმისა, რომ ქართველი გრიგორიანები ენით, ადათ-წესებით, ჩვეულებებით ქართველები იყვნენ, ხელისუფლებამ სხვადასხვა საბუთებში მათი რჯულით „სომხობა“ ეროვნების გრაფაში შეიტანა. რჯულით სომხები ეროვნებით სომხებად იქცნენ, მათ აუკრძალეს ქართულენოვანი განათლების მიღება და სომხურენოვანი დანერგეს. მაგალითად, ქართველი მაჰმადიანები ეროვნებით არაქართველებად აღრიცხეს. თუმცა, ქართული კულტურული წრეებისათვის კარგად იყო ცნობილი არამართო მაჰმადიანების ნამდვილი ეროვნება, არამედ წარჩინებულთა მრავალი ოჯახის ქართული გენეალოგიაც კი. როგორც ვხედავთ, რუსული ხელისუფლება საქართველოში არსებულ სარწმუნოებრივ ვითარებას განიხილავდა არა დიფერენცირებულად, არამედ სწორხაზოვნად.

როგორც ვთქვით, რუსების ხელისუფლების დამყარების დროს საქართველოს მთიანეთში ქრისტიანობა შესუსტებული იყო და მთიელები ქრისტიანულ-წარმართულ წეს-ჩვეულებებს მისდევდნენ. ასევე იყო შიდა ქართლშიც, აქ ჯერ დვალეებმა, ხოლო შემდეგ ქართლელმა მთიელებმა სარწმუნოება (ქრისტიანობა) დაკარგეს, როგორც გიულდენშტედტი და ვახუშტი წერენ. საქართველოს ეკლესიის გაუქმების საბაბის გამოძების დროს რუსული სამღვდელოება ქართველ

სამღვდელოებას მრავალ სარწმუნოებრივ ცოდვა-უწესობას მიაწერდა. ასეთ სიტუაციაში ქართველი სამღვდელოება მუდამ აცხადებდა, რომ მან ძმომე პირობებში შეძლო შეენარჩუნებინა ქართველი ერისათვის ქრისტიანობა, რომ ყოველი ქართველი არის მტკიცე მართლმადიდებელი. ეს მტკიცება რუსეთის ხელისუფლებამ თავის სასარგებლოდ გამოიყენა. თუ კი ყველა ქართველი მტკიცე ქრისტიანია, მაშასადამე, წარმართები და არაქრისტიანები ქართველები არ არიან. მართლაც, მთიელები მოუნათლავები იყვნენ და ამიტომაც რუსების მიერ არაქრისტიანებად მიიჩნეოდნენ მოუნათლაგობის გამო. არაქრისტიანები რუსებისათვის არაქართველები იყვნენ. ეს ძირითადად ქართლის იმ ქართველ მოსახლეობას შეეხო, რომელიც, გიულდენშტედტის თანახმად, ოსურ გარემოში ცხოვრობდა და ამის გამო ქრისტიანობა დაკარგული ჰქონდა.

ასეთი იყო რუსული მიდგომა მოუნათლაგი ქართველებისადმი, რომელნიც, ცხადია, მრავლად ცხოვრობდნენ ოსთა (ღვალთა) შორის, რუსებისათვის ისინიც „ოსები“ იყვნენ.

როგორია უნათლაგი ქართველების დამოკიდებულება თავისი ეროვნების მიმართ? ამ ქართველებსაც სურთ, რომ „ოსებად“ ითვლებოდნენ. რატომ?

რუსულმა ხელისუფლებამ გაქრისტიანებისათვის ჯილდო დააწესა და ეს ჯილდო ძალზე დიდი იყო. ქრისტიანობის მიღების პირობად რუსული ხელისუფლება ოსური ეროვნების (და არა სხვა ეროვნების) გლეხებს მებატონისაგან განთავისუფლებას და მიწის მიცემას ჰპირდებოდა. ეს ისეთი პირობა იყო, რომ „ოსობაზე“, ანუ ხელახლა „გაქრისტიანება“, „განთავისუფლებასა“ და მიწა-წყალზე არა თუ ვინმე უარს იტყვოდა, არამედ სანატრელიც იყო.

მთელი ქართული ბატონყმობის წესი, რომელიც შეცვალა რუსულმა ბატონყმობამ, სხვა რიგზე იყო მოწყობილი. თუ ადრე ქართველ ბატონსა და მის ყმას შორის არსებობდა ადამიანური ურთიერთობა, რაც განპირობებული იყო ძველი პატრონ-ყმობის გადმონაშთებითა და არახელსაყრელი საგარეო ვითარებით, რაც ბატონს აიძულებდა ყმასთან ახლო ურთიერთობა ჰქონოდა. რუსეთში ყმა ფაქტიურად მონის მდგომარეობაში იმყოფებოდა, ამიტომაც სწორედ ბატონყმობის დროინდელი მკვლევარები (მაგ. ალექსანდრე ორბელიანი) ქართულ ბატონყმობას არც კი მიიჩნევდნენ ბატონყმობად, იმდენად განსხვავდებოდა ის რუსული, ანუ ახლადშემოღებული ბატონყმობისაგან.

ასეთ პირობებში ყველას სურდა განთავისუფლება, ვინც უნდა ყოფილიყო ის, ოსი (ღვალთა) თუ გიულდენშტედტის მიერ აღწერილი ოსთა შორის მცხოვრები ქრისტიანობადაკარგული ქართველი. ბარელ ქართლელ გლეხს არ სურდა განთავისუფლება? განთავისუფლებით კი ხელისუფლება მხოლოდ ოსური ეროვნების მქონე გლეხებს ათავისუფლებდა (ეს ასე მოხდა სენატის რეზოლუციის წყალობით 1850-იან წლებში, მაგრამ ახლა ჩვენ ვეხებით XIX საუკუნის დასაწყისს – 10-იან-30-იან წლებს). განთავისუფლების პირობად ხელისუფლებამ „ოს“ (ანუ მოუნათლაგი) გლეხებს პირობად დაუდო გაქრისტიანება. მაშასადამე, თუ განვითარება გსურდა, უნდა ყოფილიყავი ეროვნებით ოსი და გაქრისტიანების შემდეგ მიიღებდი სასურველს. რაც შეეხება მიწის მიღებას, გაქრისტიანებულ „ოსებს“ მართლაც აძლევდნენ უფლებას გარკვეული ფართობის მიწაზე, რაც ხდებოდა მისი „სახაზინო გლეხების კატეგორიაში“ გადაყვანით. ასეთ გლეხს მთავრობა გარკვეული პირობით აძლევდა მიწას. ეს მიწა ფაქტიურად რჩებოდა ამ გლეხის მემკვიდრეებს, თუმცა შეიძლებოდა ის მათ „კერძო საკუთრებაში“ არ ყოფილიყო და კვლავ სახელმწიფოსი ყოფილიყო.

ქართველთა გაოსების საქმეში მნიშვნელოვანი მონაწილეობა მიიღო მეფის რუსეთის ხელისუფლების მიერ 1815 წელს აღდგენილმა ე.წ. „ოსეთის სასულიერო კომისიამ“, ამ კომისიის მოქმედების არე არა მარტო ჩრდილო კავკასიას მოიცავდა, სადაც ოსთა ძირითადი მასა იყო თავმოყრილი, არამედ ოსებით დასახლებულ საქართველოს (თბილისის გუბერნიის) მიწებსაც. ოსებით (ღვალეებით) დასახლებული არდანის ხეობის ნარ-მამისონის მიწა-წყალი ისტორიულად მუდამ საქართველოს სახელმწიფოში შედიოდა 1858 წლამდე, ამ წელს მეფისნაცვალმა ბარიატინსკიმ ჩრდილო კავკასიაში წარმოებულ სამხედრო ლაშქრობებთან დაკავშირებით არდონის

ხეობა (ნარის უბანი) ჩამოაშორა გუბერნიას. საქართველოს ეს კუთხე – ისტორიული დვალეთი, რომელიც გაოსებული დვალეებით იყო დასახლებული, ჩვენს განსახილველ თბილისის გუბერნიაში ეკუთვნოდა და „ოსეთის სასულიერო კომისიის მოქმედების არეალში შედიოდა ისევე, როგორც ჯავისა და პატარა ლიახვის უბნები ოსებით (დვალეებით) და მოუნათლავი ქართველებით დასახლებული ტერიტორიები.

ოსეთის სასულიერო კომისიის ხელმძღვანელობამ უმოკლეს დროში „ცამეტი ათასამდე ოსი გააქრისტიანა“ (ქს.ე. ტ. 7, გვ. 593), მაინც როგორ შეიძლებოდა ეს? ასეთი კოლოსალური რაოდენობის მთიელების გაქრისტიანება მხოლოდ იმ შემთხვევაში იქნებოდა შესაძლებელი, თუ ეს მოსახლეობა ქრისტიანული იყო, მაგრამ მოუნათლავები ამ დროს მონათლნენ, ე.ი. მოსახლეობა გაქრისტიანების სანაცვლოდ დიდ ჯილდოს ელოდა. მართლაც „ქრისტიანობის მიღების პირობად იგი ოს გლეხებს მებატონისაგან განთავისუფლებასა და სახაზინო გლეხების კატეგორიაში ჩარიცხვას ჰპირდებოდა“ (იქვე, გვ. 593).

ასეთი ქმედება რომ „ოსეთის სასულიერო კომისიის“ ინიციატივით არ მომხდარა, ეს იქიდან ჩანს, რომ ამ კომისიის აღდგენამდე და კომისიის გაუქმების შემდეგაც ხელისუფლება გაქრისტიანების სანაცვლოდ ოს მოსახლეობას დიდ პრივილეგიებსა და ჯილდოებს აძლევდა. მაგალითად, 1811 წელს მთავარმართებელმა ტორბასოვმა ოსების გაქრისტიანების სანაცვლოდ იმპერატორისაგან ქსნის ხეობის გვრდის-ძირის ოსების თავად ერისთავისაგან განთავისუფლება ითხოვა, სანაცვლოდ მისთვის 10.000 მანეთი უნდა მიეცათ ვერცხლით (სამხრეთ ოსეთის ისტ. ნარკვ. I, გვ. 171).

ასევე იქცეოდა რუსეთის მთავრობა ჩრდილო კავკასიაშიც, აქაურებს გაქრისტიანების სანაცვლოდ ფულსა და მიწებს აძლევდნენ.

„რუსეთის მთავრობა ჩრდილო კავკასიაში თავისი გავლენის გავრცელების ერთ-ერთ პირობად აქ ქრისტიანობის კვლავ აღდგენას თვლიდა. ამიტომ, ხელისუფლება ყოველმხრივ ცდილობდა ჩრდილო კავკასიის ხალხთა გაქრისტიანებას (მ. გონიკაშვილი, საადგილმამულო საგლეხო რეფორმა თერგის ოლქში, 1984, გვ. 61).

ამ ხელისუფლების დამყარებამდე რუსეთი ერთ-ერთ პირობად გაქრისტიანებას აყენებდა. „თუ ოსები უკანდაუხედავად მოითხოვდნენ ფიცის მიღებას, ეს არ მოხდეს მანამ, სანამ მოსახლეობა არ გაქრისტიანდება“... ოსთა გაქრისტიანებით რუსეთის მთავრობა დაინტერესებული იყო...“ (იქვე, გვ. 62).

ხელისუფლების დამყარების შემდეგ გაქრისტიანებისათვის ყაბარდოელებსაც აჯილდოებდნენ. „წასახალისებლად, ვინც ქრისტიანობას მიიღებდა და რუსეთის მხარეს დასახლდებოდა, ყიზლარის შემოსავლიდან აძლევდნენ: აზნაურებს ათიათას, უბრალო ადამიანებს ხუთ-ხუთ მანეთს“ (იქვე, გვ. 33).

რუსული ხელისუფლების დამყარების შემდეგ საქართველოს ყოველი კუთხე აჯანყების ცეცხლის ალში იყო გახვეული, შიდა ქართლის ოსებით დასახლებული მამულების მნიშვნელოვანი ნაწილი ქართველ უფლისწულებს, ბატონიშვილებს ეკუთვნოდათ. ისინი გამეფებას ცდილობდნენ, სასტიკად ებრძოდნენ რუსულ ხელისუფლებას და ხშირად დასაყრდენს სწორედ ოსებში ჰპოულობდნენ. არა მარტო შიდა ქართლის ხეობათა ოსებში, არამედ ჩრდილო კავკასიის ოსებშიც ბატონიშვილებს გავლენა ჰქონდათ, მაგალითად, „ციციანოვი ბაგრატიონთა დინასტიის წარმომადგენელთა რუსეთში ძალით გადასახლებას შეუდგა, რამაც ქართველ თავადაზნაურთა უკმაყოფილება და კვლავ რუსეთის პოლიტიკის საწინააღმდეგო განწყობილება გამოიწვია... თავურის მამასახლისები რუსეთის პოლიტიკისადმი უკმაყოფილებას აღარ მალავდნენ. მალე ციციანოვმაც შეიტყო თავაურელ თავკაცთა კავშირი ქართველ ბატონიშვილებთან ... 1803 წლის ზაფხულში ბატონიშვილები ფარნაოზი და იულონი ახმედ ღუდაროვის დახმარებით დიგორის ხეობაში ჩავიდნენ“ (იქვე, გვ. 72-73).

აქედან ჩანს, რომ შიდა ქართლისა და, საერთოდ, მთიანეთის დამორჩილებისათვის საჭირო იყო ოსური წარმოშობის მოსახლეობის გამოყვანა ქართველთა პოლიტიკურ-კულტურულ-რელიგიური გავლენის სფეროდან და ამ მოსახლეობის უშუალოდ რუსულ ეკლესიასთან დაკავშირება.

რუსული ხელისუფლება ყოველ ღონეს ხმარობდა ამ კუთხეში ქართული ქრისტიანობის აღმოფხვრისა და რუსული ორიენტაციის ქრისტიანობის დანერგვისათვის. აქამდე ქრისტიანობა იმ სახითაც კი, როგორც ის არსებობდა ოსეთში, იყო ქართული. ჩრდილო კავკასია და მათ შორის ცენტრალურიც, ქართული ეკლესიის არა თუ გავლენის, არამედ იურისდიქციის სფეროშიც შედიოდა. აქ მრავლად შენდებოდა ტაძრები ქართული არქიტექტურით. წირვა-ლოცვაც ჩრდილო კავკასიის ყველა ქრისტიანულ მხარეში ქართულენოვანი იყო, ამას მიუთითებს ქართული წარწერები ტაძრებსა, ნივთებსა და ქვებზე, აგრეთვე ჩრდილო კავკასიის გაუქმებულ ეკლესიებში აღმოჩენილი ქართული წიგნები, მათ შორის ისტორიულ დვალეთშიც, ე.წ. „ზარომაგის ფსალმუნი“. ეს ფსალმუნი აქ მაშინ უნდა გამოყენებინათ წირვა-ლოცვის დროს, როცა დვალეთი საქართველოს სახელმწიფოში შედიოდა და მას ამ დროს არ ეწოდებოდა „ოსეთი“. დვალეები, ვ. გამრეკელის აზრით, ჯერ კიდევ VI საუკუნეში გაქრისტიანდნენ, მონგოლების შემოსევამდე დვალეები სულიერ-კულტურულად აბსოლუტურად ქართული ეკლესიის ორგანული წევრები იყვნენ. ისინი, ისევე როგორც საქართველოს სხვადასხვა კუთხის მცხოვრებნი, იყენებდნენ ქართულ დამწერლობას, ქართული კულტურა მათი კულტურა იყო, ხოლო ქართული ეკლესია – მათი დედა ეკლესია. ამას ისიც მიუთითებს, რომ მრავალი დვალი მოღვაწე ჰყავდა ქართულ ეკლესიას საუკუნეთა მანძილზე. შემთხვევითი არ არის, რომ ოსურ ენაში, ჩანს, დვალეების გავლენით გადასულია სწორედ ქართული საეკლესიო ტერმინოლოგია, ეს დვალეების ქართულ ქრისტიანობაზე მიუთითებს, მაგალითად, ოსურ ენაზე უმაღლეს დვთაებას „ხუცავი“ ეწოდება, ლეკურად – „ხუცრი“ (ღმერთია), ლეკებსა და დვალეებში ქართული ქრისტიანობა თემურლენგამდე გავრცელებული იყო და ქართული „ხუცესი“ „ხუცური“-დანაა გადაღებული (იხ. დიდებულიძე, კულტურული ურთიერთკავშირი...“ გვ. 78). ოსური „კუირა“, „ბარასკა“, „ტარანჯელოს“, „ჯიორქომა“, „სანბა“, „მიქალგაბირტა“, „მარიამ“ და სხვა ქართული საეკლესიო ტერმინოლოგიიდანაა გადაღებული – (შესაბამისად კვირა, პარასკევი, მთავარანგელოზი, გიორგობა, სამება, მიქელ-გაბრიელი, მარიამი) (იქვე, გვ. 79).

იმის შემდეგ, რაც აქ ჩრდილო კავკასიის ველებიდან ოს-„ალანები“ დასახლდნენ, შეიცვალა მათი სარწმუნოება. დვალეების მტკიცე ქრისტიანობაზე ისიც მიუთითებს, რომ მათ თვით XVIII საუკუნის დასაწყისშიც კი მთლიანად არ ჰქონდათ დაკარგული ქრისტიანობა და ათვისებული ოსური წარმართობა. ვახუშტი წერს დვალეების შესახებ: „სარწმუნოებით არიან ძველად ქრისტიანენი და სამწყსონი ნიქოზელისანი და უფროს დვალნი. არამედ აწინდელთ ჟამთა დუალნი სახელით ოდენ ქრისტიანენი, რამეთუ იმარხვენ დიდმარხვასა ხატთა, ეკლესიათა და სამღვდელთა პატივს უყოფენ და თაყვანსცემენ და სხვისა სრულიად უმცრონი. არა უვისთ მღვდელნი, და უნათლისღებონი არიან, თვინიერ რომელნი ქართლსა და რაჭას მოინათვლიან. ხოლო თაგაურნი, ქურთაულნი, ვალაგირი, ფაიქომი, დიგორელნი და ბასიანელნი, რომელთა თავნი და წარჩინებულნი მათნი არიან მაჰმადიანნი და დაბალნი გლეხნი ქრისტიანენი, გარნა უმეცარნი ორივე რჯულისანი, რამეთუ გარჩევა მათი არს ესე: რომელნი სჭამენ ღორსა არიან ქრისტიანენი და რომელნი სჭამენ ცხენსა, ესენი არიან მაჰმადიანნი. გარნა ყოველთავე უწყიან მსგავსნი კერპისა, რომელსა უწოდებენ ვაჩილას, რამეთუ შესწირავენ ელიას თხასა ... ენა აქვთ ძველი დვალური...“ (ქართლის ცხოვრება, ტ. IV. გვ. 638-639). ვახუშტი წერს, რომ მისი დროის ოსეთის საზოგადოება ორი ფენისაგან შედგება, დაბალი ფენა ეროვნული წარმოშობით დვალურია და ისინი ქრისტიანები არიან, მაგრამ „უნათლისღებონი“, ხოლო მაღალი ფენა ოსურია, ისინი მაჰმადიანები არიან – უწარჩინებულესნი გვართა არიან ოვსნი“ (გვ. 632). „წარჩინებულნი მათნი არიან მაჰმადიანნი“ (გვ. 638). „აწცა გვარიანთა მათ უწოდებენ ოსად, ხოლო უგვაროთა – კვალად დვალადვე“ (გვ. 634); აქედან ჩანს,

რომ ოსეთში ქრისტიანობა უცნობი არ იყო, იბერიულ-კავკასიური მოდემის დვალები ქრისტიანებად თვლიდნენ თავის თავს, თუმცა უნათლისღებონი იყვნენ და ოსური წარმართობაც შეთვისებული აქვთ (ვაჩალია“ და სხვა), ხოლო მაღალი ფენა – ოს-„აღანები“ არიან, ისინი მაჰმადიანებად თვლიან თავის თავს, თუმცა ოსური წარმართობის მატარებელნი არიან („გარნა ყოველთავე იციან მსგავსი კერპისა, რომელსა უწოდებენ ვაჩილას“) ოსეთის საზოგადოებას აერთიანებს და სარწმუნოებრივად ჰკრავს ოსური წარმართობა. ის საზოგადოების ყველა ფენის მიერ მიღებულია.

ვახუშტისაგან ცნობილია, რომ ქართლის მთიანეთში გადმოსახლდნენ დვალები და არა ოს-„აღანები“. თუ იქ, ისტორიულ სამშობლოში, დვალებში, ისინი არათავისუფალნი, საზოგადოების დაბალ ფენას წარმოადგენდნენ, ქართლის მთიანეთში გათავისუფლდნენ ამგვარი საზოგადოებრივი ურთიერთობისაგან. ძველი საზოგადოებრივი ცნობიერებით ოსეთში თავისუფალ ადამიანს „ოსი“ ეწოდებოდა, ხოლო არათავისუფალს, მდაბალს – „დვალი“, ქართლის მთიანეთში ამ ქვეყნიდან მოსულნი საზოგადოებრივად თავისუფალნი, ანუ „ოსები“ გახდნენ. მათ ოსური ენაც იცოდნენ, თუმცა კი სარწმუნოებრივად არა მაჰმადიანები იყვნენ, ოსეთში დარჩენილი წარჩინებულების მსგავსად, არამედ კვლავ ქრისტიანული მიდრეკილებების მქონე უნათლისღებო წარმართები.

რუსეთის ხელისუფლების განმტკიცების შემდეგ ჩრდილო კავკასიის მაჰმადიანი ხალხების ნაწილი თურქეთში გადასახლდა, მათ შორის იყო ჩრდილოკავკასიელი წარჩინებული ოსების დიდი ჯგუფი. – „ძირითადად გადასახლდნენ ადიღე-ჩერქეზები, ნოღაელები, ყაბარდოელები, ყარაბულაყები და ოსები“ (მ. გონიკაშვილი, გვ. 160).

„ჩრდილო ოსეთიდან პირველი გადასახლება 1859 წელს მოხდა. გადასახლდნენ პრივილეგირებული წოდების წარმომადგენლები – ტუგანოვები, აბისალოვები და სხვა. თავიანთი გლეხებითა და მონა-ყმებით. გადასახლების მოთავე ოსეთის ფეოდალი აბისალოვი იყო. მეორე გადასახლება 1860 წ. მოხდა, ამჯერად დაახლოებით 300-500 კომლი გადასახლდა თურქეთში. ამ გადასახლების თავკაცი ოსეთის ცნობილი ფეოდალი აჰმედ ცალიკოვი იყო“ (იქვე, გვ. 160, შენიშვნაში).

მიუხედავად იმისა, რომ ამ დროისათვის არა მარტო ჩრდილო კავკასიიდან, არამედ საქართველოდანაც თურქეთში გადასახლდა მოსახლეობის ერთი ნაწილი (აფხაზეთიდან და მესხეთიდან), შიდა ქართლიდან ოსური მოსახლეობა თურქეთში არ გადასახლებულა. ოსეთში, ანუ ჩრდილო კავკასიის მთიანეთში, წარჩინებულები მაჰმადიანები იყვნენ და ამიტომაც მათი ერთი ნაწილი თავისი ხალხით თურქეთში გადასახლდა მსგავსად სხვა მაჰმადიანი ტომებისა, ხოლო შიდა ქართლში დამკვიდრებული ოსები თავიანთი წარმოშობით დვალები იყვნენ, ამიტომაც ცხადია, ისინი თურქეთში არ გადასახლდნენ.

რუსეთის ეკლესიის წმინდა სინოდს ეგზარხოსი თეოფილაქტე 1820 წელს თავის „რაპორტში“ აუწყებდა, რომ მონათვლის შემდეგ შიდა ქართლის ოსები უბრუნდებოდნენ „კერპთაყვანისცემას“ (ო. თედევი, პირველი ოსური ხელნაწერების ენა, 1985, დანართი, გვ. 73).

როგორც აღინიშნა, 10-იან წლებში მრავალი ოსი (დვალი) მონათლეს საჩუქრებისა და პრივილეგიების სანაცვლოდ, მაგრამ 20-იან წლებში ისინი კვლავ ძველ სარწმუნოებას – ოსურ წარმართობას დაუბრუნდნენ. ცხადია, დვალების მონათვლა ძნელი არ იყო, რადგანაც ისინი თავიანთ თავს ქრისტიანებად თვლიდნენ, თუმცა მოუნათლავნი იყვნენ, მაგრამ მხოლოდ მონათვლა საკმარისი არ იყო, ქრისტიანობის შეთვისება რთული პროცესი იყო. საქართველოში დაფუძნებული რუსული ეკლესიის მეთაურებისათვის „მონათლული“ ოსების (დვალების) ხელახლა „გაწარმართება“ დიდი მარცხი იყო, ისინი ეძებდნენ ახალ გზებს.

10-იან წლებში, როგორც ითქვა, „ოსი გლეხების საბოლოო „დამორჩილების“ მიზნით მეფის ხელისუფლებამ დიდი ძალა მოახმარა მათ შორის ქრისტიანობის გავრცელებას. 1814 წლის 17 ოქტომბერს მან დაამტკიცა შემდეგი ბრძანება: „საქართველოში იყოს ერთი ეგზარხოსი და სამი ეპარქია – ქართლისა, ოსეთისა და სიღნაღისა. მოზღოკის ოსური კომისიის მეთაურობა დაეკისროს

თელავის არქივისკოპოსს. ოსი მოხუცების წახალისებისათვის გაიცეს 1500 მანეთი“ (სამხრეთ. ოსეთის ისტორიის ნარკვ. გვ. 245).

როგორც ვხედავთ, საქართველოს ავტოკეფალიის გაუქმების შემდეგ გააუქმეს ქართული ეპარქია, ეპარქიათა რიცხვი ორამდე დაიყვანეს საქართველოს ბარში, ხოლო მთისათვის შექმნეს ახალი ეპარქია და მას უწოდეს „ოსეთის ეპარქია“. მთაში არა მარტო ოსები, არამედ ქართველი მთიელები ცხოვრობდნენ. რუსეთის ხელისუფლება მზად იყო საქართველოს მთიანეთის ყველა მცხოვრები ოსად გამოეცხადებინა. ეს იქიდანაც გამომდინარეობდა, რომ არა მარტო საეკლესიო, არამედ ადმინისტრაციული თვალსაზრისითაც ახლად შექმნილ „ოსეთის ოკრუგში“ მთიელები და მოხვედრებიც შეიყვანეს 1842 წელს. „ოსეთის ოკრუგის შემადგენლობაში თავდაპირველად შეიყვანეს აგრეთვე საქართველოს სამხედრო გზის გასწვრივ მცხოვრები მთიულ-მოხვედრები და ამ ოკრუგის ცენტრად მთიულეთის სოფელი ქვეშეთი აირჩიეს“ (ჯ. გვასალია, ქართლში ოსთა ჩამოსახლების საკითხისათვის, ლიტ. საქ. 1989 წ. 29.IX).

როგორც ვთქვით, რუსმა სამღვდელოებამ ქრისტიანულ ღრმად მორწმუნე ქართველებს ეპარქიები შეუმცირა, ხოლო ნაკლებ ქრისტიანულს კი „ოსეთის ეპარქია“ შეუქმნა, სადაც ოსების გარდა მთიანეთის მცხოვრებნიც იყვნენ გაერთიანებულნი. ეს მხოლოდ ქართველთა გაოსების სურვილის გამო მოხდა.

პირველ ხანებში მართლაც ბევრი გაქრისტიანდა. მრავალი მონათლეს. ჩანს, ყველა მთიელ მონათლულს, ანუ „ოსეთის ეპარქიაში“ მცხოვრებს ეროვნებით ოსად აცხადებდნენ, ამას მონათლულთა კოლოსალური რიცხვი მიუთითებს.

„უკვე 1815 წელს მონათლული იყო 11445 ოსი, ხოლო 1820 წლის პირველი ივლისისათვის მონათლული ოსების რიცხვმა 31 997 კაცს“ (სამხ. ოსეთის ისტ. ნარკ. გვ. 245).

(მონათლულ „ოსთაგან“ ეროვნებით ყველა ოსი რომ არ იყო, ეს იქიდანაც ჩანს, რომ არა თუ 1820 წელს, არამედ 1865 წელსაც კი პ. გიუმუშვილის მონაცემებით ოსების საერთო რაოდენობა საქართველოში იყო 39 897 (პ. გუგუშვილი, საქართველოს სსრ მოსახლეობის აღწარმოების საკითხები, გვ. 16, გვ. 183) მთიელი მოსახლეობა 1.287 ათასი, მათგან ოსები არიან 3,1%).

1820 წლისათვის რუს სამღვდელოებს შეუმჩნევია, რომ მთიელები, ანუ მათი სიტყვით „ოსები“ კვლავ უბრუნდებოდნენ წარმართობას, ამის აღმოფხვრის მიზნით საჭიროდ მიუჩნევიათ ოსურ ენაზე საეკლესიო წიგნების გადათარგმნა და გამოცემა. როგორც აღინიშნა, რუსები შიდა ქართლისა ყველა არაქრისტიანს, – ანუ მთიელს – ოსს უწოდებდნენ, თუმცა ქრისტიანობა ქართველებსაც დაკარგული ჰქონდათ.

რუსეთის ხელისუფლებისათვის მოუთმენელი იყო ის, რომ მთიელებსა და ოსებში ღვთისმსახურება ტრადიციულად ქართულ ენაზე აღესრულებოდა, რუსულ საეგზარხოზოს ამის დაშვება არ შეეძლო. ამიტომაც სურდა, რომ აქ ქართულის ნაცვლად ოსური საეკლესიო მწიგნობრობა დაარსებულიყო. ეგზარხოზი სინოდს წერდა: „ქრისტიანობის წარმატებით გავრცელების გამაძნელებელ მიზეზთა შორის ოს ხალხში, რომელიც მონათვლის შემდეგ არაიშვიათად დაუბრუნდა კერპთმსახურებს, უნდა მიეკუთვნოს: 1. ოსურ ენაზე არავითარი წიგნის არ არსებობა; 2. სამღვდელოების მიერ ოსური ენის უცოდინარობა და პირიქით ოსების მიერ ქართულისა, რომელზეც სრულდებოდა საღმრთო ლიტურგია და მათ შორის ქრისტიანობის წესების შესრულება“ (ო. თედევი, დასახ. ნაშრომი, გვ. 73).

რუსმა ხელისუფლებამ მიზნად დაისახა, აღმოეფხვრა ქართლის მთიანეთში ქართული საეკლესიო მსახურება, ქართული წირვა-ლოცვა და წესების აღსრულება, საერთოდ ქართული ქრისტიანობა აღმოეფხვრა მთიანეთში. მართლაც, მალე XIX საუკუნის ბოლო ათწლეულებში ქართველ სამღვდელოებს აუკრძალეს ქართლის მთიანეთში სამსახური, ხოლო ქართული წმიდა წიგნები ოსურ ენაზე ათარგმნინეს და გაავრცელეს. ეს ხალხი ქართულენოვან მსახურებას იყო შეჩვეული. ქართლის მთიელ დვალეებს, მართალია, ოსური ენა შეთვისებული ჰქონდათ, მაგრამ მათი დედა ენა არა ოსური, არამედ დვალური იყო ჯერ კიდევ XVIII საუკუნის დასაწყისში,

შეუძლებელია, ერთ საუკუნეში მათ საბოლოოდ დავიწყებული ჰქონოდათ მშობლიური ენა. გარდა ამისა, ვახუშტი წერს, რომ საქართველოსთან კონტაქტის მქონე დვალეებმა თავიანთ სამშობლოშივე დვალურ ენასთან ერთად იცოდნენ ქართული ენაც, „ვიეთთა მოთავეთა და ქართლსა და რაჭას მსვლელთა უწყიან ქართულნი“... (ქ.ც. IV, გვ. 639). მაშასადამე, ჯერ კიდევ შიდა ქართლში ჩასახლებამდე ქართლსა და რაჭას მოსიარულე დვალეებმა ქართული ენა იცოდნენ. მით უმეტეს, ამ ენას ისინი შეითვისებდნენ ქართლში ჩასახლების შემდეგ, მაგრამ რუსული ხელისუფლება ყოველი ღონისძიებით ებრძოდა ამ მდგომარეობას. ქართლში ჩამოსახლებულ დვალეებს მათ არ აღუდგინეს დვალური ენა, არამედ განუმტკიცეს ოსური ენის ცოდნა, რომელიც მათთვის დედა ენა არ იყო, დვალეებს საკუთარი ენა ჰქონდათ და ეს იყო დვალური ენა. ხელისუფლებამ არავითარი ყურადღება არ მიაპყრო დვალურ ენას, ხოლო ქართულ ენას სასტიკად შეებრძოლა. დვალეებს ოსურენოვანი ქრისტიანული მსახურება დაენერგათ. თუმცა უნდა ითქვას, რომ ეს წარმატებული არ ყოფილა. ხალხი ქართულენოვანს არ უარყოფდა და სიამოვნებით იღებდა მას, ამიტომაც აეკრძალათ შემდეგ ქართველ მღვდლებს ქართლის მთიანეთში სამსახური. აიდავით ბეგიზოვი ამბობს: „ქრთამით ამიღეს ღოკუმენტი „ო ბლაგონადეუნოსტი“, მიმიყვანეს საქართველოს ეგზარხოვთან, რომელსაც აეკრძალა სამხრეთ ოსეთში ქართველის მღვდლად ან მასწავლებლად გაგზავნა. ეგზარხოვმა სწრაფად მაკუთრხა, დამლოცა, ჩამიწყვეს წიგნებში ფურცლები, რა წამეკითხა ჯვრის წერაზე, რა პანაშვიდზე და რა რომელ დღესასწაულზე ... მქონდა ჯამაგირი, დრამის ფულს არ ვიღებდი, ეს გადასახადი ოსებმა არ იცოდნენ. ჯავის ზევით მე ვიყავი პირველი ოსი მღვდლად და კიდევ იყო შემდეგ ორი ოსი, თორემ უწინ სულ ქართველები იყვნენ ჩვენში ამ სამსახურში“ (ი. მეგრელიძე, სიძველეები ლიახვის ხეობაში, 1984, გვ. 289).

აქედან ჩანს, რომ მთა და მისი ხალხი, რომელიც ქართველი სამღვდლოების სამწყსო იყო ათასწლეულების მანძილზე, ხელისუფლებამ იძულების ძალით წაგლიჯა ქართულენოვან ეკლესიას და იძულებითი ხერხებით მეთოდურად გააოსა. აქ ისიც უნდა აღინიშნოს, რომ დვალეები იბერიელი ხალხი იყო, ქართველებთან გაცილებით უფრო ახლო მდგარი, ვიდრე ოს-„ალანებთან“. დვალეები იძულებით ჩამოაშორეს ქართულ ეკლესიას, რომელთანაც მას ათასწლოვანი ურთიერთობა აკავშირებდა და შეიყვანეს ხელისუფლების მიერ სახელდახელოდ შექმნილ ოსურენოვან საეკლესიო სამყაროში. უნდა ითქვას, რომ ამ ოსურენოვან „ეკლესიაში“ დვალეებთან ერთად მრავალი ქართველი მოექცა ზემოთაღწერილი მიზეზების გამო თვით საქართველოს ეგზარხოვის უშუალო ინიციატივითა და ხელმძღვანელობით, იმპერიის სასულიერო საქმეებისა და სახალხო განათლების მინისტრის გოლიცინისა და თვით იმპერატორის მფარველობით (იხ. ი. თედევის დასახ. ნაშრომი, გვ. 86-87). ი. იაღლუზიძეს ქართულიდან ოსურ ენაზე ათარგმნინეს საეკლესიო წიგნები, რაც შემდეგ გაავრცელეს. ის თავის თავზე წერდა: „საქართველოს აზნაური იოანე გიორგის-ძე იაღლუზიძე ... შობილ ვარ ოსეთსა. წარმოშობა ჩემი არს ბუნებით ოსთა აზნაურთაგან“ (იქვე, გვ. 70). ეს „საქართველოს აზნაური“ ქართული ეკლესიის წევრი – ქართველი სამღვდლო იყო, მას მრავალჯერ ჰქონდა (4-ჯერ) გადაწერილი სულხან-საბას წიგნები, იგი ქართული სახელმწიფოსა (ერეკლე მეფის) და ქართული ეკლესიის (ნათლისმცემლის მონასტერში) მიერ იყო აღზრდილი. ის იყო ქართულენოვანი პოეტი. შეიძლება, ის თავის თავს „ოს-ჩერქეზთა“ მეფის „იაღლუზონის“ შთამომავლად თვლიდა. მას მიუძღვნა თავისი პოემა (იქვე, გვ. 7).

1820-1824 წლებში მას ათარგმნინეს ქართულიდან საეკლესიო წიგნები. „ყველა ჩამოთვლილ წიგნში მოცემულია ქართულ-ოსური ტექსტი: ქართული მარცხნივ და ოსური მარჯვნივ. ყველა ეს წიგნი ძველი ქართული ასოებით (ხუცურით) არის დაბეჭდილი“ (გვ. 9). „თარგმანში არის ჩატოვებული ქართული სიტყვები: უმრავლესობა ამ სიტყვებისა მოხელეთა, მცენარეების, მწერების სახელწოდებაა. მთარგმნელმა ვერ დაუძებნა ამ ტერმინებს შესაფერისი ოსური სიტყვები, ვერც შეთხზა და ამიტომ ქართული სიტყვებივე ჩატოვა“ (გვ. 41).

ითარგმნა წმიდა სახარება, ეგზარხოსმა შალვა ქსნის ერისთავს სთხოვა, თავის მამულში შეეკრიბა ქართულისა და ოსურის მცოდნე, რათა შეესწორებინა ნათარგმნი სახარება. „შემოკრიბნა მუნ მცხოვრებნი ყმანი თავისნი უფროს უფროსნი კაცნი სმენად შემძლებულნი და სხვანიცა ხალხნი“ (გვ. 82): პირობის თანახმად, მათ ქართულიც უნდა სცოდნოდათ. პირველად ქართულად კითხულობდნენ, მერე კი ოსურად. აქედან ჩანს, რომ ხალხისათვის ქართული ენა არც ისე უცხო ენა იყო. ცხადია, წმიდა წერილის ყოველ ენაზე თარგმნა კურთხეული საქმეა, მაგრამ ერთა ერთმანეთზე გადაკიდებისა და ურთიერთშორის გაუცხოებისათვის, ერთი ერის მრავალ ტომებად დანაკუწებისათვის მისი გამოყენება არასწორია.

უნდა ითქვას, რომ ამას თვით ქართველი ხალხის ეროვნული თვითშეგნების უაღრესად დაბალი დონე უწყობდა ხელს. თვით ხალხი თავისივე ქვეყნის სხვა კუთხის მცხოვრებს ვერ ითვისებდა თავის წილში, საქართველოში „დაყავი და იბატონეს“ პოლიტიკის გატარებისათვის კარგი პირობები არსებობდა. ქართველების გაოსებას თვით ქართველი ხალხის დაბალმა თვითშეგნებამ შეუწყობდა ხელი. ეს განსაკუთრებით ითქმის ბატონყმობის (ქართლის მთიანეთში „ოსთა შორის“ 1852 წელს) შემდეგ ქართლის ბარში და საქართველოს სხვადასხვა კუთხეებში მთიელ ხიზანთა მასიური ჩასახლების მერე.

ქართველები ეთნოგრაფიულ ნიშნებს ხშირად აიგივებდნენ ეროვნულ ნიშნებთან, ე.ი. ქართლის მთიელებს ოსების მსგავსი ეთნოგრაფიული ნიშან-თვისებანი, წეს-ჩვეულებები რელიგიური წარმართულ-ქრისტიანული რიტუალები გააჩნდათ, რაც ბარელი მოსახლეობის თვალში ქართველ მთიელებს წარმოაჩენდა, როგორც - ოსს, ასეთ შეხედულებას საფუძვლად ედო ის, რომ ბარელი ქართველები მთიელთა განსხვავებულ ეთნოგრაფიულ ნიშნებს ოსურ ეროვნულ ნიშნებად მიიჩნევდნენ, ანუ ქართველ მთიელებს ოსებად მიიჩნევდნენ და ასე უწოდებდნენ კიდევ მთიდან ბარში ჩამოსახლებულ ეროვნებით ოსს, ქართველ მთიელს, მით უმეტეს, რომ განსხვავებული ნიშნების გარდა მათ ოსური ენაც გაეგებოდათ ან იცოდნენ, თუმცა კი ქართული ენა, როგორც დედა ენა იცოდნენ.

ეს არ არის გამონაკლისი, რადგანაც არა თუ უბრალო ადამიანები, არამედ აღმწერებიც კი მოსახლეობას საყოველთაო აღწერების დროს ადამიანის ეროვნულ კუთვნილებას განსაზღვრავდნენ სარწმუნოებრივი, ანდა ეთნოგრაფიული ნიშნებით. ქართლელი მთიელების ოსებად ჩაწერა რუსეთის ცარიზმის სურვილიც იყო:

„არანაკლებ მნიშვნელოვანია ის გარემოება, რომ ცარიზმის რუსიფიკატორული პოლიტიკა საგანგებოდ ითვალისწინებდა რუსეთის განაპირა მხარეების ეროვნულ-უფლებრივი ინტერესების შელახვას, ათანაბრებდა ეთნოგრაფიულ და ეროვნულ ნიშნებს და ამ გზით ცდილობდა დაენაწევრებინა ერთიანი ეროვნული სხეული, წინ აღდგომოდა ჩაგრული ხალხების თვითშეგნების გამოღვიძებას, ყოველმხრივ შეეფერხებინა ერის კონსოლიდაცია...“ - (ვ. ჯიოშვილი, საქ. მოსახლეობა გვ. 111).

ქართული ერი რუსეთისათვის იყო პოლიტიკური ერი, სომხები კომერციული ერი, ამიტომაც სომხების არ ეშინოდათ, ქართველებისა ეშინოდათ, ხოლო ოსებს საერთოდ არ განიხილავდნენ, როგორც ერს, არამედ როგორც იარაღს ჩრდილო-კავკასიელი მებრძოლ ხალხებისა და ქართველების წინააღმდეგ (პოლიტიკური ხალხის წინააღმდეგ).

ცარიზმის რუსიფიკატორული პოლიტიკა ყოველი ღონით ცდილობდა დაენაწევრებინა ქართველი ერის ერთიანი სხეული, შეეფერხებინა ეროვნული კონსოლიდაცია. ამიტომაც, 1888 წელს ცალკე ეროვნებად აღნუსხეს ქართველები, ხევსურები, იმერლები, გურულები, მეგრელები, სამურზაყანოელები და ქართული ხალხის სხვა ეთნოგრაფიული ჯგუფები (იხ. ვ. ჯიოშვილი, დასახ. ნაშრ. გვ. 111).

თუ XIX საუკუნემდე ბარელი ქართველები ბარში და მთიელი ქართველები მთაში ცხოვრობდნენ და ისინი იშვიათად ხვდებოდნენ ერთმანეთს, ამ საუკუნეში სხვადასხვა კუთხის მთიელების ბარის სხვადასხვა კუთხეებში მიგრაციამ დაახლოვა ისინი, მაგრამ პირველ ეტაპზე მრავალ გაუგებრობას ჰქონდა ადგილი. „ორიოდე სიტყვა უნდა ვთქვათ თიანეთის მაზრის საოჯახო სიებზე. არაერთგზის ერწო-თიანეთში ხევსურეთიდან მიგრირებული ცოლქმრული წყვილი არაკანონიერადაა მიჩნეული, შესაბამისად – მათი შვილებიც... ხევსურეთიდან ერწო-თიანეთში გადმოსახლებულნი ჯვარს არ იწერდნენ ქრისტიანულ ეკლესიაში და არც ბავშვებს ნათლავდნენ. ხევსურული წეს-ჩვეულების მიხედვით, ისინი კანონიერი ცოლ-ქმარი და კანონიერი შვილების მშობლები იყვნენ. აღნიშნულიდან აშკარად ჩანს, მთიელთა ქრისტიანული მიგრანტები ახალ გარემოში, გარკვეულ ხანს ინარჩუნებდნენ მთისათვის დამახასიათებელ ზოგიერთ ყოფით (ამ შემთხვევაში სოციალურ-რელიგიურ ელემენტებს... მიგრანტ ხევსურებში ფაქტურად არ გვხვდება ქრისტიანული კანონიზებული სახელები...“ (რ. თოფჩიშვილი, XIX საუკუნის მოსახლეობის აღწერა საქართველოში, მნათობი, 1987, №12, გვ. 161).

უნდა ვთქვათ, ხევსურთა მსგავსად ბარში ჩამოსახლებულ ქართლის მთიელებსა და იმ ქართულენოვან დვალეებს ჰქონდათ ბარელებისაგან განსხვავებული სოციალურ-რელიგიური ელემენტები, რაც ხევსურთა მსგავსად გაუცხოებას იწვევდა ბარის მცხოვრებთა შორის. როგორც ხევსურების განსხვავებულ საყოფაცხოვრებო და სარწმუნოებრივ ელემენტებს უძებნიდნენ ეროვნულ საფუძველს და მათ ამის გამო არაქართველებად („ჯვაროსნებად“ ანდა ვაინახებად) აცხადებდნენ, ასევე ბარში ჩასახლებულ ქართლის მთიელებს არაქართველებად მიიჩნევდნენ სოციალურ-რელიგიური ელემენტების, ანუ ეთნოგრაფიული ნიშნების სხვაობის გამო. მათ, ცხადია, ოსებად მიიჩნევდნენ, რადგანაც მათ იცოდნენ ოსური ენა და ოსური წეს-ჩვეულების ერთი ნაწილი ჰქონდათ შეთვისებული. ამას ხელს ისიც უწყობდა, რომ მათ ქრისტიანული წესები არ იცოდნენ, ანდა ოსების მსგავსად მათ სარწმუნოებას წარმოადგენდა ქრისტიანობის ელემენტებთან გაერთიანებული წარმართობა.

ქართული წარმოშობა სამხრეთ ოსური ბვარებისა

წინა თავებში აღინიშნა, რომ ერთიანი საქართველოს სახელმწიფოს დაშლისა და XIX საუკუნეში სახელმწიფოებრიობის დაკარგვის შემდეგ ქართველი ერისაგან გაუცხოვდნენ ჯერ ქართლის მთიანეთში მცხოვრები დვალეები, ხოლო შემდეგ ქართლის მთიულები გაოსდნენ. ოსურ გარემოში მცხოვრები ბარელი ქართლებების გაოსებაც დაიწყო. ამის შესახებ არსებობს ეთნოგრაფთა დაკვირვებანი, რომელნიც უკვე მოყვანილი გვქონდა.

ძველი ქართული საისტორიო წყაროები არ მოიხსენიებენ „ქართლის მთიულებს“, როგორც განსაკუთრებულ ეთნოგრაფიულ ჯგუფს, ეთნიკურად ზოგადი ქართველებისაგან განსხვავებულს. ეთნოგრაფიული ჯგუფი – „ქართლის მთიულები“ არ არსებობდა, რადგანაც ქართლის მთიანეთში მცხოვრები ქართველები არ გამოირჩეოდნენ ქართლებებისაგან ეთნიკური თვალსაზრისით. ეს იმით უნდა აიხსნას, რომ საქართველოს სახელმწიფოს დაშლამდე ქართველი ხალხიც ერთიანი იყო, სახელმწიფოს დაშლამ სხვადასხვა პოლიტიკურ ერთეულებად ერის დაყოფაც გამოიწვია. წარმოიქმნა სხვადასხვა ეთნოგრაფიული ჯგუფები.

„ჩვენი აზრით, არაგვის, ქსნის, მეჯუდისა და დიდი და პატარა ლიახვის ხეობების მთიანეთი ერთ მთლიანობაში შეადგენდა კიდეც „ქართლის მთიულეთს“ (ქართლის მთიანეთს) – წერს ვ. ითონიშვილი („არაგვის ხეობა“ 1986 წ.).

ვითარება იცვლება XVI-XIX საუკუნეებში. საქართველოს სხვადასხვა კუთხეებში შეიქმნა სხვადასხვა ქართული პოლიტიკური ერთეულები – სამეფოები და სამთავროები. ამ ერთმანეთისაგან დამოუკიდებელ ერთეულებში ასწლეულების მანძილზე ყალიბდება კუთხური ეთნოფსიქოლოგია, რის გამოც ფაქტიურ დიფერენციაციას განიცდის ერთიანი ქართველი ხალხი. ყალიბდება კახელობა, ქართლეთობა, იმერლობა, გურულობა და ასე შემდეგ. ეთნიკური სახე შეიცვალა აფხაზეთმა (გააფსუვდა), აღმოსავლეთ კახეთმა (საინგილომ), მესხეთმა, შეიცვალა ქართლის მთიანეთის ეთნიკური სახეც. ქართლის მთიანეთის ეთნიკური სახის შეცვლა გამოიწვია ჩრდილო კავკასიელი ტომების შემოსვლამ და დამკვიდრებამ. აქ იგულისხმება დვალეები. ნაწილობრივ შეიცვალა კახეთის მთიანეთის ეთნიკური სახეც, ჩრდილოეთის ტომების გავლენით როგორც დვალეები, ისე დიდოელები განიცდიან ეთნიკური სახის ცვლილებას. დვალეები ოსდებიან, ხოლო დიდოელები ერწყმიან კავკასიურ ტომებს ისტორიულ-კულტურული თვალსაზრისით. აღსანიშნავია, რომ დიდოეთი ქართველ პოლიტიკოსებსა და ისტორიკოსებს ისტორიული თვალსაზრისით ქართულ მხარედ მიაჩნდათ. სწორედ ამითაა გამოწვეული ის, რომ ქართლ-კახეთის მოსახლეობის აღწერის 1770 წლის საბუთში დიდოეთის შესახებ ნათქვამია: „არს დიდოეთი, ლეკისაგან წართმეული ამ ასს წელიწადში“ (ქართ. სამხ. ძეგ., ტ. II, გვ. 421), აქ ყურადღება უნდა მიექცეს იმ კონტექსტს, რომელშიც მოთავსებულია ეს წინადადება – „არს ხევსურეთი კერძო ქრისტიანენი ... არს ფშავი მართლმადიდებელნი ... არს თუშეთი მართლმადიდებელნი ქრისტიანენი ... არს დიდოეთი ლეკისაგან წართმეული ამ ასს წელიწადში ... კახეთის მართლმადიდებელნი ქრისტიანენი ... კახეთის სომეხნი ... კახეთის თათარი...“ (იქვე, გვ. 421).

ჩანს, დიდოეთი მიიჩნევა ნაწილად კახეთისა, მაგრამ წართმეულად „ლეკის“ მიერ არც თუ დიდი ხნის წინ. კონტექსტიდან ისიც ჩანს, რომ იქამდე ეს მხარე ქრისტიანულ-მართლმადიდებლური ან „კერძო ქრისტიანი“ იყო და ამიტომაც, ცხადია, კულტურულ-ისტორიულად ქართულ მხარეს წარმოადგენდა.

თეიმურაზ ბატონიშვილის ცნობით, ჩეჩენ-ინგუშ-ქისტ-ღლიღვთა სალაპარაკო ენა ქართული იყო, თუმცა თავისი ენაც ჰქონდათ. უფრო მეტიც, ამჟამადაც კი საქართველოს საზღვართან მცხოვრებ ზოგიერთ ტომს (თემს) მიაჩნია, რომ ისინი თავიანთი წარმოშობით ქართველები არიან. ის, რომ კახეთის მთიანეთთან ახლოს მცხოვრები ჩრდილო კავკასიელი ტომები წარმოშობით ქართველად თვლიან თავს, არ არის შემთხვევითი. ეს არის არეკვლა იმ ფაქტისა, რომ კულტურულ-ისტორიული თვალსაზრისით, შუა საუკუნეთა მანძილზე ისინი მართლაც ქართველები იყვნენ. არა მარტო საქართველოს მოსაზღვრე დაღესტნური ზოგიერთი საგვარეულო (თემი) აღიარებდა ქართველებისაგან თავიანთ წარმოშობას, არამედ ჩეჩნებისა და ინგუშების ზოგიერთი თემიც. – არსებობს „აგრეთვე ინგუშებისა და ჩეჩნების სახალხო თქმულება ზოგიერთი საგვარეულოს (თემის) ქართული წარმოშობის შესახებ“ (ე.ე. კრუპნოვ, ინგუშეთის ისტორიისათვის, „ვესტნიკ დრევნი ისტორიი“, 1939, №2, გვ. 84, წიგნიდან ზ. დიდებულისძე, დასახ. ნაშ. გვ. 34).

ჩეჩნებისა და ინგუშების სახალხო თქმულებები ზოგიერთი თემების ქართული წარმოშობის შესახებ არეკლავს შედარებით უახლოეს წარსულს, როცა ერთიან საქართველოში, ანდა კახეთის სახელმწიფოს საზღვრების შიგნით ცხოვრებისას საკმაოდ გრძელი ისტორიული ეპოქის მანძილზე ეს მხარეები შეერწყნენ ამ სახელმწიფოს ხალხს კულტურულ-ისტორიული თვალსაზრისით.

მაგრამ ვითარება იცვლება საქართველოს სახელმწიფოს დაშლის შემდეგ. კახეთის მთიანეთში შემოდიან არაქართულენოვანი დაღესტნურ-ჩეჩნურ-ინგუშური თემები, ემკვიდრებიან იქ, ანდა ადგილობრივ ქართული თემის ენაზე თავიანთ კვალს ტოვებენ (მაგ. თუშეთში), იტაცებენ მთელ

მხარეს (მაგ. დიდოეთს), აწარმოებენ ქართულ კუთხეებს (ეს ის ინგუშური მხარეებია, რომელნიც ამჟამად ქართული წარმოშობისად თვლიან თავიანთ თავს).

ასევე ხდება ქართლის მთიანეთშიც. დვალეთი კულტურულ-ისტორიული თვალსაზრისით უფრო ქართული მხარე იყო, ვიდრე დიდოეთი. ეს იქიდან ჩანს, რომ, როცა თამარის დროს დიდოელები და ფხოველები განდგნენ, მათ დასამორჩილებლად სხვა მთიელებთან ერთად დვალეებმაც ილაშქრეს. „მათ უკვე ჟამდა იწყეს მთიელთა განდგომად, კაცთა ფხოველთა და დიდოთა ... მოუწოდა მეფემან ათაბაგსა და ყოველთა მთიულთა: დვალთა, ცხრაზმელთა, მოხვევთა, ხადელთა, ცხავატელთა, ჭართალელთა, ერწოთიანელთა მისცა ივანე ათაბაგსა და წარავლინა მათ ზედა“ (ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 111).

მართალია, კულტურულ-ისტორიული თვალსაზრისით (და შეიძლება არა ეთნიკურით) დვალეები ქართველები არიან, სოციალურ ურთიერთობათა განვითარების მხრივ, დვალეთი დიდად ჩამორჩებოდა შიდა ქართლის ბარს.

„სოციალურ ურთიერთობათა განვითარების მხრივ, გ. მელიქიშვილი XII ს. საქართველოში გამოყოფს სამ რეგიონს, ესენია: 1. ქართლი და მესხეთი (ტაო-კლარჯეთი) – ფეოდალურ ურთიერთობათა განვითარების მხრივ ყველაზე დაწინაურებული კუთხე; 2. საქართველოს მთიანეთი, რომელიც ჯერ კიდევ პირველყოფილ-თემური ან ადრეკლასობრივ წინაფეოდალური წყობის პირობებში ცხოვრობდა და 3. ისტორიული აფხაზეთი და კახეთი, რომელიც აღნიშნული ორი რეგიონის საშუალო პოზიციაში იმყოფებოდნენ“ (გ. გამყრელიძე, ხევსურეთის სოფელი და მისი სამეურნეო ტრადიციები, 1989 წ., გვ. 28).

სოციალურ ურთიერთობათა განვითარების მხრივ შემდგომ საუკუნეებშიც იყო განსხვავება ქართლის ბარსა და მთას შორის, კერძოდ, ქართლის ბარი იყო „ყველაზე დაწინაურებული კუთხე“, ხოლო მთიანეთი – „ჯერ კიდევ პირველყოფილ-თემურ ან ადრეკლასობრივ წინაფეოდალური წყობის პირობებში ცხოვრობს“ (იქვე). ჩანს, სწორედ ასეთმა კატასტროფულმა სოციალურმა (და არა ეთნიკურ-ისტორიულ-კულტურულმა) განსხვავებამ ქართლის ბარსა და მთიანეთს შორის გამოიწვია მთიანეთის გაუცხოება ბარისაგან, რომელსაც თან დაერთო გადაგვარებაც (გაოსება, ეთნიკური სახის შეცვლა).

შეიძლება დაისვას კითხვა: რატომ გადაგვარდა (ე.ი. გაოსდა, გაუცხოვდა) ქართლის მთიანეთი, ხოლო კახეთის მთიანეთი და დასავლეთ საქართველოს მთიანეთი არა? პასუხი შეიძლება მოიძებნოს გ. მელიქიშვილის ზემოთ მოყვანილ აზრზე დაყრდნობით: კახეთის ბარი თავისი სოციალურ ურთიერთობათა განვითარების მხრივ დიდად არ განსხვავდება მისი მთიანეთისაგან (ასევე იყო დასავლეთ საქართველოშიც (აფხაზეთშიც), – ის „საშუალო პოზიციაში“ იმყოფება. ანუ, თუ კი ქართლის ბარი დიდად დაწინაურებული მხარეა ფეოდალურ ურთიერთობათა განვითარების მხრივ, ხოლო მთიანეთი – დიდად ჩამორჩენილი, კახეთის ბარი – ამ „ორი რეგიონის საშუალო პოზიციაში იმყოფება“, ე.ი. კახეთის ბარი და დასავლეთ საქართველოს ბარი თავიანთ მთიანეთთან სოციალ-ეკონომიკური განვითარების მხრივ ახლოს იმყოფება, ხოლო ქართლის ვაკე, როგორც ითქვა, დაწინაურებული, დიდად განვითარებულია თავის მთიანეთთან შედარებით, სოციალური განვითარების თვალსაზრისით ქართლსა და მის მთიანეთს შორის განსხვავება კატასტროფულია. ამიტომაც, მონღოლ-თათართა ჩდილოეთიდან მოწოლის გამო ოს-დვალთა ჯგუფების მთიანეთში დამკვიდრებისას აღმოჩნდა, რომ სოციალური თვალსაზრისით მთიანეთში ყოველივე ოსური (უცხო) უფრო ბუნებრივი აღმოჩნდა, სოციალურად უფრო მისაღები იყო, გასაგები (ე.ი. ოსები მთიელების სოციალურ ურთიერთობათა სფეროში ადვილად შეიჭრნენ, ჩაეწერნენ, ჩანს, იმის გამო, რომ ისინიც განვითარების იმავე დონეზე იმყოფებოდნენ, რომელზეც მთიელები), ხოლო ბარისა ყველაფერი რთული, გაუგებარი და მიუღებელი იყო. ამიტომაც იყო, რომ მთიანეთის გაოსებამდეც მთიანეთი იბრძოდა ბარული წესების წინააღმდეგ, ჯანყდებოდა, როგორც ეს „ძეგლი ერისთავთა“-დან და სხვა წყაროებიდან ჩანს.

მიუხედავად იმისა, რომ მთიელთა საზოგადოება სოციალურ ურთიერთობათა თვალსაზრისით ჩამორჩებოდა ქვეყნის ცენტრალურ რეგიონებს, მაინც ის ხელისუფლებისა და, საერთოდ, ქვეყნისადმი ერთგულებით გამოირჩეოდა. ზოგადად აქ იგულისხმება საქართველოს საზღვრებში მცხოვრები ყველა ტომი, მათ შორის დვალელებიც. მაგალითად, დვალეები ხელისუფლების ერთ-ერთი დასაყრდენი იყვნენ ფხოველთა და დიდოთა აჯანყების დროს, ისიცაა აღსანიშნავი, რომ თავიანთი გაოსების წინ ქართლის მთიელები (მათ შორის დვალელებიც) ცენტრალურ ხელისუფლებას ორგულობდნენ. ამიტომაც უნდა ვიფიქროთ, რომ დვალეების გაოსებას აპირობებდა შინაგანი განკერძოება – სახელმწიფო ხელისუფლებისადმი ორგულობა. დვალეები ამ მხრივ გამონაკლისი არ არიან. მესხეთიც თავისი გამაჰმადიანების, ანუ „გათათრების“ წინ გამოირჩეოდა სასტიკი ორგულობით ცენტრალური ხელისუფლებისადმი, როგორც ხელმწიფის, ისე კათალიკოს-პატრიარქისადმი. მესხეთშიც, დვალეთსა და სხვა კუთხეებშიც გადაგვარებას წინ უსწრებდა სეპარატიზმი, განკერძოება და ორგულობა. გ. სააკაძის მიერ დვალთა დამორჩილებამ მათი გაოსების პროცესი ვერ შეაფერხა.

ამ პროცესის დასრულებამდე დვალეები გადმოსახლდნენ ქართლის მთიანეთში და იქ დაემკვიდრნენ, როგორც ვახუშტი წერს: დვალეების გადმოსახლება, ჩანს, გამოიწვია ისტორიულ დვალეთში შექმნილმა საზოგადოებრივმა ვითარებამ. ოს-„ალანთა“ შემოსახლების შემდეგ ისინი მოექცნენ საზოგადოებრივი იერარქიის მაღალ საფეხურებზე, ხოლო დვალეები მათ ხელქვეითებად, უფრო მეტიც, „მონებად“ იქცნენ. ვახუშტი წერს ოსებისა და დვალეების შესახებ, რომ ოსებმა შეძლეს ახალი საზოგადოების შექმნა „დამონებითა მათითა“. აქ იგულისხმება დვალეების „დამონება“. შეიძლება „დამონება“ პირდაპირი მნიშვნელობით არ უნდა გავიგოთ, მაგრამ ისიცაა აღსანიშნავი, რომ ჩრდილო კავკასიაში ჯერ კიდევ XIX საუკუნის შუა წლებში ოს-ალღარებს ჰყავდათ „მონა-ყმები“, როგორც მკვლევარები მიუთითებენ (იხ. მ. გონიკაშვილი, დასახ. ნაშრ. გვ. 160, შენიშვნაში). დვალეების ქართლის მთიანეთში დამკვიდრება უნდა გამოეწვია შიშს, რომ თუ ისინი ისტორიულ სამშობლოში დარჩებოდნენ, „მონა-ყმებად“ იქცეოდნენ. მართლაც, ვახუშტი აღწერს, რომ როგორც წესი, ისტორიულ დვალეთში (უკვე ოსეთში) ოსები ეწოდებოდნენ იერარქიის მაღალ საფეხურზე მდგომთ, ხოლო დვალეები – მათ ქვეშევრდომებს, ანდა დაბალ საფეხურზე მყოფთ.

მაშასადამე, ქართლის მთიანეთში გადმოსახლდნენ არა ეთნიკური „ოს-ალანები“, არამედ დვალეები, რომელთაც უკვე დაწყებული ჰქონდათ ოსური ენისა და ოსური სარწმუნოების ელემენტების მოხმარება.

„ოსი“ სოციალური თვალსაზრისით „თავისუფალს“ ეწოდებოდა, ხოლო „დვალი“ – ამ საზოგადოებაში „მონა-ყმას“, „არათავისუფალს“, ანდა „დამოკიდებულს“. ქართლის მთიანეთში დვალეები თავისუფლების შენარჩუნებისათვის გადმოვიდნენ, ამიტომაც მათთვის სასურველი იყო „ოსი“, ანუ „თავისუფალი“ ეწოდებინათ, ვიდრე „დვალი“, ანუ „არათავისუფალი“. ოსობა სოციალურ კატეგორიად იყო ქცეული.

როგორც აღინიშნა, XIX საუკუნეში ინტენსიურად დაიწყო ქართლის მთიანეთში მცხოვრები ქართველების გაოსება, 1852 წლიდან ოსების ბატონყმობისაგან გათავისუფლებისა ბარში ჩამოსახლების შემდეგ დაიწყო ბარელი ქართველების გაოსებაც. ქართველთა გაოსების პროცესი დააჩქარა განსაკუთრებულმა საეკლესიო პოლიტიკამაც, რომელსაც საეგზარხოსო ეწეოდა ოსების მიმართ.

ქართველთა გაოსებას სოფლების, გვარების, ტოპონიმებისა და სხვა მასალების ქართული წარმომავლობის გარდა, მიუთითებს სამხრეთ ოსეთის ოსური ფოლკლორიც, რომელსაც მრავალი ქართული ელემენტი ახასიათებს. ქართული ფოლკლორი ოსებში საკმაოდ მნიშვნელოვანია, თუმცა ქართული ფოლკლორი ჩრდილო კავკასიის ოსებშიც ყოფილა გავრცელებული, შედარებით ნაკლები ხარისხით, ჩანს, ისტორიული დვალეთის ტერიტორიაზე (რომელიც ახლა ჩრდილო

კავკასიაში) მცხოვრებ დვალთა გაოსებისა და მათი ჩრდილო კავკასიის დაბლობში ჩასახლების გამო.

– „ოსურ ფოლკლორში ასევე განსაკუთრებული ადგილი უკავია დარეჯანიანის თქმულებებს. ეს არის ქართულიდან შესული ამირანდარეჯანიანის ოსური ვერსია. იგი გავრცელებულია როგორც სამხრეთ ოსეთში, ასევე ჩრდილო ოსეთშიც. აი, რას წერს კ. ხეთაგუროვი თავის „ეთნოგრაფიულ ნარკვევებში“: „მძიმე ავადმყოფს ... არ სტოვებენ მარტოდ ... ღამე მორიგეობენ, უმთავრესად ახალგაზრდები. ისინი ცდილობენ ავადმყოფის გართობას, მხიარულობენ, ყვებიან ზღაპრებს და უკრავენ ფანდურზე, თორმეტსიმიან არფაზე და თან ამღერებენ ლეგენდებს დარეჯანიანზე და სხვა მითიურ გმირებზე“ (კ. ხეთაგუროვის 500). დარეჯანიანის თქმულებები ბევრჯერ გამოიცა (იგულისხმება ოსურად – ეპ.ა.ჯ.). იგი მეცნიერულად საფუძვლიანად არის შესწავლილი და შეჯერებულია ორიგინალთან – ქართულ „ამირან დარეჯანიანთან“ (დ. ქალოევა). დარეჯანიანის თქმულებები (იგულისხმება ოსური – ეპ.ა.ჯ.) ციკლებად არის დაყოფილი, ერთ-ერთი ბოლო ციკლის სახელწოდებაა „ამბავი როსაფისა“ ... როსაფი ნახსენებია მხოლოდ ამბის დასაწყისში, მთელი ამბავი კი გადმოგვცემს თალარის, ავთანდილისა და ფრიდონის ამბებს. ერთი სიტყვით, ეს განსაკუთრებით ოსური ხალხური ვეფხისტყაოსანი. მას არაფერი აქვს საერთო დარეჯანიანის თქმულებებთან. როსაფი მოხსენებულია, როგორც დარეჯანიანი და ამდენად მისი ვაჟებიც – თალიარი, ავთანდილი და ფრიდონიც დარეჯანიანი არიან. დარეჯანიანია ასევე მასმათიც... ამრიგად, „ამბავი როსაფისა“ – ეს არის ოსური ხალხური ვეფხისტყაოსანი (ო. თედევი, ნარკვევები ოსურ-ქართული ენობრივი ურთიერთობებიდან, 1988წ. გვ. 53-54). ოსურ ვეფხისტყაოსანში დარეჯანს ეწოდება სთრეჯანი, ასმათს – მასმათი, ტარიელს – თალიარი და ასე შემდეგ. მასში გადმოცემულია „ვეფხისტყაოსნის“ ხალხური ვარიანტი.

„დარეჯანიანის“ გარდა ოსთა შორის გავრცელებულია ქართული „ამირანიანიც“, სხვა ხალხური ქართული ბალადები, ლეგენდები, ზღაპრები, ანდაზები, თქმულებები თუ სხვა ფოლკლორული მასალა.

ამირან-დარეჯანიანის ციკლის სხვადასხვა თქმულებების გარდა ხალხური ვეფხისტყაოსანის ფართოდ გავრცელება ოსთა შორის (ვ. ხეთაგუროვის თანახმად, ეს ოსებისათვის ნართების ეპოსის თანაბარი ყოფილა, იხ. ზემოთ) მიუთითებს ქართველთა (მათ შორის დვალთა) გაოსების შესახებ.

ჩვენ არაფერს ვიტყვით ტოპონიმების შესახებ, თუმცა ერთი შეხედვითაც აშკარაა ტოპონიმების აბსოლუტური ქართულობა, თუმცა ისტორიულ ჭრილში ისიც ჩანს, თუ ზოგიერთი ტოპონიმი როგორ კარგავს ქართულ სახეს და ხდება მისი გადაკეთება ოსური ენის შესატყვისად.

განსაკუთრებით აშკარაა სამხრეთელი ოსების გვარების აშკარა ქართული წარმომავლობა. ამასთან დაკავშირებით უნდა ითქვას, რომ ქართული საზოგადოება თავიდანვე იცნობდა გვარებს, ისტორიულ საქართველოში ყოველ ადამიანს თავისი გვარი ჰქონდა, მაგრამ ასე როდი იყო მის მეზობელ ერებში. მაგალითად, მაჰმადიანებს თაობიდან თაობაზე გარდამავალი გვარები არ ჰქონდათ, ადამიანები ძირითადად მამის სახელით იწოდებოდნენ, ასე იყო არა მარტო მაჰმადიან ხალხებში, არამედ ძირითადად თითქმის ყველა სხვა მეზობელ ხალხებში, მათ შორის რუსეთში, ჩრდილოეთის უდიდეს ქრისტიან ხალხშიც. აქ ყმა გლეხებს ძირითადად გვარი არ ჰქონდათ და მხოლოდ XVII-XIX საუკუნეებში საიმპერატორო კარის მიერ გამოცემული შესაბამისი მითითების შემდეგ ყმა-გლეხებს გვარები მიაკუთვნეს.

ვახუშტის მიერ დასახელებული პირველი ოსების გვარების დაბოლოებანი აშკარად ქართულია, ზოგიერთი ორმაგი ქართული სუფიქსითაც კი არის ნაწარმოები. მაგალითად, „ბადელიძე“, ე.ი. „ბად-ელი-ძე“. „ელი“ სადაურობის მაწარმოებელი სუფიქსია და „ბადელი“ ისევეა ნაწარმოები, როგორც ცურტაველი ან რუსთაველი, და აგრეთვე, „ძე“ – ტიპური დაბოლოებაა ქართული გვარებისა. მაშასადამე, „ბადელიძე“ აშკარად ქართული გვარია. ასევე შეიძლება ითქვას სხვა გვარებზე, რომელთაც ქვემოთ მოვიყვანთ. ეს მდგომარეობა იძლევა უფლებას ვიფიქროთ, რომ

დვალეთში ამოსულ ოს-„ალანებს“ მკვიდრმა მოსახლეობამ მისცა ის გვარი, რაც დვალეთში (და საქართველოში) იყო მიღებული. ამას „ძველი ერისთავთა“-ში დასახელებული „ბიბილური“-ს გვარის წარმოშობაც ადასტურებს. აქ მოსულს ოსმა ხალხმა თვითონ მიანიჭა ეს გვარი. ეს, ჩანს, საპატიო გვარი იყო. ჩრდილო ოსეთის – „ალაგირის, ქურთათის, ზაკისა და ნარ-მამისონის საზოგადოებაში ფეოდალური ურთიერთობა იმდენად დაბალ დონეზე იყო, რომ ზოგიერთი მაშინდელი მკვლევარის აზრით, იქ წოდებრივი დაყოფა არ არსებობდა და მხოლოდ საპატიო საგვარეულოები იყო, რომელთაც ხალხზე დიდი გავლენა ჰქონდათ“ (ლავროვი დ. ოსეთისა და ოსების შესახებ, კავკასიელ ტომთა და ადგილთა აღწერის კრებული, III, 1883, რუს. ენ. გვ. 295, წიგნიდან მ. გონიკაშვილი, დასახ. ნაშრ. გვ. 194). აი, ცენტრალური კავკასიონის მთიანეთში დამკვიდრებულ პირველ ოსთა გვარები, ჩამოთვლილი ვახუშტის მიერ: „უწარჩინებულესნი გვარით არიან ოვსნი და გვარნი ოვსთა ესენი არიან: ბასიანი, ბადელიძე, ჩერქეზიძე, თაგაური, ძურთაული, სიღამონი და ჭახელიძე“ (ქართლის ცხოვრება, IV, გვ. 634). ჩამოთვლილი ყველა გვარის დაბოლოება ქართულია – „იანი“, „ძე“, „ული“, „ონი“.

განვიხილოთ ცალ-ცალკე:

1. ბასიანი – ბოლოვდება „იანით“, ისე, როგორც ძველქართული გვარები საერთოდ და ქართველ მთიელთა გვარები ახალ დროში: – „ფარნავაზიანი“, „ხოსრონი“, „ბაქარიანი“, „მარუშიანი“, „გორგასლიანი“, „დავითიანი“, „იესიანი“ და სხვა უამრავი.

„იანით“ ბოლოვდება ქართული გვარები როგორც აღმოსავლეთ საქართველოში, ისე დასავლეთ საქართველოს მთიანეთში, თუმცა არც ბარია გამონაკლისი. მაგალითად, სამეგრელოში არის გვარი „ქაჯაიანი“ (ქართ. სამართ. ძეგლ. III, 1970, გვ. 416). ამან საშუალება მისცა მკვლევარებს გამოეთქვათ აზრი, რომ „იანი“-თ ბოლოვდებოდა ყველა ადგილობრივი გვარი, რომლის შეკვეცის შედეგად მიღებულ იქნა დაბოლოება „ია“. დასავლეთ საქართველოს გვარია „ქვარიანი“ (იქვე, გვ. 477), რატიანი და სხვა. სვანეთმა შემოინახა „იანი“ დაბოლოება გვარებისა. რაჭაშიც არის „იანი“-ზე დაბოლოებული გვარები – „გოგრიჭიანი“, „გიორგობიანი“. ლეჩხუმში „იანი“ დაბოლოება გვარებისა ჩვეულებრივია. რაც შეეხება აღმოსავლეთ საქართველოს, აქ მთის ყოველ თემში ასეთი დაბოლოება ბუნებრივია. მაგალითები იმდენია, რომ ჩამოთვლაც ძნელია, არაბულების გვარის განაყარში არის გვარები: „მანგიანი“, „ხელმოკლიანი“, „იდიანი“ (გ. თედორაძე, ხუთი წელი ფშავ-ხევსურეთში, 1939 წ, გვ. 9), „დედიანი“, „ალდიანი“, ჭინჭარაულების განაყარი – „აზუზიანი“, „ხაშიანი“, „მანგიანი“, „ჯარიანი“ (იქვე, გვ. 10-11), იანზე დამთავრებული გვარების რიცხვი ძალზე დიდია ასევე ფშავშიც – „ჯიხვიანი“, „ყენიანი“, „ყუჯიანი“, „ხადიანი“ და სხვა (იქვე, გვ. 62-63), ძირითადად აქ „ანიზე“ დაბოლოებული გვარები „გოგრიჩიანი“, „იანი“-ზე დაბოლოებულია – „გოგოლიანი“, „ბალიკიანი“, „გივიანიანი“, „გამიხარიანი“ (ჭიჭილოიანი) (ვ. თოფჩიშვილი, დასახ. ნაშრ. გვ. 145).

„იანი“ ქართული გვარის ტიპური დაბოლოებაა, ამიტომ არა მარტო „ბასიანი“-ა ქართული წარმოშობის გვარი, არამედ „ბადელიანიც“, რომელიც ჩრდილო კავკასიელი ოსების გაბატონებული წოდების საპატიო გვარი იყო.

2. ბადელიძე – ორმაგი ქართული სუფიქსით არის დაბოლოებული – „ელი“ და „ძე“. აქედანაა „ბადელიანი“.

3. ჩერქეზიძე – ქართული დაბოლოების („ძე“) მქონეა.

4. თაგაური – არის ლეგენდა, თითქოს ეს გვარი მომდინარეობს სომხური სიტყვიდან – „თაგავორ“ – „მეფე“, მაგრამ აშკარაა, რომ ეს არის გვარი, რომელიც ქართული სუფიქსით („ურით“) არის დაბოლოებული. „ურით“ სხვა გვარებიც მთავრდება („ხეთაგური“), მაგრამ ფაქტია, რომ „ურით“ ბოლოვდება აღმოსავლეთ საქართველოს მთიელთა გვარების დიდი ნაწილი, თუმცა ეს დაბოლოება არც ძველი საქართველოს სხვა კუთხეებში ყოფილა უცხო. დასავლეთ საქართველოში გვარი „ხეცურიანი“ ორმაგი სუფიქსითაა წარმოებული („ხეც-ური-ანი“). სანამ „ური“

დაბოლოებას შეევენებოდეთ, კიდევ ერთხელ უნდა ითქვას „იანი“ დაბოლოების შესახებ. საკმარისია გადავხედოთ საქართველოს რუკას და მასზე დავაფიქსიროთ კუთხეები, სადაც გავრცელებულია „იანი“-ით დაბოლოებული გვარები და დავრწმუნდებით, რომ ჩვენს თვალწინ მოიხაზება მთელი საქართველოს მთიანეთი ხევსურეთის ჩათვლით, მხოლოდ ერთ ადგილას იქნება ამოვარდნა. ეს არის დვალეთი – ქართლის მთიანეთი. ჩანს, ძველ დროს, აქ, ისევე როგორც საქართველოს მთიანეთში, გავრცელებული იყო „იანი“-ით ანდა „ანი“-ით დაბოლოებული გვარები, ამის შესახებ გვარი „ბასიანიც“ მიუთითებს.

ჩანს, „ური“-თ დაბოლოებული გვარებიც ასევე გავრცელებული იყო მთელ ქართულ მთიანეთში. დასავლეთ საქართველოს „ურით“ დაბოლოებული გვარი „ხეცურიანი“ გამონაკლისი არ უნდა იყოს. ამას მიუთითებს ის, რომ აფხაზეთის საკათალიკოსოს დავთარში, რომელიც დასავლეთ საქართველოს შეეხება, 1621 წლისათვის ნახსენებია გვარი „ფიცხელაური“ – მართებს მუშიას ფიცხელაურს ურემი ღომი... სამი ნაოთხალი ღომი...“ (სამართლის ძეგლები, III ტ. გვ. 408), იქვეა ნახსენები გვარები – ფიცხელია და ფიცხელაა. აქედან ჩანს, რომ ეს გვარი აღმოსავლურ-ქართული წარმოშობის კი არაა, არამედ ადგილობრივია. არის გვარები – „ცქურია“ (ე.ი. ცქ-ურ-ია) (იქვე, გვ. 428), „მალურავა“ (ე.ი. მალ-ურ-ავა) (იქვე, 430), „ჭუჭურია“ (ე.ი. ჭუჭ-ურ-ია, იქვე, 434). არის „ულით“ წარმოებული გვარებიც – ისე, როგორც აღმოსავლეთ საქართველოში, მაგალითად, „კუტულია“ (ე.ი. კუტ-ულ-ია) (1616-1621 წლების საცაიშვილო დავთარში, იქვე, გვ. 439); „მასხულია“ (ე.ი. მასხ-ულ-ია) (გვ. 440), „ხუხური“ (ხუხ-ურ-ი, გვ. 440); „ფიცხულია“ (ე.ი. ფიცხ-ულ-ია) (გვ. 444), „კიკურია“ (კიკ-ურ-ია) (გვ. 458); „კუკურია“ (გვ. 461); „ხუხულია“, „მამულია“, „ხუხულია“ (გვ. 479). ასე რომ, „ურით“ და „ულით“ დაბოლოებული გვარები მრავლადაა დასავლეთ საქართველოში. ხოლო, რაც შეეხება აღმოსავლეთ საქართველოს, აქ ამჟამადაც „ური“-თ იწარმოება მთიელთა გვარების დიდი ოდენობა. მხოლოდ რამდენიმეს ჩამოვთვლით: ბიჩინგური, მგელიაური, კურდღელაური, ჩალაური, ხოსნაური, ხუნჩალაური, ბასხაჯაური, რკინაური, ფიცხელაური, გოგოჭური, წიკლაური, ხასონაური, ველთაური, ალუდაური, ქეთელაური (გ. თედორიძე, დასახ. ნაშრ. გვ. 7-16), ქისტური, გაბილოური, მასხაური, ცაბაური, უძილაური, მამიაური და სხვა მრავალი (იქვე, გვ. 62-69).

თაგაურის წარმოშობას შეიძლება მსგავსება მოვუძებნოთ. ფშავში თურმანაულების ფრატრია შედგება სხვადასხვა გვარებისაგან. მათ შორისაა გვარი ღურბელნი და ამათი განაყარი გვარი – „თაგვანი“ (გვ. 63), „თაგვანი“-საგან შეიძლება სამგვაროვანი სუფიქსის „ურის“ დართვით მივიღოთ გვარი – „თაგაური“, თაგაურისაგან კი – თაგაური.

5. ქურთაული – ეს გვარი ნაწარმოებია „ულ“ სუფიქსის დართვით, ისევე, როგორც მრავალი ქართული გვარი დასავლეთ საქართველოში (იხ. ზემოთ), ხოლო აღმოსავლეთ საქართველოს „ულით“ დაბოლოებულ რამდენიმე გვარს ჩამოვთვლით, ესენია: „რკინაული“, „არაბული“, „ბურდული“, „გამხირავაული“, „თეთრაული“, „ჭორჭიაული“ (იხ. გ. თედორაძე, დასახ. ნაშრ. გვ. 7-16), „თურმანაული“, „ჯგაგრაული“, „წოწკურაული“, „ბურდიაული“, „ჩორხაული“, „ხურაბაული“ და სხვა (იქვე, გვ. 61-69).

როგორც ზემოთმოყვანილიდან ჩანს, „ქურთაული“ ისეა წარმოებული, როგორც საზოგადოდ მრავალი ქართული გვარი. მაგრამ საფიქრებელია, რომ ეს გვარი შედგება სუფიქსისაგან – „ქურ-თა-ულ“. „თა“ ისევე, როგორც „ელი“, არის ქართული გვარების ტიპიური დაბოლოება. ჩვენ ქვემოთ ვისაუბრებთ „თა“, „თი“ და სხვა მსგავსი საგვაროვნო სუფიქსების შესახებ.

6. სიდამონი – ეს გვარი ბოლოვდება სუფიქს – „ონით“, „ონი“ ძველ ქართლში, ჩანს, იყო სახეცვლილება „იანი“-სა. უძველესი ქართული გვარი „ბაგრატიონი“ „ონით“ ბოლოვდება, ის აგრეთვე სიმრავლესაც აღნიშნავდა. „ლაშარიონი“ ლაშარის ყმების საერთო სახელი იყო. „ნი“, „ანი“, „იანი“. ხშირად „ონი მთიელთა გვარების მწარმოებელია (და საერთოდ ქართული გვარებისა). „ონი“-თა დაბოლოებული ქისტიაურების ფრატრიაში მრავალ გვართაგან ერთი გვარი

- „ციგრონი“ (იქვე, გვ. 62). ამ ფრაზის გვარებია: - ჯიხვიანი, ყენიანი, ჩარბოდანი, მთვარელანი, ფოცხვერანი, ციგროანი, ჩაქუჩნი, ბადრიანი და ა.შ. როგორც ვხედავთ, „ონი“ დაბოლოება არსებობს „იან“ - „ანი“, „ნი“ დაბოლოებათა შორის. იონ სუფიქსის შესახებ წერს ს. ყაუხჩიშვილი (იხ. ქვემოთ). მისი აზრით, იონ - იგივეა, რაც ეთ, ელ სუფიქსები, ის ქართული გვარის ჩვეულებრივი მაწარმოებელია.

7. ჭახილიძე - ეს გვარიც ქართული საერთო საგვაროვნო სუფიქსით „ძე“ ბოლოვდება, თუმცა შეიძლება, ესეც ორმაგი ქართული სუფიქსით იყოს დაბოლოებული „ჭახ-ილი-ძე“ ან „ჭახნი-ლი-ძე“. ის, ჩანს, ისევეა ნაწარმოები, როგორც დასავლეთ საქართველოში სახელები - „ხუხუხლი“ (ხუხუ-ლი), „ქაქალი“ (ქაქა-ლი) (ქართ. სამართ. ძეგლ. III ტ. გვ. 424). ყოველ შემთხვევაში, ამ გვარის ქართული წარმოშობა უეჭველია.

ჩვენ განსაკუთრებით უნდა განვიხილოთ გვარების დაბოლოება „თი“. როგორც ცნობილია, „თი“ ამჟამად მიჩნეულია ოსურ გვართა უძველეს დაბოლოებად, რომლის აღდგენასაც ცდილობენ. მაგრამ უნდა ითქვას, რომ საქართველოს მთიანეთში, როგორც აღმოსავლეთ, ისე დასავლეთ საქართველოში გვარის დაბოლოება „თი“ მიღებული იყო და მიღებულია ამჟამადაც. გარდა ამისა, მთელ სამხრეთ საქართველოში (მესხეთში) როგორც წარსულში, ისე ახლაც (მაგ. ქართველ კათოლიკეთა შორის) გვარის დაბოლოება „თი“ ბუნებრივია, ჩვენ აღარაფერს ვიტყვით ქართლსა და განსაკუთრებით კი კახეთზე, სადაც „თი“ - დაბოლოება ბუნებრივია. უნდა ითქვას, რომ, როგორც წესი, „თი“ საგვაროვნო დაბოლოებით ხალხი ერთმანეთს მოიხსენიებს შინაურული არაოფიციალური ურთიერთობისას, ხოლო ოფიციალური ურთიერთობისას „თი“ „შვილით“ იცვლება. „ოთარაანთი“ - ოთარაშვილია, ხოლო „თამარაანთი“ - თამარაშვილი. ყოველ შემთხვევაში, ჩვენ ჩამოვთვლით ასეთი დაბოლოების მქონე რამდენიმე გვარს საქართველოს სხვადასხვა კუთხეში და ვუჩვენებთ, რომ ეს დაბოლოება ქართულ გვარებს ჰქონდა წარსულშიც, რაზედაც წერილობითი წყაროებიც მიუთითებს.

„თი“-ზე დაბოლოებული გვარები სამხრეთ საქართველოში მრავლადაა. მ. თამარაშვილმა დაწერა 1703 და 1705 წლების საბუთების შესახებ, რომ იქ მრავლად მოიხსენიებიან ქართველები „თი“-ზე დაბოლოებული გვარებით: „მინდორათი... ქათამათი, ბეროთი; ბერომელათი; მალხაზათი; კეჟერათი; გულასპათი; ტეტიანთი; ბატონათი... ხიზანათი; ცხელათი; თელიათი, ... პოროველათი; მეჩხუათი; ფილიჭამიათი; გოდელათი; გოდერძათი; თეთელათი; ხუთქალთი ... ნახვრეტათი; ქვათი, ფუფულათი; გედიათი, კენჭიანთი; ზრინწიანთი;... კბილათი; კოჭიბროლათი; სარდალათი; კანდელაკიანთი; მამათი; პუნკათი; ხახიანათი; ჭელაჭამიათი; ჭოჭუათი; ეთერათი; პურადათი; ქოჩორათი; ღვინიათი; ჩიტირეკათი; ამრეზიანთი; ქონიათი და სხვა“ (მ. თამარაშვილი, პასუხად სომხის მწერლებს, 1904 წ. გვ. 232).

XIX საუკუნის აღწერებშიც აქაური გვარები „თი“-თ ბოლოვდება. რ. თოფჩიშვილი წერს: „უნდა აღინიშნოს, რომ სს-ში (ე.ი. 1886 წლის მოსახლეობის აღწერის საოჯახო სიებში - ეპისკოპოსი ანანია ჯაფარიძე) ახალციხის ზოგიერთი ქართული გვარი გვარსახელთა მაწარმოებელი უძველესი ქართული სუფიქსით (ეთ, ათ) გვხვდება. მაგალითად: პეტრეთი, გულიჯანთი... ამ ფორმანტით ქართული გვარსახელის წარმოება საქართველოს ზოგიერთ კუთხეში დღემდეა შემორჩენილი ოფიციალური - ძე და შვილის ნაცვლად ხალხურ სამეტყველო ენაში აღნიშნული სუფიქსი იხმარება. სამცხეში თამარაშვილის ნაცვლად იტყვიან თამარათი, ხევში ავსაჯანიშვილის ნაცვლად - ავსაჯანეთი, ფშავეში მუშტაშვილის ნაცვლად - მუშტათი და სხვა“ (რ. თოფჩიშვილი, XIX ს. მოსახლეობის აღწერა, „მნათობი“ 1987, №12, გვ. 163).

მაშასადამე, ქართლ-მესხეთში, კახეთში, ხევში, ფშავესა და სხვა კუთხეებში ქართული გვარები „თი“ სუფიქსით იწარმოება. ეს რომ უძველესი წესია, ამაზე მიუთითებს „ტბეთის სულის მატთანე“. ეს მატთანე XII-XVII საუკუნეების მანძილზე ივსებოდა, აქ მრავალი გვარი გვხვდება „თი“ დაბოლოებით. მაგალითად: კუჯერთი, სიკალაეთი, ისევე, როგორც ამავე სუფიქსით მრავალი

ტოპონიმი იწარმოება (იხ. წყაროთმცოდნეობითი ძიებანი 1985 წლისა, 1988 წ. რუსულ ენაზე, გვ. 309-311). ამავე მატთანვე ეკუთვნის მოსაზრება: „ინტერესს მოკლებული არა არის აგრეთვე ძეგლის რამდენიმე ენობრივი თავისებურება, მაგალითად, გორგაძის გვარისა და სახელის ამ ფორმით წარმოდგენა: „გორგაზიეთ მახარებელსა“, „გორგაზიეთ კვირიკესა“, ანდა ვაცაძის – „ვაცეთ ნიკოლოზისა“, ქუაბლიეთ“, იაბელათ“, „როსტომეთ“ და სხვა მრავალი; ძეგლის ნუსხის დიდი ნაწილი ასეა წარმოდგენილი. მსგავსი მოვლენა შეიმჩნევა ჩვენი დროის მოხვევთა მეტყველებაში“ (ქ. შარაშიძე „მაჭახელის ხეობის დემოგრაფიული ძეგლი“ მრავალთავი XIII 1986 წ. გვ. 128).

აქვეა გვარები „ვარდანეთ ვარდან“, „მეფუთკრეთ ივანე“ (იქვე). ეს ივანე რა გვარია? ცხადია, ის არის მეფუტკრეთი, მამასადაძე, მისი გვარის დაბოლოება არის „თი“ ისევე, როგორც ზემოთმოყვანილი მ. თამარაშვილისა და რ. თოფჩიშვილის მიერ დასახელებული გვარებისა, მაგალითად, ეთერათი, პეტრეთი. ეთერათი გვარია, მაგრამ თუკი ვინმეს ჰქვია სახელი ვარდო და მისი გვარია ეთერათი, მაშინ ამ ვარდოს ასე უწოდებენ – „ეთერათ ვარდო“. ქართულისათვის „თი“ იგივეა, რაც „შვილი“ ან „ძე“ ოფიციალურ მეტყველებასა და მიმოწერაში.

ქ. შარაშიძე აღნიშნავს, რომ მოხვევები ასევე მსგავსი დაბოლოებით აწარმოებენ თავიანთ გვარებს. ასევეა დღევანდელ მესხეთში. მაგალითად, თუ უდელს სთხოვთ, ჩამოთვალოს თავისი სოფლის გვარები (შინაურული) – ის ჩამოთვლის გვარებს („ყულიჯანათი“, „ველიჯანათი“, „კრუხიჭამათი“, „პეტრეთი“, „პარუნათი“ და ასე შემდეგ), ე.ი. ისინი გვარს აბოლოებენ „თი“ მაწარმოებლით და არა „ეთ“-ით.

ს. ყაუხჩიშვილი წერს: „ეთ სუფიქსიან გვართა სახელებს სპეციალური გამოკვლევა უძღვნა პროფ. ვ. დონდუამ. ამ გამოკვლევაში ათი გვარსახელია: ლიპარიტეთ, ვახტანგეთ, ღურძუკეთ, სუქმანეთ, კონონეთ, ნინოსეთ, პავლეეთ, გაგიკეთ და შამირამეთ... კ. კეკელიძე, თავის მხრივ, უმატებს რვა ეთ-სუფიქსიან სახელებს: მინა ერმოგინეთი, ევსტრატეთი, აბიბოსეთი, ანდრონიკეთი, კლეოპაეთი, აკინდინეთი, კოზმან-დამიანეთა, პეტრე-პავლეეთ... „ქართლის ცხოვრების“ ძეგლებში ეთ-სუფიქსიანი სახელები შემდეგია: „და მის მიერ შერისხდა ღმერთი ორბელთა და ყოველთა ტომთა და მიმდგომთა მათთა, სამცხეთართა, ჰერეთთა, კახეთთა...“, ხოლო ვითარ ცნეს, რომელ სტეფანიათ ვერას ავებდეს ... ითხოვეს საზრდელი მცირე სტეფანელთა მისცეს...“ იქ ეთ-სუფიქსი (სტეფანიათ – სტეფანიეთ) ისევე არის ზედასართული ხასიათისა, როგორც ვახტანგეთ-ში, ლიპარიტეთ-ში და სხვაგან, ნიშანდობლივია, რომ თვით ვარიანტებშიც ასეა აგებული: ჰერეთთა – ჰერელთა; სტეფანიათ – სტეფანიელთა, სტეფანწმინდელთა. რომ „ეთ“ ესმოდათ, როგორც „ელ“, ჩანს ასეთი კონტექსტიდან: „ამის მოწამე არს სახლი შარვანშეთი და დარუბანდელთა“, სადაც ერთი სიტყვის – „ეთ“ (შარვანშეთი) უდრის მისი პარალელური სიტყვის – „ელ“ სუფიქსს (დარუბანდელთა)... ზოგ შემთხვევაში „ეთ“ სუფიქსს შინაარსობრივად ენათესავება „იონ“ სუფიქსი, ასე მაგალითად: ბაგრატიონი ისევე უდრის (ბერძნული სუფიქსის ენით რომ ვილაპარაკოთ) „ბაგრატიდს“, როგორც ვახტანგეთი – „ვახტანგიდს“, ე.ი. „ბაგრატიონი არის კაცი ბაგრატის მოდგმისა... ზოგჯერ –იან სუფიქსი იმასვე გამოხატავს, რასაც ბერძნული „იდ“ სუფიქსი, ასე მაგალითად, ეფრემონი ეწოდება „ეფრემის მოდგმის ადამიანს...“ (ქართლის ცხოვრება, II, გვ. 077-078).

„თი“ უნდა იყოს მრავლობითის აღსანიშნავი სუფიქსი, მაგალითად, „ოთარაანი“ ერთი ადამიანის გვარია, ე.ი. ოთარაშვილი, მაგრამ „ოთარაანთი“ ოთარაშვილების ფრატრიის წევრს უნდა ნიშნავდეს. „ოთარაშვილებისა“ – „ოთარაანთ ქვრივი“ – ოთარაშვილების ქვრივია. „მეფუტკრეთ გოგია“ – მეფუტკრიშვილების ფრატრიის წევრი გოგია მეფუტკრიანთია და მეფუტკრიენთია. ასეთი აზრის გამოთქმის უფლებას იძლევა საქართველოს მთაში დასავლეთსა და აღმოსავლეთში შემორჩენილი მსგავსი გვარების მაგალითები. მაგ. ს. მაკალათია წერს, რომ მთის რაჭაში „ლობჯანიძეები იყოფიან: ხოშტიანი, ნანუკიანი, ლაშხენი, ზვიადენი, ჯოტენი, სვანენი, ჯოჯუენი და სხვა. გობეჯიშვილები: შალიკიანი, ერმილენი, ნინენი, დეტუნენი და სხვა. გავაშელიშვილები: ქაოზენი, ნასხილენი, გოტოიანი, გავიტიანი, ქუტუნენი, ოთუკენი და სხვა.

გოგრიჭიანი: ჩხუტენი, ლეჩხუმელი, საგიენი, მამუჩიანი და სხვა. მხოლოდ ამ კომლობრივი სახელით შეიძლება აქ ადამიანის მონახვა. მაგალითად, თქვენ თუ იკითხავთ ივანე ლობჯანიძეს, მას ვერ გიჩვენებენ. უნდა იკითხოთ ივანე ზვიადენთ ლობჯანიძე, რომელი სახელით ეს კომლია ცნობილი და მაშინ კი გაიგებენ, მათში გვარს არ იხსენიებენ და ხშირად არც იციან ამა თუ იმ პირის გვარი, არამედ ჩვეულებრივად იტყვიან: მიხა ერმილენთი, მამუკო ნინუკიანთი და სხვა“ (ს. მაკალათია, მთის რაჭა, 1987, გვ. 50).

მაშასადამე, ს. მაკალათიას მასალიდან ჩანს, „თი“ – საერთო ფრატრიის (ე.ი. მრავლობითის) აღმნიშვნელი სუფიქსია გვარსახელის წარმოებისას. მაგალითად, ლობჯანიძეების განაყოფი გვარია ზვიადენი, მაგრამ გვარის მატარებელი რომელიმე პირი უკვე არის „ზვიადენთი“, როგორც მოყვანილი ჰყავს მკვლევარს, „ივანე ზვიადენთ ლობჯანიძე“, ე.ი. ზვიადეშვილების ფრატიის წევრი ლობჯანიძე ივანე. ასევეა ფშავ-ხევსურეთშიც – მაგალითად, სოფ. ცაბაურთას ფრატრიას ეწოდება „ცაბაურთა“ (იხ. გ. თედორაძე, დასახ. ნაშრ. გვ. 66). აღსანიშნავია, რომ ფრატრია „ცაბაურთა“-ში შედიან სხვადასხვა გვარები – მიგრინი, ბეკიანი, გოგანი, ანუ გოგლელანი, რომელნიც, თავის მხრივ, კიდევ განიყოფიან გვარებად ბახჩონი, ჩიტონი, ჭამიანი, იორამნი, ბალიანი და სხვა. აქაც თუ ჩვენ ვეძებთ რომელიმე ადამიანს, უნდა ვიკითხოთ, მაგალითად, ცაბაურთა ჩიტონთ გოგია. არსებობს სოფ. უძილაურთა ფრატრია, რომელშიც აგრეთვე სხვადასხვა გვარები შედიან (გვ. 67). არსებობს ფრატრია „ბობლიანთა“. აქ შედიან გვარები დავითიანი, ბობლანი, სოხურანი, ხიბლანი. თუ ჩვენ ვეძებთ ადამიანს, უნდა ვიკითხოთ „ბობლიან ხიბლანთ ივანე“, ე.ი. ეს ივანე არის ბობლიანთ ხიბლანთი ან ხიბლან ბობლიანთი.

მიუხედავად იმისა, თუ როგორი დატვირთვისაა სუფიქსი „თი“ („ეთი“, „ათი“), ის ქართულ გვარსახელთა მაწარმოებელია როგორც ძველად, ისევე ახლაც. „თამართი“ ასეთი სახით უნდა იყოს წარმოებული – თამარაანთი ან თამარათი. „ან“-ს კვლევა რომ ახასიათებს, ეს ჩანს გვარიდან ქაჯაიანი – ქაჯაია; (რატიანი – რატია); პეტრეთი და სხვა მსგავსი დაბოლოების გვარები ნაწარმოები უნდა იყოს იანის (ანის) შეკვეცით: პეტრეანთი – პეტრეთი, ვახტანგაანთი – ვახტანგეთი.

არსებობს განსაკუთრებით საინტერესო დოკუმენტი იმისა, რომ ძველ საქართველოში გვარსახელთა წარმოების სუფიქსები – „ანთ“ (იანთ), „შვილი“, (და რუსული ადმინისტრაციის გავლენით) „ოვი“ ერთნაირი მნიშვნელობის მქონენია. მაგალითად, 1800 წლის ერთ ნასყიდობის სიგელში მოხსენებულია ერთი და იგივე პირი და მისი ოჯახის წევრები (ერთი ოჯახიდან): შადინაანთ სტეფანე, შადინაშვილი სტეფანე, შადინანთ თომა, შადინოვი თომა (ქართ, სამართ. ძეგლ. III გვ. 1053-1056).

აქედან ჩანს, რომ შადინაანთ იგივეა, რაც შადინაშვილი და შადინოვი. „ანთ“, „შვილი“, „ოვი“ – ეს სუფიქსები ერთნაირი მნიშვნელობით იხმარება. ამიტომაც, არსებობს პარალელური ფორმებით გვარები – გოგონაშვილი, გოგონეთი, შალიკიანთი (იხ. ს. მაკალათია, დასახ. ნაშრ. გვ. 40) – შალიკაშვილი. ბედელუანი უდრის ბედელიძეს ან ბედელიშვილს, ის შეიძლება გამოითქვას, როგორც ბადელიანთი, ბადელიანი. ეს გვარი არის ოს წარჩინებულთა გვარი და რაჭის ჩრდილოეთით ოსეთის დიგორში იხმარებოდა (ვახუშტის – ბადელიძე). რაჭული ლექსია: „დიგორსა დასხდნენ ვაზირნი, რჩეულნი ბადელუანი“ (იხ. იქვე, გვ. 36). ბადელიანთი-დან „ან“-ის შეკვეცით მიიღება გვარი ბადელათი. მართლაც, „ბადელიათებად“ იყო ცნობილი ეს დიგორული (ოსური) საგვარეულო. ბადელიათი-დან – შემდეგ ბადელიატი (თი-ს ტი-ში გადასვლის მრავალი მაგალითი არსებობს ძველ ქართულ ენაში).

ოსეთში ისე, როგორც ფშავ-ხევსურეთსა და საქართველოს მთიანეთში, არსებობენ ფრატრიები (ძირითადი, რამდენიმე გვარის მომცველი ერთიანი საგვარეულო), რომლისთვისაც დამახასიათებელია ის, რომ ისიც „ათ“, „თი“, „ეთ“-ით ბოლოვდება. მაგალითად, ცარგასათების ფრატრიაში შედიან გვარები: ყასაბულაევ, თაიმაზოვ, კანტიმიროვ, „სთირდიგორში

გაბატონებულთა საგვარეულოებს – ყარაბუღაელებს, თაიმაზოვებს და კანტიმიროვებს ცარგასათები ეწოდებოდათ – ღონიფირსსა და ლეზგორში კი – გაგუათები“, „გაგუათებს მიეკუთვნებოდნენ: გობეგაკაეები, კანუკოვები, კაბანოვები, ნაიფონოვები, ძირაეები, ძობლიეები, ბერიეები და სხვა“ (გ. გონიკაშვილი, დასახ. ნაშრ. გვ. 238, შენიშვნა). ცარგარათების წინაპარია ცარგარი (სარგასი), გაგუათებისა კი – გაგო (იქვე, გვ. 196); ცარგასი – ცარგასათი; გაგო – გაგუათი. აქედან ჩანს, რომ ეს გვარები გვარების მაწარმოებელი ქართული სუფიქსებითაა წარმოებული. ეს ჩვენ სრულიად არ გაგვაკვირვებს, თუ გავიხსენებთ, რომ ოსი ხალხის წარმოქმნაში დიდი მნიშვნელობა ჰქონია ორ ეთნიკურ ჯგუფს – ჩრდილოირანულს ერთი მხრივ და კავკასიურს მეორე მხრივ (სამხრ. ოსეთის ისტ. ნარკ. I ტ. 1985, გვ. 58). უნდა ვიფიქროთ, რომ ეს დასახელებული „კავკასიური ჯგუფი“ ძლიერ ახლოს მდგარა ქართველებთან, მართლაც ამ „კავკასიურ ჯგუფს“ ვახუშტი დვალებს უწოდებს (ეთნოგენეზის მეორე ეტაპზე, პირველ ეტაპზე „კავკასოსის“ შთამომავლებსა და ამიერკავკასიელ ტყვეებს, იხ. ზემოთ). დვალები – კულტურულ-ისტორიული თვალსაზრისით – ქართული ტომია ოს-ალანების ჩრდილო კავკასიის ცენტრალურ მთიანეთში დამკვიდრებამდე (მონგოლებამდე). ამით უნდა აიხსნას, რომ არა მარტო „თი“ დაბოლოება ახასიათებს ოსურ გვარებს, არამედ „იანიც“. გვარსახელის მაწარმოებელი სუფიქსი იანი აქვთ შემდეგ გვარებს: სალონიანი (დუდაროვი), ბადელიანი, ალლუზიანი (იქვე, გვ. 187, 239).

„თაგაურის საზოგადოებაში პრივილეგირებული წოდება იყო თაგაური, ანუ თაგიათა“ (იქვე, გვ. 195). როგორც ზემოთ განვიხილეთ, „ური“ და „თა“ ქართული გვარსახელის მაწარმოებელი სუფიქსებია. „თაგიათების (ალდარების) 11 გვარი იყო თაგაურში. თულათოვები, კუნდუზოვები, მამსუროვები...“ (იქვე, გვ. 195). „თაგაურთა“ რამდენიმე გვარად იყოფოდა, ისევე, როგორც საქართველოში ვეშაგურთა გვარში. „ვეშაგურთა გვარში შედიან მახიტანიც, რომლის დანაყოფებია ნანაძიანი, გოგოლიანი, ბალიკიანი, გვინანანი, გამიხარიანი (ჭიჭოლიანი). მახიტანთ (მახიტაშვილების) წინაპარი ყოფილა მახიტა, რომელიც ქსნიდან მოსულა...“ (ვ. ითონიშვილი, დასახ. ნაშრ. გვ. 145).

სრულიად არ არის შემთხვევითი გვარწარმოქმნის იდენტურობა და გასაოცარი მსგავსება საქართველოსა და ოსეთში, როგორც ეს ზემოთმოყვანილიდან ჩანს. ამიტომაც უნდა ითქვას, რომ ეს გვარწარმოქმნის ათასწლოვანი ქართული სისტემაა.

ასევე ითქმის ტოპონიმიკაზე, განსაკუთრებით „თა“, „ტა“ –სუფიქსით წარმოებულზე. „თა“ დაბოლოების მქონე გვარებთან დაკავშირებული ასეთი ტოპონიმებია: ქავთარაანთკარი – ქავთურთკარი (ვ. ითონიშვილი, დასახ. ნაშრ. გვ. 77-79). აქ ჩანს, რომ „ურთი“ იგივეა, რაც „აანთი“, ცხველიათი (გვ. 133); კვერიათი, მახიარეთი (გვ. 136); დავითურთკარი (დავითურები); ჯურხანთკარი (ჯურხანნი); ვეშაგურთკარი (ვეშაგურები); წითლიანთკარი (წითლიანი) (გვ. 138); ჯუხრათ მთა; ჩუხურიანთი; ცაცხვიანთ ვაკე, წისკვილთვაკე, ტყემლიანთ ვაკე და სხვა (იქვე).

ჩვენ ზემოთ განვიხილეთ, რომ ქართული გვარწარმოქმნის მაწარმოებელი სუფიქსები „შვილი“, „იანი“, „ანი“, „ეთ“, „ათ“, „თი“, „იანი“, „ანთ“, „ური“ იდენტურებია. მაშასადამე, გოგოჩაშვილი იგივეა, რაც გოგოჩეთი; ქავთარაანთი იგივეა, რაც ქავთურთი; ჩოჩიშვილი-ჩოჩიეთი-ჩოჩითი; ჩიგოშვილი-ჩიგოეთი-ჩიგოთი (შეადარე ვახტანგეთი და სხვა); თამარაანთი-თამარათი; პეტრიაშვილი-პეტრეთი, მეფუტკრიშვილი-მეფუტკრეთი და ა.შ.

ყოველივე ეს ზემოთმოყვანილი ითქვა ისტორიულ დვალებთან, ანუ ჩრდილო კავკასიის ცენტრალურ რეგიონებთან დაკავშირებით, ხოლო რაც შეეხება ქართლის მთიანეთს და ქართლის ბარს, სადაც გაოსებული დვალები გადმოსახლდნენ და ადგილობრივი ქართველების ერთი ნაწილი გააოსეს, აქ, ცხადია, გვარების წარმომავლობა ქართულია. მაგალითად, ამჟამად ოსურად მიიჩნევა ისეთი გვარები, რომლებიც ოსების შიდა ქართლში ჩამოსახლებამდე აწლებულაობით ადრე მოიხსენიებიან ქართულ საბუთებსა და ქრონიკებში, როგორც ჩვეულებრივი ქართული გვარები. მრავლადაა ისეთი ოსური გვარები, რომელთა ანალოგია ქართლის მეზობელ კუთხეებში

მრავლადაა სვანეთიდან ხევსურეთამდე, უფრო მეტიც, ოსურად მიიჩნევა ისეთი გვარებიც, რომელთა ქართული ფორმა თვით შიდა ქართლშიცაა ცოცხალი.

ქართველთა გაოსება (ცხადია, ამ ქართველებს თავიანთი ქართული გვარები ჰქონდათ) განსაკუთრებით ინტენსიური გახდა XIX ს-ის მეორე ნახევარსა და XX საუკუნეში. გ. ჯალაბაძე წერს: „თუ ქართველთა და გაქართველებულ დვალთა გაოსება წინა საუკუნეებში მხოლოდ მაღალმთიან ხეობებს მოიცავდა, XX საუკუნეში პროცესმა გადმოინაცვლა დაბალმთიანი გარდამავალი ზოლისაკენ“ (გ. ჯალაბაძე, ეთნიკური პროცესები შიდა ქართლში, კრებული „შიდა ქართლი“ 1987, გვ. 17-18).

გაოსების პროცესს თვით ხალხი უკვირდებოდა და აფიქსირებდა თავის მახსოვრობაში. ცხადია, ისინი თვითმხილველნი და მომსწრენი იყვნენ იმისა, მათი ნათესავები, მეზობლები თუ განაყოფები როგორ ეწერებოდნენ ოსებად. ასე დაუფიქსირებიათ ბედოშვილების, მელაძეების, ილურიძეების, ბუთხუზების, ჯაბაურების, ხარხაულების, ფსუტურებისა და სხვა უთვალავი ქართული საგვარეულოების ოსებად დაწერის ფაქტი. მათ გაოსებამდე, ცხადია, იგივე ქართული გვარები ჰქონდათ, ხოლო იმის შემდეგ, რაც თავიანთი თავი ოსებად ჩათვალეს, ქართული სახელების მაწარმოებელი სუფიქსები – „შილი“, „ური“, „იანი“, „ძე“ და სხვა შეცვალეს რუსული „ევ“, „ოვ“, ანდა რატომღაც ოსურად მიჩნეულ „ეთ“, „ათ“, „თი“ სუფიქსით. მაგალითად, ბედოშვილისაგან აწარმოეს ბედოევი ანდა ბედოთი (ბედოშვილები ცეცხლაძეების განაყოფად მიიჩნეოდნენ).

ქსნის ხეობაში სოფ. ზოხის ძირითადი მკვიდრნი 1774 წ. იყვნენ ოდიშელები. საინტერესოა ეთნოგრაფიული მასალა ოდიშელების შესახებ. „ჩვენი წარმოშობა სულ სხვა გვარი იყო. ძირ-გვარი ყოფილა ცეცხლაძე, თავიდან მეჯუდის ხეობის სოფ. აიდისში უცხოვრიათ. მანდ ყოფილან სამი ძმა ცეცხლაძეები (ალსანიშნავია, რომ ცეცხლაძეები 1774 წ. აღწერის თანახმად ჭურვისხევის მკვიდრნი არიან – რ.ა. იხ. ჯავახ. გვ. 184). ერთს ერქვა ბედო, მეორეს მელა, მესამეს ოდი. ესენი ჩამოსულან და დაუკარგავთ ნამდვილი გვარი ცეცხლაძე და გადაკეთებულან სამ გვარად – ოდიშვილად, ბედოშვილად და მელაძედ. მელაძის წინაპარი დასახლდა ჭურთში, ოდიშვილისა – ზოდეხში, ბედოშვილისა – საფარშეთში. მელაშვილები და ბედოშვილები გაოსდნენ, სხვებიც არიან ოდიშვილები. პაპაჩემის გადმოცემით, ისინი ზოდეხში მოდიოდნენ სალოცავად“ (რ. თოფჩიშვილი, ქსნის ხეობის ზოგიერთი ეთნოისტორიული საკითხი“, „მაცნე“ ისტორიის სერია 1987, №4, გვ. 35).

აი, მეორე საგვარეულო დაკვირვება ხარხელების, ჯაბაურებისა და ფსუტურების გაოსების შესახებ. მათი ერთი ნაწილი ქართველებად დარჩა.

„გუდამაყრიდან გადმოსახლებულა ჯაბაურების წინაპარი. მათი ძირ-გვარი აფციაური ყოფილა. მთხრობელის სიტყვით, „ჩვენი წინაპრები პირველად ქოლვში დასახლებულან, მერე აქ გურთაში გადმოსულან. ჩვენი გვარისები ყოფილან აგრეთვე ქოლთში მოსახლე ხარხელები და ფსუტურები. ზოგი ნახიდში ცხოვრობენ. ნახიდში ბევრი გაოსდა. ფსუტურები თვითონ უფრო ოსურად ლაპარაკობდნენ“ (იგივე გვ. 39).

ამჟამად ბიტიევეები ოსებად ითვლებიან, მათი ძირ-გვარი ძელყორაშვილი ყოფილა.

„ძელყორაშვილების ძირ-გვარი გუთნიშვილი ყოფილა, ძელყორაშვილების გვარს კი შედარებით გვიან (XIX ს. ნახ.) გამოყოფიან ბეკარაშვილები და ბიტიაშვილების გვარი“ (იგივე გვ. 39).

ბიტიაშვილები ანუ ბიტიათი რუსული ადმინისტრაციის გავლენით თავიანთ გვარს აკლებენ გვარმაწარმოებელ ქართულ სუფიქსს და უმატებენ რუსულ „ევ“ – ბიტიაშვილები ბიტეიევეად გადაიქცნენ. ქართველთა გაოსების პოლიტიკურ-ადმინისტრაციული, სოციალური და რელიგიური მიზეზები არსებობდა. მაინც შეიძლება დავსვათ კითხვა – როგორ შედიოდა ოსური ენა ქართულ ოჯახში? ამ კითხვას პასუხობს მეცნიერი შესაბამისი მაგალითის მოყვანით.

„აქ მოსახლეობენ ქართველები და ოსები. დღეს ქართველთაგან ჭურთში მხოლოდ ილურიძეების და ბუთხუზების გვარი მკვიდრობს. 1774 წ. ჭურთის ხეობაზე, ილურიძეების გარდა, შემდეგი ქართული გვარები მკვიდრობდნენ: ზანგურიძე, ცეცხლაძე, ბუჯიძე, ღორეული, შერმადინი (ჯავახ. გვ. 183-185). ღორეულები და ბუჯიძეები XVIII-XIX სს მიჯნაზე აქედან აყრილან და ბარში გადასახლებულან. დასახლებული გვარების ყოფილ სამკვიდრო სოფლებში ოსები ჩასახლებულან. ეთნიკური ისტორიის თვალსაზრისით, საინტერესოა ის პროცესები, რომლებიც ამ ხეობაში მოხდა XIX-XX სს. როგორც აღვნიშნეთ, დღეს ბუთხუზებთან ერთად ილურიძე ერთ-ერთი ქართული გვარია ჭურთის ხეობაზე მოსახლე სხვადასხვა ოსურ გვარებს შორის. ცნობილია, რომ ქალი იშვიათად თხოვდება ბარიდან მთაში, ძირითადად პირიქით მოვლენას აქვს ზოლმე ადგილი. ასეთ მდგომარეობაში აღმოჩნდნენ ილურიძეებიც, მათ ქვემოდან მოსახლე ქართველთაგან ზემოთ არავინ თხოვდებოდა. ილურიძეების ზემოთ კი ოსები მკვიდრობენ. XIX ს. ილურიძეებმა მასიურად დაიწყეს ოსის ქალებზე დაქორწინება. ქალმა კი, რომელიც ილურიძეთა ოჯახის დედა და რძალი იყო, ამ გვარში შემოიტანა ოსური ენა, ყოფა და რიგი წეს-ჩვეულებები. ილურიძეები დღეს ფაქტობრივად ორენოვანნი არიან. XVIII ს-ის აღწერის მასალებით ილურიძეების ქართველობა არავითარ ეჭვს არ იწვევს, ანტროპონომიკა ამ პერიოდში მთლიანად ქართული აქვთ. შეიძლება დავასახელოთ შემდეგი ქართული სახელები, რომლებსაც ილურიძეები ატარებდნენ... რა თქმა უნდა, აქ მოტანილი ანტროპონიმია კომენტარს აღარ საჭიროებს. გვარსახელი ილურიძე ორმაგი ფორმანტის (ურ-ძე) შემცველია. მათი წინაპარი იმერეთიდან მოსულა, გვარის სალოცავია წმ. გიორგი, რომლის დღეობას ეჭეფობას ეძახიან“ (იქვე, გვ. 35).

შიდა ქართლში ამჟამად არსებობს ასეთი ოსური გვარი - ელოევი, მათი განაყარია პავლიაშვილი, ძირგვარი კი გიგაურია. ელოშვილებისათვის ფუძე დაუდვია ელო პავლიაშვილს, ელოანების ანუ ელოშვილების ერთი ნაწილი ელოევებად ქცეულა...

„ქაიჩოხის ერთ-ერთი ძველი მოსახლენი არიან პავლიაშვილები. ეთნოგრაფ გ. ჩიქოვანის მიერ ჩაწერილი მასალით პავლიაშვილთა ნაწილი ხევიდან მოსული გიგაურების მემკვიდრეები არიან. მოხევე გიგაური დამხვედრ პავლიაშვილებს შეყრია. „ქსნისხეველი პავლიაშვილები ბოლო დრომდე გერგეტის წმიდა გიორგის კარზე დადიოდნენ თურმე. პავლიაშვილების განაყრებად ითვლებიან ელოშვილები. ახალი გვარსახელის გამოყოფა შედარებით გვიან, XVIII ს-ის II ნახევარში მომხდარა. ამ გვარისათვის საფუძველი დიდი ოჯახის უფროსს ელო პავლიაშვილს მიუცია. 1774 წ. აღწერის დავთარში ასეთი პიროვნება მართლაც გვხვდება. თავდაპირველად ელომ პავლიაშვილების ელოანთა მამიშვილობას დაუდო საფუძველი. შემდეგ კი მოხდა მამიშვილობის გვარსახელად გარდაქმნა. საყურადღებოა, რომ პავლიაშვილების გვარების (პავლიაშვილი, ელოშვილი) წარმომადგენლები იყვნენ ქსნის ხეობის ცენტრალური სალოცავის - ლომისის დეკანოზები“ (იქვე, გვ. 32). როგორც აღინიშნა, ელოშვილების ნაწილი ახლა ელოევებად ეწერება და ოსობს.

ოსებად ეწერებიან ასევე შიუკაევეები და სიუკაევეები, ეს უკანასკნელი შიუკაევეებისაგან არის შ-ს დარბილებით და ს-ში გადასვლით წარმოებული.

შიუკაევეების წინაპრები არიან ქართველი შიუკაშვილები, რომლებიც XVIII ს. აღწერისას ქსნის ხეობაში მკვიდრობდნენ. ეს ხეობა მთლიანად ქართველებით იყო დასახლებული, ჭურთის გარდა. შიუკაშვილები არა ჭურთში, არამედ ცხაზმაში ცხოვრობდნენ. იმ დროისათვის მათი ქართველობა უეჭველია. „1774 წ. ცხრაძმის სოფ. უკანამხარეში ძირითადად მკვიდრობდნენ შიუკაშვილები და ოლაძეები. კამერალური აღწერის მიხედვით, აქ ჩანან მანჯიკაშვილებიც. ეთნოგრაფიული მასალით, ოლაძეთა გვარიდან არიან გამოსული ქართველი პაპიაშვილები“ (იქვე, გვ. 33).

ჯიკაევეების გვარი შეიძლება ზემოთ აღნიშნული მანჯიკაშვილების (ანუ მანჯიკაევეების) გვარის გადაკეთებით იყოს მიღებული.

ქოქოევის ანუ როგორც რუსულად წერენ, კოკოევის, გვარი ქართული ქოქოაშვილისაგან არის მიღებული. ქოქოაშვილების განაყოფი ყოფილა კაჭიური - „გავაზში უსუფიქსაციო გვარსახელის მატარებელი - ბუთხუზები მოსახლეობენ. კომპაქტურად მოსახლეობენ ამ გვარის წარმომადგენლები მთიულეთშიც. გავაზში მკვიდრობდნენ კაჭიურებიც (ჯავახ. გვ. 186). კაჭიურების ძირ-გვარი ქოქოაშვილი ყოფილა (იქვე, გვ. 36).

ჩოჩიეების გვარიც მსგავსად არის ნაწარმოები ჩოჩიშვილისგან. ეს გვარი ჩოჩელისა და ჭოჭალის სახითაც იყო ცნობილი. მათი ძირ-გვარი ქარუმიძე ყოფილა: „XVIII ს. საძეგურში მოსახლე ზოგიერთი გვარი დღეს აღარ მოსახლეობს. მათი უმეტესობა საცხოვრებლად ბარში წასულა. მაგალითად, შეიძლება დავასახელოთ სულაშვილები. სულაშვილების საძეგურში მკვიდრობის დამადასტურებელი ტოპონიმებიც შემონახულა („სულანთ ნასახლარები“). ფონეტიკური ცვლილება განუცდია XVIII ს. მოხსენებულ ჭოჭალის გვარსახელს. დღეს ისინი ჩოჩელად იწერებიან. გვარსახელის ფონეტიკური ცვლილება, ჩანს, რუსული ენის გავლენით მოხდა. საერთოდ, ფონეტიკური ცვლილება XIX ს. არაერთმა გვარსახელმა განიცადა. ჭოჭალების (ჩოჩელების) ძირ-გვარია ქარუმიძე“ (იქვე, გვ. 37).

მართლაც, XIX საუკუნეში მრავალმა ქართულმა გვარსახელმა განიცადა ფონეტიკური ცვლილება რუსული ენის გავლენითაც და ადმინისტრაციული იძულებითაც. ამის მაგალითები ჩანს რუსული ხელისუფლების დამყარების პირველივე წლებში: - 1801 წლის 18 აგვისტოს ოქმში ქართველები ქართული წესით მოიხსენებენ გვარსახელს - „ამილახვრისშვილს“, ხოლო იმავე ოქმში რუსული ხელისუფლება მას მოიხსენებს, როგორც „ამილახოროვს“, იქვე - ჩოლოყაშვილი - ჩოლოკაევად, თუმანიშვილი კი თუმანოვად არის გადაკეთებული (ქართ. სამართ. ძეგლ. VIII, 1985, გვ. 740).

ქართული გვარების ფონეტიკური ცვლილება (ე.ი. გვარწარმოქმნის ქართული სუფიქსების - „ძე“, „შვილი“, „იან“, „თი“, „ეთ“, „ათ“ და სხვა შეცვლა რუსული სუფიქსებით - „ევ“, „ოვ“) დაიწყო XIX საუკუნის პირველი წლებიდანვე და გაგრძელდა მთელი საუკუნის მანძილზე. მიღებულ იქნა ქართული გვარსახელების ახალი ფორმები, რომელნიც მისაღები და გარკვეულ პერიოდში სასურველიც კი ყოფილა ქართველებისათვის, მაგალითად, გვარი რაზიკაშვილი რაზიკოვად გადაკეთდა, ვაჟა-ფშაველა წერდა: ჩემს სიყმაწვილეში ჩემთვის რაზიკოვის ნაცვლად რაზიკაშვილი რომ ეწოდებინათ, მეწყინებოდაო. წერეთელი - წერეთლოვად (აკაკის ბიძაშვილი), ორბელიანი - ორბელიანოვად, გარსევანიშვილი - გარსევანოვად და ა.შ. იქცა. შიდა ქართლშიც ასევე გადაკეთდა გვარები რუსული სუფიქსების დართვით. აღსანიშნავია, რომ აქამდე შიდა ქართლის დაბალი ფენა საქართველოს სხვა კუთხეების მსგავსად თავიანთ გვარსახელს აწარმოებდა „იანთი“-ს ან „თი“-ს დართვით, მაგალითად, კობაიძეები იყვნენ - კობათი, გიგაურები - გიგაურთი, კაიშაურები - კაიშაურთი, ლაზუაშვილები - ლაზუანთი (იქვე, გვ. 33), ბაზუაშვილები - ბაზუანთი (იხ. ვ. ლუნაშვილი, „ქსნის ხეობის წარსულიდან“, მაცნე, ისტ. სერია, 1988, №4, გვ. 89). ასევე დაბოლოება „თი“ დამახასიათებელი იყო მთელი საქართველოსათვის, როგორც ზემოთ იყო განხილული, ასევე იყო შიდა ქართლის მეზობელ ხევშიც. აქ ეწოდება სამანქაშვილებს - სამანქეთი, ჩონიაშვილებს - ჩონიეთი (ამიტომაც სამანქაშვილების ციხეს ერქვა სამანქეთ ციხე, ხოლო ჩონიაშვილების ციხეს - ჩონიეთ ციხე) (იხ. ვ. ითონიშვილი, ხევი, 1984, გვ. 17). „ზაღეთ ციხე (ზაღენი ჩოფიკა-შვილების გვარის ერთი ნაწილია... გუგუეთ ციხე (გუგუენი - ჩოფიკაშვილების გვარის ნაწილია“ (იქვე, გვ. 13).

ამიტომაც, შიდა ქართლში გვარები რუსულ ყაიდაზე გადაკეთების შემდეგ იხმარებოდა ოფიციალური საჭიროებისას, ხოლო შინაურებაში კვლავ „თი“ ან „ანთი“ დაბოლოების მქონე გვარები იხმარებოდა. აქაური მოსახლეობის „ე.ი. ქართველების) ერთი ნაწილის ოსებად ჩაწერისას მათ კვლავ შემორჩათ თავიანთი შინაურული გვარები ქართული სუფიქსით „ანთი“, „თი“

დაბოლოებით. ამ დაბოლოებათა (ე.ი. „ითი“) აღდგენას ცდილობენ ამჟამად რუსული სუფიქსების („ევ“) ნაცვლად.

„ევ“ სუფიქსი საქართველოში ოსთაგან თავდაპირველად თრუსოს ხეობის ოსების გვარებს დაერთო, ხოლო სხვაგან (შიდა ქართლში და სხვაგან) მცხოვრები ოსების გვარი „შვილი“ სუფიქსით ბოლოვდებოდა. „ისტორიულად მიმდინარე ეთნიკური პროცესების კვლევის თვალსაზრისით ინტერესმოკლებული არ უნდა იყოს ზოგიერთი სხვა მასალის მოტანაც. 1886 წ. საოჯახო სიებიდან კვლევის ამ ორბიტაში ექცევა ის, რომ საქართველოში მოსახლე ყველა ოსის გვარსახელი შვილი ფორმანტით იყო გაფორმებული, გარდა თრუსოს ხეობის ოსებისა. თრუსოელი ოსების გვარსახელების ფუძე ძირითადად „ოვ“ („ევ“) სუფიქსს ირთავდა. მაგრამ თრუსოს საოჯახო სიები სხვა მხრივ იძლევა მასალას ისტორიულად მიმდინარე ეთნიკური პროცესების გამოსავლენად. სოფ. ალმასიანში (ბაზალიანში) მოსახლე ზაგაშვილებს, მართალია, ეროვნება „ოსი“ აქვთ მიწერილი, მაგრამ მათი „იაზიკ დომაშნი“ ქართულია. სს-ით ორენოვანია სოფ. კარატკავის მოსახლეობა (ქართული და ოსური). იგივე შეიძლება ითქვას სოფ. ქეთრისის მკვიდრებზეც. სოფ. მნის მცხოვრებლებს კი „იაზიკ დომაშნი“-ის გრაფაში ქართული აქვთ მიწერილი. რაც შეეხება ოქროყანას (მოსახლეობდნენ: გუდიევები, ბიბილოვები, არჯინოვები, ბიდაგოვები, ზაგალოვები, კაკაევები), თავდაპირველად აღმწერს „ნაროდნოსტ“-ის გრაფაში „ოსეტინი“ ჩაუწერია, მაგრამ შემდეგ გადაუშლია და იმავე ხელით ზემოდან დაუწერია „გრუზინი“. „იაზიკ დომაშნი“-ს გრაფაში კი „გრუზინსკი ი ოსეტინსკი“ (254-3-1816). ასევე ორენოვანია სოფლების სივრათის, რესის, საუთისის, ტეფეს, ცოცოლდის, შევარდენის მოსახლეობა. სოფ. თოღოთის მკვიდრთ (ფიტაროვებს და თაყაევეებს) „იაზიკ დომაშნი“-ს გრაფაში ქართული ეწერათ“ (რ. თოფჩიშვილი, XIX ს-ის მოსახლეობის აღწერის მასალები... მნათობი 1987, №12, გვ. 160-161).

ზემოთ მოყვანილიდან კარგად ჩანს: აღმწერი ჩინოვნიკი შედის ოჯახებში, ის წინასწარ დარწმუნებულია, რომ იმყოფება ოსთა შორის, მაგრამ ოჯახის წევრების გამოკითხვისას რწმუნდება, რომ მათი საშინაო ენა არის ქართული, რომ ოჯახის წევრებს ქართველებად მიაჩნიათ თავიანთი თავი, ამიტომაც, თავისი ხელითვე შლის მის მიერვე რამდენიმე წუთის წინ წარწერილ სიტყვას „ოსეტინი“ და წერს სიტყვას „გრუზინი“ (იხ. ზემოთ). აღმწერი თავისი თვალთა და ყურით რწმუნდებიან ოჯახის წევრების პირადი დაკითხვით, რომ თაყაევები და ფიტაროვები ქართველები არიან და არა ოსები, რომ გუდიევები, ბიბილოვები, არჯინოვები, ბიდაგოვები, ბაღაევები, კაკაევები ქართველები არიან (იხ. ზემოთ), მაგრამ სხვა აღმწერი ზაგაშვილს ეროვნება ოსს უწერს, თუმცა მისი და ოჯახის წევრების ენა ქართულია (იხ. ზემოთ) და ა.შ. რა შეიძლება ითქვას? ის, რომ ამ აღმწერებზე უფრო ადრე აღნიშნული სოფლებისა და მთელი ქართლის მთიანეთის მოსახლეობა რუსულმა ხელისუფლებამ ეროვნებით ოსებად გამოაცხადა. სწორედ ამით არის აღნიშნული აღმწერების დაბნეულობა გამოწვეული, ისინი დარწმუნებულნი არიან, რომ მთის ოსურ სოფლებში იმყოფებიან, ოჯახებში შესვლისას კი საპირისპიროში რწმუნდებიან. არა მარტო ჩინოვნიკები, არამედ ქართლის ბარის მოსახლეობაც კი დარწმუნებული იყო, რომ ქართლის მთის მოსახლეობა ეროვნებით ოსურია. ამიტომაც მთიდან ბარისაკენ მიგრაციის დაწყების შემდეგ ქართლის ყოველ მთიელს, ბარში ჩამოსახლებულს, ოსად თვლიდნენ „...ყურადღება მივაქციოთ ოსთა შიდა ქართლის ბარში გადასახლების შემთხვევებს. საოჯახო სიები მიუთითებენ, რომ ოსების შიდა ქართლის ბარში ჩამოსახლება ძირითადად მოხდა XIX ს-ის შუა ხანებიდან, განსაკუთრებით 60-80-იან წლებში. აშკარად ჩანს დასახლებული ეთნიკური ერთეული ჯგუფური გადასახლებები აღნიშნული მიმართულებით. სს-ში ზუსტი ჩვენებაა მოცემული იმისა, მთის ამა თუ იმ სოფლიდან ბარის რომელ სოფელში გადასახლდნენ ოსების ოჯახები... საყურადღებოა, რომ შიდა ქართლის მთისა და ბარის სოფლებში დასახლებული ოსები უმეტესად ხიზნის კატეგორიით არიან მოხსენებული. მიგრაციული პროცესებისა და ეთნიკური ისტორიის კვლევის თვალსაზრისით საინტერესოა, რომ 1866 წლისათვის დღევანდელი სამხრეთ ოსეთის აო-ის ცენტრში ცხინვალსა და

ერთ-ერთ რაიონულ ცენტრში ახალგორში (დღევანდელი ლენინგორი) არ მოსახლეობდნენ ოსი ეროვნებისანი“ (იქვე, გვ. 160-161).

მთაში მცხოვრებ ქართულ მოსახლეობასაც ოსებად მიიჩნევდნენ. ეს ჩანს ბესტავაანთ სოფლის მაგალითით. როგორც თვით სახელწოდება უჩვენებს, ეს სოფელი დასახლებული იყო ბესტავაშვილებით. ბესტავაანთ სოფელი ძველი სოფელი იყო და არსებობდა რუსული ხელისუფლების დამყარებამდე. მე-18 საუკუნის 70-იან წლების აღწერის მასალებიდან ჩანს, რომ ბესტავაშვილების სოფელში სულ 4 კომლი ოსი ცხოვრობდა (ხელნაწერთა ინსტიტუტი, ფ. დოკ. 5421), თითქმის ერთი საუკუნის შემდეგ 1870 წელს ბესტავაანთ სოფელში რუსულმა ადმინისტრაციამ ეკლესია „გახსნა“, ეს ნიშნავდა „ოსებად“ გადანათვლას ქართველი მთიელებისა (მათ მართლაც ოფიციალურად „ნათლავდნენ“), ეს ნიშნავს იმას, რომ საბუთებში ბესტავაშვილები ბესტავეებად გადაკეთდნენ, ხოლო ეროვნება ქართველი ოსით შეეცვალათ (იხ. ეკლესიის შესახებ სამხრ. ოსეთის ისტ. ნარკვ. გვ. 181). სხვათა შორის, ძველი შინაურული გვარი ბესტავაშვილებისა იყო, როგორც თვით სოფლის სახელიდანაც ჩანს, ბესტავაანთი, აქედან – ბესტავათი ან ბესტაუთი. ეს ფორმა ქართულია და არა ოსური.

ქართლის გაოსებული მთიელები წარმოშობით ქართველები რომ იყვნენ, გარდა აღწერის მასალებისა, უჩვენებს მათი ეთნოგრაფიულ-რელიგიური ყოფაც. აქ იგულისხმება მათი წინაპრების მიერ ჯვარ-ხატების საგვარეულო თაყვანისცემა სწორედ ისეთივე სახითა და ფორმით, როგორც ახასიათებდათ მათ მეზობელ ფშავ-ხევსურებს, მოხევეებსა თუ სხვა ქართველ მთიელებს.

მიუხედავად ამისა, როგორც ჩრდილო ოსებში, ისე ვაინახებში ქრისტიანობის უმნიშვნელოვანესი სიმბოლოს სახელი ქართული წარმოშობისა იყო. საქართველოს მთიანეთში ქართველ მთიელებს გააჩნდათ საგვარეულო ჯვარ-ხატები, „ხატი (ჯვარი) მრავალია ხევსურეთში. მაგრამ მთავარი ოთხია – გუდანის ჯვარი, მთავარანგელოზის ჯვარი, ხახმატის ჯვარი, ლიქოკის ჯვარი... თუ ხალხს რაიმე საერთო გასაჭირი მოადგებოდა, მთელი თემი კოპალას ან იახსარის ჯვარს შეევედრებოდა განსაცდელისაგან დასახსნელად. გუდანის ჯვარში „ბრძანებლობენ“ ღვთისმშობლისა და გიორგის ხატები...“ (გ. თედორაძე, დასახ. ნაშრ. გვ. 23). „მთელ ფშავს ერთი საერთო ხატი ჰყავდა – ლაშარის ჯვარი. გვარებსაც ჰყავდათ საერთო საგვარეულო ხატები, როგორც ხევსურეთში. საგვარეულო ხატობას სერობა ჰქვია. სერობა გრძელდებოდა მთელი ზაფხულის განმავლობაში. ამ ხნის განმავლობაში ყველა გვარი ცალკე იხდიდა თავის დღეობას. გვარის წარმომადგენლები ყველა მზრიდან იყრიდნენ თავს. მოჰყავდათ საკლავი, ქეიფობდნენ. ამტკიცებდნენ ნათესაობას. თითო გვარის სერობა თითო კვირას გრძელდებოდა. ერთი გვარი რომ გაათავებდა სერობას, მეორე დაიწყებდა, მეორეს მოსდევდა მესამე“ (იქვე, გვ. 72). მამასადაძე, ქართველი მთიელების ყოველ საგვარეულოს გააჩნდა თავისი საგვარეულო ჯვარი (ხატი), რომლის დღეობაზეც მთელი ამ გვარის მქონე ნათესაობა იკრიბებოდა და ამტკიცებდა თავის ნათესაობას. შემთხვევითი არაა, რომ ქართლის მთიანეთშიც საგვარეულოებს გააჩნდათ თავიანთი საგვარეულო ჯვრები. მაგალითად, სოფელ მორგოში არსებული „მორგოს ჯვარი“ ჯიოეების მფარველია, ბიბილურთა ჯვარი – ცხოვრებოვებისა (ს. მსხლები), „მიქელგაბრიელი“ – გაგლოეებისა (ს. კუსჯითა), ბაგაეები თავისად მიიჩნევდნენ „მთავარანგელოზს“ და სხვა. „ყველა საგვარეულო „ძუარები“ ხასიათდებოდა ისეთივე ხასიათით, როგორც საერთო და სოფლის ძუარები ოსეთსა სიწმინდის არსებობა, დღესასწაული წლის გარკვეულ დღეებში, მსხვერპლად ცხვრების, ხარების მიყვანა და მოწყობა ყოველწლიური ქეიფებისა დღესასწაულის დღეებში“ (სამხრ. ოსეთის ისტ. ნარკვ. გვ. 162-163). თითქმის ასევე იყო ფშავ-ხევსურეთშიც – „სხვა ხატებიც არიან – საგვარეულო, სათემო ხატები, მაგ., ზეისტეჩოს ხატი. ეს არის მხოლოდ არაბულებისა... ხევსური ხატობაში ვერ წავიდოდა, თუ საკლავი არ ჰყავდა“ (ო. თედორაძე, გვ. 27). „ფშავის ხატობაში დაკვრაც შეიძლება, ცეკვა-თამაში, ქალ-ვაჟთა გახუმრებაც... ხატობა ფშავში უკვე ქეიფის მიზეზად იქცა...“ (იქვე, გვ. 72).

ქართლის მთიანეთში „გვხვდება დღესასწაულები, რომელსაც მთელი ხეობა იხდის, მაგალითად, „კომი ძუარ“, „ჯერი ძუარ“, „რიგი ძუარ“ და სხვა“ (სამხრ. ოსეთის ... გვ. 162). („ძუარ“ იგივეა, რაც ჯვარი (ხატი).

ფშავ-ხევსურეთშიც, მაგალითად, „ლაშარის ჯვარის ფშავლების საერთო სალოცავად, ბატონად, მცველად, მეფედ ითვლებოდა“ (გ. თედორაძე, გვ. 72). ასევე მთელი ხევსურეთის საერთო სალოცავი გუდანის ჯვარი იყო. ცალკე ხეეებსა და სოფლებს თავიანთი ჯვრები (ხატები) ჰქონდათ. ასევე იყო ქართლის მთიანეთშიც (ე.ი. „სამხრეთ ოსეთში“). „საგვარეულო კულტებთან ერთად აქ იყო სასოფლო ძუარები, რომლებსაც ეთაყვანებოდა მოცემულ სოფელში მცხოვრები ყველა გვარი. მას შეიძლება მიეკუთვნოთ კვაისაი ძუარი (მდ. ჯეჯორას ხეობა), ხისტი ძუარ (სოფ. რუკ, მდ. დიდი ლიახვი) და სხვა. ქართულ-ოსური მოსახლეობის მქონე სოფლებში ოსები ქართულ დღესასწაულებს იხდიდნენ, მაგალითად, „ღვთისმშობლობა“, „გომართობა“, „კარასეტობა“, „სამება“ და სხვა. სამხრეთ ოსეთში იყო მრავალი სახალხო დღესასწაული, რომელთაც რამდენიმე სოფელი ერთად იხდიდა: „დაუჯითა“ (სოფლების ედისა, ბიტათა, საბა, ზგუბირ), „მკალგაბირ“ (კობეთი, ჩასავალი, ლესორი, კერველი და ა.შ.) (სამხრ. ოსეთის ... გვ. 162).

აქ „მკალგაბირ“ სხვა არაფერია, თუ არა „მიქელგაბრიელი“ – ოსური ენის ყაიდაზე მოწყობილი. მაშასადამე, „მიქელგაბრიელობის“ დღესასწაულს ერთად იხდიდა აღნიშნული სოფლის მოსახლეობა ისევე, როგორც ქართველებით დასახლებულ სოფლებში ოსები იხდიდნენ მსგავს დღესასწაულებს, ოღონდ სახელების დამახინჯების გარეშე.

საერთოდ, ზემოთ აღწერილი იმას მიუთითებს, რომ მართალი იყო ვახუშტი, როცა სამხრეთელ ოსებს უწოდებდა გაოსებულ დვალებს. დვალები მკვიდრი იბერიული ტომი იყო, ასევე მართალი არიან ეთნოგრაფები, როცა მთიელი ქართველების გაოსებაზე წერენ. ზემოთ მოყვანილი იძლევა უფლებას მიქელგაბრიელის სალოცავის თაყვანისმცემელი გაგლოევეები ყოფილ ქართველ ქრისტიან გაგლოშვილებად მივიჩნიოთ, მორგის ჯვრის თაყვანისმცემელი ჯიოევეები – ჯიოშვილებად, ბიბილურთა ჯვრის თაყვანისმცემელი ცხოვრებოვეები – ცხოვრებაშვილებად, მთავარანგელოზის თაყვანისმცემელი ბაგაევეები – ბაგიაშვილებად, თომაევეები – თომაშვილებად. დვალების გაოსების შემდეგ მათი ისტორიული სამშობლო ჩრდილო კავკასიის ადმინისტრაციულ რეგიონში მოექცა, იქიდან გაოსებული დვალების ნაწილი ჩრდილო კავკასიის ბარშიც ჩასახლდა, ამიტომაც ჯვრის თაყვანისცემა იქაც იცოდნენ. თუმცა, საქართველოდან აქ ადრევე იყო დანერგილი ჯვრის კულტი (ინგუშეთშიც), მაგრამ საგვარეულო ჯვრები მხოლოდ საქართველოში ჰქონდათ.

ზემოთ ნახსენები იყო ბიბილურთა ჯვრის თაყვანისმცემელი ცხოვრებაშვილები, ერთი შეხედვით, ბიბილურთა წინაპარი ნამდვილი ოსური წარმოშობისა იყო, როგორც ამას უჩვენებს „ძეგლი ერისთავთა“, მაგრამ სინამდვილეში კი ეს ასე არ არის, რამეთუ „ბიბილური“ აღნიშნულ შემთხვევაში ერთი ადამიანის გვარია, მაგრამ „ბიბილური“ სხვა შემთხვევაში სადაურობის მაჩვენებელია და ის სხვადასხვა წარმომავლობის ოჯახების გვარადაც შეიძლება ქცეულიყო. საქმე ისაა, რომ „ბობალეთი“ (ანუ ჩანს „ბიბილეთი“) ერქვა „ქვეყანას“ ანუ ხევს. ამ ქვეყნის, ანუ ხევის ყოველი მკვიდრი გვარი ბიბილური, ანუ „ბიბილუელი“ იყო.

„ძეგლი ერისთავთაში“ მოთხრობილია ასეთი ამბავი: დვალეთში მოვიდა ერთი უცხოელი მთავარი, რომელიც თავისი ქვეყნიდან გააძევეს. ის ეუბნება დვალებს, მე ჩემს სამთავრო ღირსებაზე უარს ვაცხადებ. თუ გნებავთ, მომეცით ახალი გვარსახელი იმ ქვეყნის სახელწოდების მიხედვით, რომელიც თქვენ გსურთო. დვალებმა მისცეს მას ქვეყანა ბობალეთაი და უწოდეს ბიბილური ამ ქვეყნის სახელის მიხედვით. უცხოელი ამბობს: „არა გვერქვას მეფე, არამედ ქვეყანასა მას, რომელ მომცეთ, სახელი მისი გვერქვას ჩვენ. მაშინ მისცეს ქვეყანაი ბობალეთა და უწოდეს ბიბილური“ (ქართ. სამართ. ძეგლ. II, 1965, გვ. 102). დვალები ამბობენ მოსულთა შესახებ: „დაღათუ სახელ-ვსდევით ბიბილურად, არამედ სახელი ესე ვერ დაჰფარავს გვარ-ნათესაობასა მათსა“ (იქვე, გვ. 102). მაშასადამე, „ბიბილური“ გვარ-ნათესაობის მაჩვენებელი კი არ არის, არამედ სადაურობისა.

მაშასადამე, ბიბლიური სადაურობის მანიშნებელი გვარსახელი იყო. „...ჟამურში ოსური მოსახლეობა მოსული იყო. ადრე იქ ქართველები მკვიდრობდნენ, რომლებიც დაბლობისაკენ გადასახლდნენ, ერთი ასეთი გვარი ჟამურელი, დღეს ქსნის ხეობის მთისწინეთში მკვიდრობს“ (რ. თოფჩიშვილი, ქსნის ხეობის ... გვ. 31).

მაშასადამე, როგორც ზემოთმოყვანილიდან ჩანს, ბიბლიური შესაბამის ხეობაში დამკვიდრებულთა სადაურობის მანიშნებელ გვარსახელადაც შეიძლება ქცეულიყო დროთა ვითარებაში.

ზემოთ მოყვანილი სხვა ამბის მანიშნებელიცაა. „ძეგლი ერისთავთა“ უჩვენებს, რომ დვალეთის ტოპონიმიკა ოსების იქ დამკვიდრებამდე ქართული იყო.

შიდა ქართლის მოსახლეობის ერთი ნაწილის ეთნიკური თვითშეგნების ცვლილება რომ მოხდა მათი გვარსახელების ფაქტიური ცვლილების გარეშე, ეს ყოველმხრივ გაცნობიერებული ფაქტია. მაგალითად, ზოგიერთ ავტორს თაყაიშვილი, ბარათაშვილი, თარხნიშვილი, სააკაძე და სხვა მრავალი მიაჩნია გაქართველებულ ოსად. ამით კიდევ ერთხელ დასტურდება ის, რომ გვართა მატარებლების ეთნიკური თვითშეგნების ცვლილება ნამდვილად მოხდა, ე.ი. ადამიანს თავისი წინაპრების გვარი დარჩა (აქ მნიშვნელობა არა აქვს საგვაროვნო სუფიქსების ცვლილებას), მაგრამ თვით მისი ეთნიკური თვითშეგნება შეიცვალა. „...ქართული გვარების მქონე უამრავი პიროვნება გაქართველებულ ოსად ცხადდება და თანაც იტუქსება: „წინაპართა ენისა, ეროვნების დაკარგვა ძალზე სამარცხვინო საქმეა“ (იხ. გ. მამითის სტატია ოსურ ჟურნალში – „ფიდი“, 1989, №3). ვინ დაამტკიცა, რომ ბარათაშვილი, თარხნიშვილი, თაყაიშვილი, სააკაძე და სხვა მრავალი წარმოშობით ოსური გვარებია, შემდეგ „გაქართველებული“? ან შეიძლება კი საერთოდ არარსებულის დამტკიცება? (ბ. ჯორბენაძე, „ახალგაზრდა კომუნისტი“, 10.X.1989). არსებობს „...მთელი წყება ქართული გვარების თითქოსდა ოსური წარმოშობის ჩვენების წარუმატებელი ცდა“ (ბ. გვასალია, დასახ. ნაშრომი).

აქ უნდა ითქვას, რომ თაყაიშვილები, თარხნიშვილები, ბარათაშვილები, სააკაძეები და მათი წინაპრების ძირ-გვარები ჯერ კიდევ მაშინ მოიხსენიებიან ქართულ ქრონიკებსა და წერილობით წყაროებში, როცა არ იყო ფორმირებული ოსური მოსახლეობა იმ სახით, რომელიც მას ამჟამად გააჩნია (კერძოდ, დვალეთში ოს-„აღანების“ დამკვიდრებამდე). ცნობილია და ეს აღიარებულია გამოჩენილი ოსი მეცნიერების მიერ, რომ ოსურმა მოსახლეობამ დღევანდელი ეროვნული სახე მიიღო მხოლოდ ცენტრალურ კავკასიაში მათი წინაპრების დამკვიდრებისა და ადგილობრივი კავკასიელი ხალხის ურთიერთშერევის შემდეგ, ეს კი მოხდა მხოლოდ XII-XIV საუკუნეებში მონღოლთა ურდოებისა და თემურლენგის შემოჭრის შემდეგ. აქედან სრულიად ცხადია – გაოსდნენ სწორედ ცენტრალურ კავკასიაში დამკვიდრებული ხალხები. მაშასადამე, ხალხი, რომელიც ცხოვრობდა ცენტრალურ კავკასიაში, თავისი მნიშვნელოვანი კულტურითა და საგვარეულოებით, ოსებად იქცა. „ჩრდილოეთიდან სამხრეთისაკენ ოსების მოძრაობა გააძლიერა აგრეთვე ჯერ სამხრეთ რუსეთისა და შემდეგ დასავლეთისა და ჩრდილოეთ კავკასიის ადგილობრივი ტომების ექსპანსიამ და უეჭველად საგულისხმოა ის აზრი, რომ ოსების კავკასიაში დამკვიდრების შემდეგ კავკასიელ ხალხებს შორის ეძებნებათ თავისი ისტორიული ადგილი და ისინი აქ ახალ კავკასიურ ტიპად ჩამოყალიბდნენ... ნ. მარი და შემდეგ უფრო საფუძვლიანად ვ. აბაევი ამტკიცებს, რომ ოსებს, რომელნიც მოსული ირანული ტომის უბრალო გაგრძელება არ არიან, დამხვედრი მცხოვრებნი არც გაუუღელტიათ და არც თვითონ გაწყვეტილან, არამედ შეხამებიან, მოხდა ასიმილაცია და ამის შედეგად წარმოიშვა ახლანდელი ოსური ტიპი“ (ი. მეგრელიძე, სიძველენი ლიანხვის ხეობაში, 1984 წ. გვ. 7). ეს იმას ნიშნავს, რომ ჩამოყალიბდა ახალი ხალხი. ეს ახალი ხალხი, ე.ი. თანამედროვე ოსები, ჩამოყალიბდა ორი სხვადასხვა ხალხის ურთიერთშერევის შედეგად, კერძოდ, „რომელიც მოსული ირანული ტომი“ და კავკასიელი „დამხვედური მცხოვრებნი“ ერთმანეთში ერევიან, „ეხამებიან“, ხდება მოსულთა ენის მიერ ადგილობრივი ასიმილაცია. ყალიბდება ახალი ხალხი, ეს

ახალი ხალხი თავისი ბუნებით „ახალ კავკასიურ ტიპად ყალიბდება“, მაგრამ მაინც როდის ჩნდება ისტორიის ასპარეზზე ეს ახალი ხალხი, ე.ი. „ახლანდელი ოსური ტიპი“? – საყოველთაოდ ცნობილია, რომ ეს მოხდა თემურლენგის ლაშქრობათა შემდეგ. აქამდე ხომ უკვე არსებობდნენ თარხნიშვილების, თაყაიშვილების, სააკაძეების საგვარეულოები და მათი ძირ-გვარები? დიას, ეს საგვარეულოები ამ „ახალი ტიპის“ ჩამოყალიბებამდე არსებობდა. მაშასადამე, თუ კი ამჟამად რომელიმე თაყაიშვილი თუ „სხვა უამრავი“ ოსურად აცხადებს თავის გვარს, უნდა ვიცოდეთ, რომ მოხდა ამ საგვარეულოთა მატარებლების გაოსება, ანუ მათი შერწყმა „ახალ ოსურ ტიპში“ და არა პირიქით.

ვ. აბაევი ასკვნის: „ოსურში ჩვენ საქმე გვაქვს კავკასიურის არა მარტო გავლენებთან, არამედ სუბსტრატთან... ოსების ეთნო-ლინგვისტური კულტურის ჩამოყალიბებაში კავკასიური ელემენტი მონაწილეობდა არა როგორც მხოლოდ გარეგანი, უცხოური ფაქტორი, არამედ როგორც შინაგანი, ორგანული ფაქტორიც“ (იქვე, გვ. 7).

„ჯერ ნ. მარი და შემდეგ ვ. აბაევი ავითარებენ დებულებას: ინდოევროპელ სომხებს და ირანელ ოსებს აბორიგენი კავკასიელებისაგან იმდენი რამ შეუსისხლხორცებიათ, რომ მეორეთაგან პირველთა მოწყვეტა უკვე აღარ შეიძლება – სომხებისა და ოსების ენასა და ყოფაში კავკასიური სუბსტრატი არა მხოლოდ დანაფენები, არამედ შინაგანად შერწყმული მოვლენაა“... ნ. მარისა და ვ. აბაევის დასკვნებით ოსურ ეთნიკურ სახელებსაც კი – ირონ, დიგორ, თუალ, არაფერი აქვთ საერთო ირანთან და წარმოადგენენ ადგილობრივ (კავკასიურ) ძველ ეთნიკურ სახელებს“ (იქვე, გვ. 43).

მაშასადამე, თანამედროვე ოსი ხალხი ჩამოყალიბდა ორი აბსოლუტურად განსხვავებული ეთნიკური ერთეულის, ორი სხვადასხვა წარმოშობის ხალხის ურთიერთშერევის შედეგად – ვახუშტი არ უარყოფს ჩრდილო კავკასიაში დამკვიდრებული ოსების მსგავს წარმოშობას, მაგრამ შიდა ქართლის მთიანეთში დამკვიდრებული ოსები, მისი აზრით, ორი სხვადასხვა ხალხის ურთიერთშერევის შედეგად კი არ არიან წარმოქმნილი, არამედ წარმოადგენენ დვალეებს, რომლებიც გაოსდნენ და ჩამოსახლდნენ შიდა ქართლის მთიანეთში. ყოველ შემთხვევაში, ამ ხალხს ადგილობრივ-ქართულ-კავკასიური ნიშან-თვისება გააჩნია. მართლაც, აქ, შიდა ქართლში, დვალეები, უკვე გაოსების გზაზე მდგარნი, ჩამოსახლებულან რამდენიმე ტალღად. პირველად ჩამოსახლდნენ, როგორც ოსურ პოლიტიკურ ორბიტაში მოქცეული ძალა, XII-XIV საუკუნეებში, შემდეგ გიორგი ბრწყინვალის დროს ისინი კვლავ უკან, ისტორიულ დვალეთში დაუბრუნებიათ. „...დიდი ლიახვის მთელი ხეობა უფრო ძველ ფენაში ქართულია, შემდეგ თანდათან ჩნდება აქ ოსური მოსახლეობა“ (იქვე, გვ. 270). დვალთა და გაოსებულ დვალთა პირველ შემოჭრას ლიახვის ხეობაში უკვალოდ არ ჩაუვლია – „...მთელს ლიახვის აუზში უძველეს წარწერებსა და უახლესს შორის დიდი ხარვეზია. VIII-XII საუკუნეების ისტორიული ნაგებობანი ერთბაშად და ერთდროულად დანგრეულად გვეჩვენება, უმთავრესად XIV-XV საუკუნეებში... შემდეგ განსაკუთრებით საყურადღებო ძეგლი აღარც კი ჩანს XVII საუკუნემდე და უკვე არა საკულტო, არამედ საცხოვრებელი და თავდაცვითი სიმაგრეები იგება; წარწერებიც ძირითადად ახალი ქართული ასოებით გვხვდება“ (იქვე, გვ. 12). მთიელ გაოსებულ, ე.ი. გაწარმართებულ დვალეებს, ცხადია, საკულტო ნაგებობანი აღარ სჭირდებოდათ, თუმცა კულტურულ კავშირს ქართველ ხალხთან ძველებურად აგრძელებდნენ. ისინი კულტურულ-ისტორიულად ქართველები იყვნენ. ამიტომაც, ოსური ნართები მათ ქართულ დარეჯანიანის გმირებად მიიჩნიეს და ასევე უწოდეს, ახსოვდათ და პატივს სცემდნენ ვახტანგ გორგასალს, თამარს, ერეკლეს, „ლიახვის ხეობის ოსების ცოცხალ სიძველეებს (ე.წ. „ჟივია სტარინა“) უფრო მეტად, ვიდრე ჩრდილო ოსების ფოლკლორს, ატყვია ქართული ზეპირსიტყვიერების კვალი. თითქმის ყოველ სოფელში გაიგონებთ თქმულებებს დარეჯანთების (ნართების) და დარეჯანიანების (ქართული გზით), ამირანისა და სხვათა შესახებ, აგრეთვე, როგორც ადრევე აღვნიშნეთ, ისტორიული პირების – ვახტანგ გორგასალის, თამარ მეფის, ერეკლესა და სხვათა შესახებ“ (იქვე, გვ. 271).

სხვათა შორის, ჯერ კიდევ გერმანელმა მეცნიერ-მოგზაურმა გიულდენშტედტმა წერილობითი სახით დაადასტურა, რომ დღევანდელი ჯავის რაიონში, დიდი ლიახვის ზემო წელზე, მრავალი ქართული სოფელი არსებობდა. XVII ს-ის ბოლოს ისინი ოსურ გარემოში მოხვედრილან. მათი გაოსების ეპიგრაფიკული სურათი ჯერ კიდევაა შემორჩენილი ამ რაიონში. საფლავის ქვებიდან ჩანს, რომ თუ მამა-პაპა ატარებს ქართულ გვარს XIX საუკუნის პირველ ნახევარში, შვილმა ოსურ ყაიდაზე მოაწყო თავისი გვარი. ამ მაგალითების მოყვანამდე უნდა ითქვას, რომ მამა-პაპამ თუ კარგად იცოდა ქართული ენა, XX ს-ის დასაწყისში შვილებისათვის ეს ენა უცხო ენად არის ქცეული. მათი მშობლიური ენა უკვე ოსური ენაა - „...ადგილობრივ ოსთა უფროსი თაობის დიდი უმრავლესობა ორენოვანია, ისინი მშობლიური ოსური ენის გარდა ქართულ ენაზეც მეტყველებენ“ (ი. მეგრელიძე, დასახ. ნაშრ. გვ. 230). თუ XX საუკუნის პირველ ნახევარში კვლავ იცოდნენ ქართული ენა, როგორი მდგომარეობა უნდა ყოფილიყო გიულდენშტედტის დროს, XVII საუკუნის ბოლოს? კულტურულ-ისტორიული თვალსაზრისით, ქართველობას ეროვნული სახე XIX საუკუნეში შეუცვლია. მაგ. სოფ. გუფთაში ჯიოევი და და თიგიევი ცხოვრობენ, მათი წინაპრების საფლავის ქვებს კი აწერიათ ჯიოშვილი, თიგიშვილი. ყურადღება უნდა მიექცეს საფლავის ქვის ენასაც, თუ კი საუკუნის დასაწყისში აღნიშნულ და ყველა სხვა მიცვალებულთა საფლავებს ძალზე გამართული და ჩვეულებრივი ქართული ენით აქვთ გაკეთებული ეპიტაფიები, საუკუნის ბოლოსათვის საფლავების წარწერების ქართული ენა მდარე ხდება, ხოლო შემდეგ საერთოდ ისპობა ქართულენოვანი წარწერები. აღნიშნულ სოფელ გუფთაში არის ჩვეულებრივი ქართულით გაკეთებული ტატო ბიბლიას ძე ჯიოშვილის, ტატო კიკოს-ძე ჯიოშვილის, სოსიკო ჯიოშვილის მეუღლის, ქალამანას XIX ს. ეპიტაფიები, არის თიგიშვილების მშვენიერი ქართულით დაწერილი ეპიტაფიები, ერთი ქართული ლექსია, გასიშვილებისა (ახლა გასიევი) და ფილიშვილების (ახლა პილიევი) - ქართული ეპიტაფიები (იქვე, გვ. 234-235). „ჯიოევის ზოგი ოჯახი ბიჭიკაშვილად იხსენიება. მამასადაძემ, მათ წინაპარს ბიჭიკა რქმევი“ (იქვე, გვ. 236). საერთოდ, აქ როგორც წესი, მღვდლებად ქართველები მსახურობდნენ (მაშინ არ იყვნენ ოსი მღვდლები, შემდეგ ეგზარხოსმა აკურთხა რამდენიმე). ერთი ჯიოშვილი აქ მღვდელი ყოფილა და მას სიონშიც უმსახურია - „ამ ადგილზე ძველი საყდარი იყო... მისი უკანასკნელი მღვდელი ყოფილა მორგოელი - ჯივაშვილი, ანუ ჯიოევი, რომელიც შემდეგ თბილისის სიონში მსახურობდა“ (იქვე, გვ. 237).

სოფ. ჯარშია ქოთოლაშვილების ეპიტაფიებია და არა ქოთოლოვებისა და ქოთოლითებისა, როგორც ახლა იწერებიან ეს გვარები (გვ. 238). სოფ. ნინიაში თუ კი 1894 წელს საფლავის ქვაზე აწერია გვარი ქარსანიშვილი, უკვე რამდენიმე წლის შემდეგ აწერია ქარსანოვი (იქვე, გვ. 239). თუ კი სოფ. მსხლებში 1880 წლის ეპიტაფიაზე მშვენიერი ქართულით მოიხსენება „ცხოვრებაშვილი“, რამდენიმე წლის შემდეგ - უკვე „ცხოვრებაევი“ წერია (გვ. 242).

საინტერესოა ცნობა ცაბაევის შესახებ. „ვასილ ცაბაევის მეტრიკულ ამონაწერში ჩაბაევი წერია. ვასილს ვეკითხები, ჩაბაევი და ცაბაევი განა ერთი და იგივეა? მისი პასუხია: ასე იყო, ჩაბაშვილს გვიწოდებდნენ, მაგრამ აგერ 50 წელიწადია, ცაბაევს (ცაბათი) გვეძახიანო, (შდრ. ჩოჩითი - ჩოჩიევი, ცოცითი - ცოციევი)“ (იქვე, გვ. 246). ჯავაშია ეპიტაფია ქართულით, დაწერილი 1870 წელს „ბათო სანაყოშისა“, უკვე რამდენიმე წლის შემდეგ კი „სანაყოვი“ წაუწერიათ ახალ საფლავის ქვაზე. მოღწეულ 1860, 1890, 1876 საფლავის ქვებზე ყველგან სანაყოშვილია წარწერილი - „...ადრინდელ წარწერებში ახლანდელი გვარი სანაყოვი სანაყოშვილად იხსენიება, ზოგიერთი გამონაკლისის გარდა (მაგ. იხ. ზემოთ 1873 წ. ერეკლე სანაყოვის საფლავის ქვის წარწერა; ე.ი. თანამდებობის პირებს უფრო ადრე დაუწყიათ გვარების გარუსულება (იქვე, გვ. 249).

ქოქოევიები კი არ ეწერა ძველ საფლავებზე, არამედ ქოქოშვილი (გვ. 249).

„ერთ-ერთ წარწერაში (1903 წ.) იხსენიება „...ბაბაშვილის ასული, ლექსა თედეშვილის მეუღლე“ (გვ. 250). იქვეა ცხოვრებაშვილის საფლავის ქვა და არა ცხოვრებოვისა (გვ. 250).

ჯავაშია თანდილაანთ უბანი. თანდილაანთ, ანუ ქართული ენის ბუნების შესაბამისად თანდილათი, ოსურ თანდილეთად ქცეულა (გვ. 250). სწორედ ზემოთაღნიშნულის (ე.ი. ამ რაიონში ძველი ქართული მოსახლეობის არსებობის) გამო „სამხრეთ ოსეთის, განსაკუთრებით ჯავის რაიონის მცხოვრებთა ზეპირსიტყვიერებაში ვხედავთ ქართულის მსგავს თქმულებებსა და ლეგენდებს“ (გვ. 251).

სოფ. ხეწეში 1890 წლამდე ყველა საფლავის ქვას „თიბილაშვილი“ ეწერა და არა „თიბილოვი“ (გვ. 254-255). აქ ძველქართული გვარები არა მარტო „შვილი“ სუფიქსით ბოლოვდება, არამედ ძე-თიც. არის 1912 წლის წარწერა - „ქვაზაძე“. თითქმის მხოლოდ მეოცე საუკუნიდან იწყება ქართულენოვანი ეპიტაფიების გვერდით ოსურენოვანის გამოყენებაც (გვ. 255). იხსენიება ჯერ „ხარებაშვილი“, მერე „ხარებაოვ“ (გვ. 256). იხსენიება არა ფარასტაევი, არამედ ფარასტაშვილი 1884 წ. (გვ. 257), „თიბილაშვილი“ და არა „თიბილოვი“, გათიკოშვილი და არა გათიკოევი, ქოქაშვილი და არა „ქოქაევი“, „დედაშვილი“, „თიბილაშვილი“ (1861 წ.) (გვ. 262-263). ახლაც კი მოხუცები თავიანთ გვარს აწარმოებენ ქართული სუფიქსის დართვით. „კროზელი დრიშ ლევანის-ძე თიბილაშვილი (მოხუცები ასე აწარმოებენ თავიანთ გვარებს) გვარწმუნებს, რომ 111 წლისაა“ (გვ. 265). „გვაჩვენებს პირობის ორი ხელწერილი, 1908 წლის 12 მარტობისთვის დაუწერიათ ქართულად: რაზდენა თიბილაშვილი და მიშა ფარასტაშვილი შეთანხმებულან ერთ სადავო საკითხში“ (გვ. 268). არა „ვალიევი“ იხსენიება ძველ საბუთში, არამედ ვალიშვილი (გვ. 269).

სოფ. ვაანელი სასოფლო საბჭოში შედის სოფელი „ბალიანთ კარი“ - შემოკლებით „ბალიათა“, ახლა ბაგიათა, წარწერაში მოიხსენიება არა „ბაგიაევი“, არამედ ბალაშვილი (გვ. 273).

პირველი მღვდელი ედისში ოქროპირიძე ყოფილა“ (გვ. 291), იქვე დაბადებულა მისი ვაჟი, „რომელიც შემდეგ ალექსანდრე ეპისკოპოსადაა ცნობილი“ (გვ. 291). აღსანიშნავია, რომ მცხეთის რაიონის სოფ. მისაქციელის საბჭოში მცხოვრები ოქროპირიძეები ოსებად აცხადებენ თავიანთ თავს ქართლის მთიანეთიდან ბარში გადასახლების გამო. არსებობს მასალა, რომ ძველად იხმარებოდა არა ყოროევი, არამედ „ყაროშვილი“ (გვ. 297), არა ბაგიზოვი, არამედ „ბეგიზაშვილი“ (გვ. 301). გარდა ამისა, მრავალი ლეგენდა, თქმულება, წეს-ჩვეულება, ჯვარ-ხატების, ეკლესიების სახელები თუ საგვარეულო თავყანისცემა მიუთითებს აქაური მოსახლეობის ქართულ წარმომავლობას (ე.ი. ადგილობრივ ქართველობას შეერივნენ ჩრდილოეთიდან გადმოსახლებული დვალეები, რომელთა ასიმილაცია-შერევით ჩამოყალიბდა აღნიშნული რაიონის მოსახლეობა).

მაგრამ არსებობს კიდევ უფრო ძველი ქართული წერილობითი მონაცემები, რომელთა ანალიზი მიუთითებს ზოგიერთი ოსური გვარის ქართულ წარმომავლობას. მაგალითად, ხარებაშვილებს (ანუ დღევანდელი ხარებოვების წინაპრებს) ქართული სამართლის ძეგლები ჯერ კიდევ XVIII საუკუნეში მოიხსენიებდა როგორც მღვდელეებს. ხარებაშვილი, რომელსაც ქვემოთ მოყვანილი დოკუმენტი შეეხება, უეჭველად ქართველია, ოსი რომ ყოფილიყო, ამის შესახებ მიუთითებდა მისი მომჩივანი ეპისკოპოსი. 1793 წლის 16 თებერვალს მროველი ეპისკოპოსი ჩივის ვახტანგ ბატონიშვილთან იმის შესახებ, რომ „ხარებაშვილის გიორგის მღვდელი აბისი სოფელი მივაბარე სანახევროთ, რაც ეშოვა, შუაზე უნდა გაეყო“ (ქართ. სამართ. ძეგლები, VIII, გვ. 196), მაგრამ არ გაუყვია და შინდისში გადასულა.

ასევე ითქმის მარლიშვილების (ახლანდელი მარგიევეების) შესახებაც. ისინი კიდევ უფრო ადრე, XVII საუკუნიდანვე მოიხსენიებიან წერილობით საბუთებში (ქართ. სამართ. ძეგლები, VII - გვ. 690-691), მარლიშვილების ერთ შტოს ჯავახეთთანაც აქვს კავშირი. ისინი თუშანიშვილების ყმები ყოფილან (ქართ. სამართ. ძეგ. VIII, 1985 წ. გვ. 90).

შიდა ქართლში არა მარტო ყმა გლეხები (ხიზნები) გაოსებულან, არამედ თავადებისა და აზნაურების ნაწილიც კი, მაგალითად, ახლანდელი ბორტიევეების წინაპარი ბორტიშვილები

მაჩაბლების ერთ-ერთ შტოს წარმოადგენდნენ. „მაჩაბლების გვარი თავადურ სახელებად დაიყო, ზაალიშვილებად, გიორგიშვილებად, რევაზიშვილებად, ბორტიშვილებად“ (ქს.ე. ნ, გვ. 509), ოსობენ რევაზოვებიც (რევაზიშვილები).

ახლანდელი დიაკონოვების წინაპრები, დიაკონაშვილები იხსენიებიან XVII საუკუნის ბოლოსა და XVIII ს. დასაწყისიდან – „გორელმა ვაჭარმა დიაკონაშვილმა სტამბოლში გარდაცვლილი სიმონ მეფის ნეშტი საქართველოში წამოასვენა. ამ სამსახურისათვის იგი ოჯახიანად გაააზრტეს და ჯვრის მონასტერს შესწირეს“ (ქართლის ცხოვრება, II გვ. 537 – წიგნიდან – „ისტორიული წყაროთმცოდნეობითი გამოკვლევები“ 1988, გვ. 28).

მსგავსი მაგალითები ისე მრავლად არის, რომ შესაბამისი კვლევა-ძიების შემდეგ მათ გამოცემას ალბათ ტომები დასჭირდება.

ასეთი წერილობითი მონაცემების გარდა არის ტოპონიმური მასალებიც, რომლის საშუალებითაც შეიძლება ზოგიერთი გვარის ისტორიის დადგენა, მაგალითად, თედევების (თედიაშვილების) ერთი შტოსი. ვახუშტი სადგერის ხეობაში ასახლებს სოფელ თედიანთ-უბანს (ს. მაკალათია, ბორჯომის ხეობა, 1957, გვ. 26). ეს, ს. მაკალათიას მიხედვით, არის წალკერი. ცნობილია, რომ ვახუშტის დროს ოსები ჯერ კიდევ ცენტრალური კავკასიონის ხეობებსა და მდინარეთა სათავეებში ცხოვრობდნენ. მაშასადამე, თედიანთ უბანს არავითარი კავშირი არ ჰქონდა ოსებთან. თედიანთ უბანი იგივეა, რაც თედიაშვილების უბანი. მაშასადამე, თედიაშვილები ჩვეულებრივი ქართველები იყვნენ და ოსებთან არაფერი არ აკავშირებდათ, ისინი ბორჯომელი მემამულე ავალიშვილების ყმები იყვნენ. ავალიშვილები, რომელთაც სადგერის ხეობა ეკუთვნოდათ, ვახუშტის შემდეგ XVIII საუკუნეში თავიანთი გლეხებით შიდა ქართლში გადასახლდნენ – „ავალიშვილებმა ვერ შეძლეს მტრებთან გამკლავება და თავიანთი გლეხებით შუა ქართლში გადასახლდნენ“ (იქვე, გვ. 31). ე.ი. თედიაშვილები შიდა ქართლში გადასახლდნენ ბორჯომის ხეობიდან. აქ ისინი XIX საუკუნეში ჩანან.

როგორც აღინიშნა, გვარების რიცხვი, რომელთა ქართული წარმომავლობის შესახებ მიგვითითებს ეპიგრაფიკული, ეთნოგრაფიული თუ სხვა მასალები, ძალზე დიდია, შეიძლება ითქვას, ასეთი გვარები უთვალავია.

ქართველების გაოსება უმაგალითო არ ყოფილა, სწორედ იმავე დროს და იმავე ტერიტორიაზე მიმდინარეობდა ქართველების გასომხების პროცესი. მაგალითად, ახალგორში – „...სომხურ გრიგორიანულმა ეკლესიამ შეძლო ადგილობრივი მკვიდრი ქართული მოსახლეობის „გასომხება“ (გასომხება რელიგიური თვალსაზრისით). ახალგორის „გასომხებულ“ მოსახლეობას შორის შეიძლება დავასახელოთ როსტევეანიშვილები (როსტევეანოვები), გათენაშვილები (გათენოვები) – ძირად გიგაურები, მეარაყოვები (მეარაგოვები) და სხვა“ (რ. თოფჩიშვილი, ქსნის ხეობა, გვ. 38).

ყოველივე ზემოთ მოყვანილი მიუთითებს იმის შესახებ, რომ საქართველოს დაშლისა და სახელმწიფოებრიობის დაკარგვის შემდეგ (XVI-XIX სს) მიმდინარეობს ქართველი ხალხის დენაციონალიზაციის პროცესი. ეს პროცესი ეროვნულმა კონსოლიდაციამ ვერ შეაჩერა და ქართველთა გაოსება XX საუკუნეშიც გაგრძელდა. ამას ეთნოგრაფები მაგალითებით ადასტურებენ.

1990 წელი